

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΓΟΥΔΗ

ΠΡΩΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

XVIII.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Φ Α Ι Δ Ω Ν

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'

ΚΕΦ. Ι - XXXIV, LXIV - ΤΕΛΟΥΣ

(Ἀντίτυπα 1000)

Τιμάται μετὰ τοῦ βιβλίου, καὶ φόρου Ἀν. δαν. **17.30**

Τιμὴ λειανικῆς πωλήσεως 11.20

Ἀξία βιβλιοσήμευ 4.50

Φόρος Ἀν. Δαν. 1.60

Ἀριθμὸς ἀδείας κυκλοφορίας 94282

8-11-37

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΟΔΟΣ ΤΑΚΗ 13

1937

57 / 109

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΓΟΥΔΗ

ΠΡΩΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

Αρ. ερω. 45057

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

XVIII.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

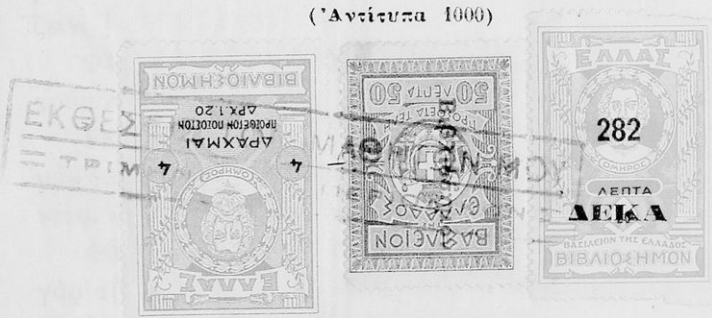
Φ Α Ι Δ Ω Ν

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ Β΄

ΚΕΦ. I - XXXIV, LXIV - ΤΕΛΟΥΣ

(Ἀντίτυπα 1000)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ
ΟΔΟΣ ΤΑΚΗ 13

1937

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΕΝΤΡΟΝ

ΕΡΕΥΝΑΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΕΒΗΣ,
ΣΙΜΜΙΑΣ, ΚΡΙΤΩΝ, Ο ΤΩΝ ΕΝΔΕΚΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ι. ΕΧ. Αὐτός, ὦ Φαίδων, παρεγένου Σωκράτει ἐκεῖνη τῇ ἡμέρᾳ, ἣ τὸ φάρμακον ἔπιεν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ ἄλλου του ἤκουσας;

ΦΑΙΔ. Αὐτός, ὦ Ἐχέκρατες.

ΕΧ. Τί οὖν δὴ ἐστὶν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ ὄθανάτου; καὶ πῶς ἐτελεύτα; ἠδέως γὰρ ἂν ἐγὼ ἀκούσαιμι. καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλειασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε, οὔτε τις ξένος ἀφίεται χρόνου συχοῦ ἐκεῖθεν, ὅστις ἂν ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἷός τ' ἦν περὶ τούτων, πλὴν γε δὴ ὅτι φάρμακον πῶν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχεν φράζειν. |

ΦΑΙΔ. Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε ὄν τρόπον ἐγένετο;

ΕΧ. Ναί, ταῦτα μὲν ἡμῖν ἠγγειλέ τις καὶ ἐθαυμάζομέν γε, ὅτι πάλαι γενομένης αὐτῆς πολλῶ ὕστερον φαίνεται ἀποθανόν· τί οὖν ἦν τοῦτο, ὦ Φαίδων;

ΦΑΙΔ. Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη· ἔτυχεν γὰρ τῇ προτεροῖα τῆς δίκης ἢ πρύμνα ἐστεμμένη τοῦ πλοίου, ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν. 20

ΕΧ. Τοῦτο δὲ δὴ τί ἐστὶν;

ΦΑΙΔ. Τοῦτ' ἐστὶ τὸ πλοῖον, ὡς φασὶν Ἀθηναῖοι, ἐν ᾧ Θησεύς ποτε εἰς Κρήτην τοὺς δις ἐπτά ἐκείνους

ὄχγετο ἄγων καὶ ἔσφσέ τε καὶ αὐτὸς ἐσώθη. τῷ οὖν
 25 Ἀπόλλωνι εὖξαντο, ὡς λέγεται, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἐκά-
 στου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον· ἦν δὴ αἰεὶ καὶ
 νῦν ἔτι ἐξ ἐκείνου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν.
 ἐπειδὰν οὖν ἄρξωνται τῆς θεωρίας, νόμος ἐστὶν αὐτοῖς
 ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρεύειν τὴν πόλιν καὶ δημοσίᾳ
 30 μηδένα ἀποκτινύναι, πρὶν ἂν εἰς Δῆλόν τε ἀφίκηται
 τὸ πλοῖον καὶ πάλιν δεῦρο· τοῦτο δ' ἐνίοτε ἐν πολλῷ
 χρόνῳ γίνεται, ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτούς.
 ἀρχὴ δ' ἐστὶ τῆς θεωρίας, ἐπειδὰν ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος στέψη τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· τοῦτο δ' ἔτυχεν,
 35 ὡσπερ λέγω, τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης γεγονός. διὰ ταῦτα
 καὶ πολὺς χρόνος ἐγένετο τῷ Σωκράτει ἐν τῷ δεσμοτη-
 ρίῳ ὁ μεταξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου. |

2. EX. Τί δὲ δὴ τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον,
 ὦ Φαίδων; τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ προαχθέντα, καὶ
 τίνες οἱ παραγενόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρὶ; ἢ
 οὐκ εἶων οἱ ἄρχοντες παρεῖναι, ἀλλ' ἔρημος ἐτελεύτα
 5 φίλων;

ΦΑΙΔ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ παρῆσάν τινες καὶ πολλοί
 γε.

EX. Ταῦτα δὴ πάντα προθυμήθητι ὡς σαφέστατα
 ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι, εἰ μὴ τίς σοι ἀσχολία τυγχάνει οὔσα.

10 ΦΑΙΔ. Ἀλλὰ σχολάζω γε καὶ πειράσομαι ὑμῖν
 διηγῆσασθαι· καὶ γὰρ τὸ μεμνησθαι Σωκράτους καὶ
 αὐτὸν λέγοντα καὶ ἄλλου ἀκούοντα ἔμοιγε αἰεὶ πάν-
 των ἡδιστον.

EX. Ἀλλὰ μὴν, ὦ Φαίδων, καὶ τοὺς ἀκουσομένους
 15 γε τοιοῦτους ἐτέρους ἔχεις· ἀλλὰ πειρῶ ὡς ἂν δύνῃ
 ἀκριβέστατα διεξελθεῖν πάντα. |

ΦΑΙΔ. Καὶ μὴν ἔγωγε θαυμάσια ἔπαθον παραγενό-
 μενος. οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτη-
 δείου ἔλεος εἰσήει· εὐδαίμων γὰρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνετο, ὦ

Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς²⁰
καὶ γενναίως ἐτελεύτα, ὥστε μοι ἐκείνον παρίστασθαι
μηδ' εἰς Ἄιδου ἴοντα ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι, ἀλλὰ καὶ
ἐκείσε ἀφικόμενον εὖ πράξειν, εἴπερ τις πώποτε καὶ
ἄλλος· διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι ἐλεεινὸν εἰσῆι, ὡς²⁵
εἰκὸς ἂν δόξειεν εἶναι παρόντι πένθει· οὔτε αὖ ἡδονὴ ὡς²⁵
ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων, ὥσπερ εἰώθεμεν· καὶ γὰρ οἱ
λόγοι τοιοῦτοί τινες ἦσαν, ἀλλ' ἀτεχνῶς ἄτοπὸν τί μοι
πάθος παρῆν καὶ τις ἀήθης κραῖσις ἀπὸ τῆς ἡδονῆς
συγκεκριραμένη ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης, ἐνθυμουμένῳ
ὅτι αὐτίκα ἐκείνος ἔμελλε τελευτᾶν· καὶ πάντες οἱ πα-³⁰
ρόντιες σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, ὅτε μὲν γελῶντες,
ἐνίστε δὲ δακρύνοντες, εἷς δὲ ἡμῶν καὶ διαφερόντως,
Ἀπολλόδωρος· οἴσθα γὰρ πού τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρό-
πον αὐτοῦ.

ΕΧ. Πῶς γὰρ οὐ; 35

ΦΑΙΔ. Ἐκείνός τε τοίνυν παντάπασιν οὕτως εἶχεν,
καὶ αὐτὸς ἔγωγε ἐτεταράγμην καὶ οἱ ἄλλοι. |

ΕΧ. Ἐτυχον δέ, ὦ Φαίδων, τίνες παραγενόμενοι;

ΦΑΙΔ. Οὗτός τε δὴ ὁ Ἀπολλόδωρος τῶν ἐπιχωρίων
παρῆν καὶ ὁ Κριτόβουλος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἔτι⁴⁰
Ἐρμογένης καὶ Ἐπιγένης καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἀντισθέ-
νης· ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος ὁ Παιανιεὺς καὶ Μενέ-
ξενος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἐπιχωρίων· Πλάτων δέ, οἶμαι,
ἠσθένει.

ΕΧ. Ξένοι δέ τινες παρῆσαν; 45

ΦΑΙΔ. Ναί, Σιμμίας τέ γε ὁ Θηβαῖος καὶ Κέβης καὶ
Φαιδωνίδης καὶ Μεγαρόθεν Εὐκλείδης τε καὶ Τερψίων.

ΕΧ. Τί δέ; Ἀρσιππος καὶ Κλεόμβροτος παρε-
γένοντο;

ΦΑΙΔ. Οὐ δῆτα· ἐν Αἰγίῳ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι. 50

ΕΧ. Ἄλλος δέ τις παρῆν;

ΦΑΙΔ. Σχεδόν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι.

ΕΧ. Τί οὖν δὴ ; τίνες, φῆς, ἦσαν οἱ λόγοι ; |

3. ΦΑΙΔ. Ἐγὼ σοι ἐξ ἀρχῆς πάντα πειράσομαι
 διηγῆσασθαι. ἀεὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας
 εἰώθεμεν φοιτᾶν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι παρὰ τὸν
 Σωκράτη, συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐν ᾧ
 5 καὶ ἡ δίκη ἐγένετο· πλησίον γὰρ ἦν τοῦ δεσμοτη-
 ρίου· περιεμένομεν οὖν ἐκάστοτε, ἕως ἀνοιχθείη τὸ δε-
 σμοτήριον, διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων· ἀνεώγετο γὰρ
 οὐ πρό. ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη, εἰσῆμεν παρὰ τὸν Σω-
 κράτη καὶ τὰ πολλὰ διημερεύομεν μετ' αὐτοῦ. | καὶ δὴ
 10 καὶ τότε πρωιαίτερον συνελέγημεν· τῇ γὰρ πρωτεραίᾳ
 ἡμέρᾳ, ἐπειδὴ ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἐσπέ-
 ρας, ἐλυθόμεθα, ὅτι τὸ πλοῖον ἐκ Δήλου ἀφιγμένον
 εἶη. παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἦκειν ὡς πρωιαί-
 15 τατα εἰς τὸ εἰώθος· καὶ ἦκομεν καὶ ἡμῖν ἐξελθῶν
 15 ὁ θυρωρός, ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν, εἶπεν περιμένειν
 καὶ μὴ πρότερον παριέναι, ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ·
 ἴλουσι γάρ', ἔφη, 'οἱ ἔνδεκα Σωκράτη καὶ παραγγέλ-
 λουσιν, ὅπως ἂν τῆδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ'. οὐ πολλὸν
 20 δ' οὖν χρόνον ἐπισχὼν ἦκεν καὶ ἐκέλευεν ἡμᾶς εἰσιέναι.
 20 εἰσιόντες οὖν κατελαμβάνομεν τὸν μὲν Σωκράτη ἄρι-
 λελυμένον, τὴν δὲ Ξανθίππην — γινώσκεις γὰρ —
 ἔχουσαν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην. | ὡς
 οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ'
 25 ἄττα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, ὅτι 'ὦ Σώ-
 25 κρατες, ὅσισταον δὴ σε προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι καὶ
 σὺ τούτους'. καὶ ὁ Σωκράτης βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα·
 'ὦ Κρίτων', ἔφη, 'ἀπαγέτω τις αὐτὴν οἴκαδε'. καὶ
 ἐκείνην μὲν ἀπῆγόν τινες τῶν τοῦ Κρίτωνος βοῶσάν
 30 τε καὶ κοπτομένην. | ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμε-
 30 νος εἰς τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος καὶ ἐξε-
 τριψε τῇ χειρὶ, καὶ τρίβων ἅμα· 'ὡς ἄτοπον', ἔφη, 'ὦ
 ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρω-

ποι ἡδύ· ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἔναν-
 τίον εἶναι, τὸ λυπηρόν, τῷ ἅμα μὲν αὐτὸ μὴ ἐθέ-
 λειν παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, ἐὰν δέ τις διώκῃ τὸ 35
 ἕτερον καὶ λαμβάνῃ, σχεδόν τι ἀναγκάζεσθαι αἰεὶ λαμβά-
 νειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένω
 δύ' ὄντε. καὶ μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἰσω-
 πος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὡς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ
 διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο, συνῆψεν 40
 εἰς ταῦτόν αὐτοῖς τὰς κορυφάς, καὶ διὰ ταῦτα ᾧ ἂν
 τὸ ἕτερον παραγένηται ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ
 ἕτερον. ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν· ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ
 δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλγεινόν, ἦκειν δὴ φαίνεται
 ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. | 45

4. Ὁ οὖν Κέβης ὑπολαβὼν· ἴνῃ τὸν Δία, ὃ Σώ-
 κρατες, ἔφη· εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με· περὶ γάρ
 τοι τῶν ποιημάτων ὧν πεποίηκας ἐντείνας τοὺς τοῦ
 Αἰσώπου λόγους καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον
 καὶ ἄλλοι τινές με ἦδη ἤροντο, ἀτὰρ καὶ Εὐήνος 5
 πρόφην, ὅτι ποτὲ διανοηθεῖς, ἐπειδὴ δεῦρο ἦλθες,
 ἐποίησας αὐτά, πρότερον οὐδὲν πάποτε ποιήσας· εἰ
 οὖν τί σοι μέλει τοῦ ἔχειν ἐμὲ Εὐήνω ἀποκρίνασθαι,
 ὅταν με αὐθις ἐρωτᾷ—εὖ οἶδα γάρ, ὅτι ἐρήσεται—
 εἰπέ, τί χρῆ λέγειν. | λέγε τοίνυν, ἔφη, αὐτῷ, ὃ 10
 Κέβης, τάληθῆ, ὅτι οὐκ ἐκείνω βουλόμενος οὐδὲ τοῖς
 ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι ἐποίησα ταῦτα—
 ἦδη γάρ, ὡς οὐ ῥάδιον εἶη—ἀλλ' ἐνυπνίων τινῶν
 ἀποπειρώμενος, τί λέγει, καὶ ἀφοσιούμενος, εἰ πολ-
 λάκις ταύτην τὴν μουσικὴν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν. ἦν γάρ 15
 δὴ ἄττα τοιάδε· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον
 ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, ἄλλοτ' ἐν ἄλλῃ ὄψει φαινόμε-
 νον, τὰ αὐτὰ δὲ λέγον· ὃ Σώκρατες, ἔφη, μουσικὴν
 ποίει καὶ ἐργάζου. καὶ ἐγὼ ἔν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ,
 ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρα- 20

κελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν, ὡσπερ οἱ τοῖς θεοῦσι
 διακελευόμενοι, καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον, ὅπερ
 ἔπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν, μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φι-
 λосоφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ τοῦτο
 25 πρᾶττοντος· νῦν δ' ἐπειδὴ ἢ τε δίκη ἐγένετο καὶ ἡ
 τοῦ θεοῦ ἑορτὴ διεκόλυέ με ἀποθνήσκειν, ἔδοξε χρῆναι,
 εἰ ἄρα πολλάκις μοι προστάττοι τὸ ἐνύπνιον ταύτην
 τὴν δημόδη μουσικὴν ποιεῖν, μὴ ἀπειθῆσαι αὐτῷ,
 ἀλλὰ ποιεῖν· ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι πρὶν
 30 ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα, πειθόμενον τῷ
 ἐνυπνίῳ. οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα,
 οὗ ἦν ἡ παροῦσα θυσία· μετὰ δὲ τὸν θεὸν ἐννοήσας,
 ὅτι τὸν ποιητὴν δέοι, εἶπερ μέλλοι ποιητῆς εἶναι, ποιεῖν
 μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικός,
 35 διὰ ταῦτα δὴ οὗς προχείρους· εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύ-
 θους τοῦ Αἰσώπου, τούτους ἐποίησα, οἷς πρώτοις ἐνέ-
 τυχον. |

5. Ταῦτα οὖν, ὦ Κέβης, Εὐήνω φράζε, καὶ ἐρ-
 ρῶσθαι, καί, ἂν σφραρονῆ, ἐμὲ διώκειν ὡς τάχιστα. ἄ-
 πεμι δέ, ὡς ἔοικε, τήμερον· κελεύουσι γὰρ Ἀθη-
 ναῖοι. καὶ ὁ Σιμμίας· ὅσον παρακελεύει, ἔφη, τοῦτο,
 5 ὦ Σώκρατες, Εὐήνω! πολλὰ γὰρ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ
 ἀνδρὶ. σχεδὸν οὖν, ἐξ ὧν ἐγὼ ἦσθημαι, οὐδ' ὅπως
 τιούν σοι ἐκὼν εἶναι πείσεται. | 'τί δαί;' ἦ δ' ὅς,
 'οὐ φιλόσοφος Εὐήνος;' ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη ὁ Σιμμίας.
 'ἐθελήσει τοίνυν καὶ Εὐήνος καὶ πᾶς, ὅτω ἀξίως τούτου
 10 τοῦ πράγματος μέτεστιν. οὐ μέντοι ἴσως βιάσεται αὐ-
 τόν· οὐ γάρ φασι θεμιτὸν εἶναι.' καὶ ἅμα λέγων ταῦτα
 καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ
 καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. | ἤρετο
 οὖν αὐτὸν ὁ Κέβης· πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες,
 15 τὸ μὴ θεμιτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι, ἐθέλειν δ' ἂν
 τῷ ἀποθνήσκοντι τὸν φιλόσοφον ἔπεσθαι; 'τί δέ, ὦ

Κέβης; οὐκ ἀκηκόατε σύ τε καὶ Σιμμίας περὶ τῶν τοιούτων Φιλολάῳ συγγεγονότες; ὁ οὐδέν γε σαφές, ὃ Σώκρατες. ὁ ἀλλὰ μὴν καὶ ἐγὼ ἐξ ἀκοῆς περὶ αὐτῶν λέγω. ἂ μὲν οὖν τυγχάνω ἀκηκοώς, φθόνος οὐδεὶς λέ- 20 γειν· καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλιστα πρέπει μέλλοντα ἐκεῖσε ἀποδημεῖν διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ, ποίαν τινὰ αὐτὴν οἰόμεθα εἶναι· τί γὰρ ἂν τις καὶ ποιοῖ ἄλλο ἐν τῷ μέγρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ; | 25

6. Κατὰ τί δὴ οὖν ποτε οὐ φασι θεμιτὸν εἶναι αὐτὸν ἑαυτὸν ἀποκτινύναι, ὃ Σώκρατες; ἤδη γὰρ ἔγωγε, ὅπερ νῦν δὴ σὺ ἤρου, καὶ Φιλολάου ἤκουσα, ὅτε παρ' ἡμῖν διητᾶτο, ἤδη δὲ καὶ ἄλλων τινῶν, ὡς οὐ δέοι τοῦτο ποιεῖν· σαφές δὲ περὶ αὐτῶν οὐδενός 5 πώποτε οὐδὲν ἀκήκοα. | ὁ ἀλλὰ προθυμεισθαι χρή, ἔφη· τάχα γὰρ ἂν καὶ ἀκούσαις ἴσως μέντοι θαυμαστόν σοι φανεῖται, εἰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἀπαντῶν ἀπλοῦν ἐστὶ καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὅσπερ καὶ τᾶλλα, ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν· 10 οἷς δὲ βέλτιον τεθνάναι, θαυμαστόν ἴσως σοι φαίνεται εἰ τούτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὅσιον αὐτοὺς ἑαυτοὺς εὖ ποιεῖν, ἀλλὰ ἄλλον δεῖ περιμένειν εὐεργέτην. | καὶ ὁ Κέβης ἠρέμα ἐπιγελάσας· ἴττω Ζεὺς, ἔφη τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπών· καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη ὁ Σω- 15 κράτης, οὕτω γ' εἶναι ἄλογον· οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον· ὁ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος, ὡς ἐν τινι φρουρᾷ ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν οὐδ' ἀποδιδράσκειν, μέγας τέ τίς μοι φαίνεται καὶ οὐ 20 ῥάδιος διιδεῖν· οὐ μέντοι ἀλλὰ τότε γέ μοι δοκεῖ, ὃ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. ἢ σοὶ οὐ δοκεῖ οὕτως; ἔ-

25 μοιγε', ἔφη ὁ Κέβης. | 'οὐκοῦν,' ἦ δ' ὅς, 'καὶ σὺ ἂν τῶν σαυτοῦ κτημάτων εἴ τι αὐτὸ ἑαυτὸ ἀποκτιννύοι, μὴ σημήναντός σου ὅτι βούλει αὐτὸ τεθνάναι, χαλεπαίνοις ἂν αὐτῷ, καὶ εἴ τινα ἔχοις τιμωρίαν, τιμωροῖο ἂν;' 'πάνυ γ', ἔφη. ἴσως τοίνυν ταύτη οὐκ ἄλο-
30 γον, μὴ πρότερον αὐτὸν ἀποκτιννύναι δεῖν, πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ, ὥσπερ καὶ τὴν νῦν ἡμῖν παροῦσαν.' |

7. 'Ἄλλ' εἰκὸς,' ἔφη ὁ Κέβης, 'τοῦτό γε φαίνεται· ὁ μέντοι νῦν δὴ ἔλεγες, τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥαδίως ἂν ἐθέλειν ἀποθνήσκειν, ἔοικεν τοῦτο, ὃ Σώκρατες, ἀτόπῳ, εἴπερ ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν εὐλόγως ἔχει, 5 τὸ θεόν τε εἶναι τὸν ἐπιμελούμενον ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκείνου κτήματα εἶναι. τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμωτάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας, ἐν ἣ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν οἵπερ ἄριστοὶ εἰσιν τῶν ὄντων ἐπιστάται, θεοί, οὐκ ἔχει λόγον. οὐ γὰρ που αὐτός γε 10 αὐτοῦ οἶεται ἄμεινον ἐπιμελήσεσθαι ἐλεύθερος γενόμενος· ἄλλ' ἀνόητος μὲν ἄνθρωπος τάχ' ἂν οἰηθεῖη ταῦτα, φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου, καὶ οὐκ ἂν λογίζοιτο, ὅτι οὐ δεῖ ἀπὸ γε τοῦ ἀγαθοῦ φεύγειν, ἀλλ' ὅτι μάλιστα παραμένειν, διὸ ἀλογίστεως ἂν 15 φεύγοι· ὁ δὲ νοῦν ἔχων ἐπιθυμοῖ που ἂν αἰεὶ εἶναι παρὰ τῷ αὐτοῦ βελτίονι. καίτοι οὕτως, ὃ Σώκρατες, τούναντίον εἶναι εἰκὸς ἢ ὁ νῦν δὴ ἐλέγετο· τοὺς μὲν γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει, τοὺς δ' ἄφρονας χαίρειν.' | ἀκούσας οὖν ὁ 20 Σωκράτης ἠσθῆναί τε μοι ἔδοξε τῇ τοῦ Κέβητος πραγματείᾳ καὶ ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς· 'αἰεὶ τοι,' ἔφη, 'ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾷ, καὶ οὐ πάνυ εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι, ὅ τι ἂν τις εἴπῃ.' καὶ ὁ Σιμμίας· 'ἀλλὰ μὴν,' ἔφη, 'ὃ Σώκρατες, νῦν γέ μοι δοκεῖ τι 25 καὶ αὐτῷ λέγειν Κέβης· τί γὰρ ἂν βουλόμενοι ἄνδρες

σοφοὶ ὡς ἀληθῶς δεσπότας ἀμείνους αὐτῶν φεύγοιεν³⁰
καὶ ῥαδίως ἀπαλλάττοντο αὐτῶν; καὶ μοι δοκεῖ Κέβης
εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον, ὅτι οὕτω ῥαδίως φέρεις
καὶ ἡμᾶς ἀπολείπων καὶ ἄρχοντας ἀγαθούς, ὡς αὐ-
τὸς ὁμολογεῖς, θεοῦς.' 'δίκαια,' ἔφη, 'λέγετε. οἶμαι
γὰρ ὑμᾶς λέγειν, ὅτι χρή με πρὸς ταῦτα ἀπολογία³⁵
σασθαι ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ.' 'πάνυ μὲν οὖν', ἔφη
ὁ Σιμμίας. |

8. 'Φέρε δὴ', ἢ δ' ὅς, 'πειραθῶ πιθανώτερον
πρὸς ὑμᾶς ἀπολογήσασθαι ἢ πρὸς τοὺς δικαστὰς: ἐγὼ
γάρ,' ἔφη, 'ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, εἰ μὲν μὴ ὄμην
ἦξιεν πρῶτον μὲν παρὰ θεοὺς ἄλλους σοφοὺς τε καὶ
ἀγαθούς, ἔπειτα καὶ παρ' ἀνθρώπους τετελευτηκότας⁵
ἀμείνους τῶν ἐνθάδε, ἠδίκουν ἂν οὐκ ἀγανακτῶν τῷ
θανάτῳ· νῦν δὲ εὖ ἴστε, ὅτι παρ' ἀνδρας τε ἐλπίζω
ἀφίξεσθαι ἀγαθούς: καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ δι-
σχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ
ἀγαθούς ἦξιεν, εὖ ἴστε, ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων,¹⁰
δυσχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ
ὁμοίως ἀγανακτῶ, ἀλλ' εὐελπίς εἰμι εἶναι τι τοῖς
τετελευτηκόσι καί, ὥσπερ γε καὶ πάλαι λέγεται, πολὺ
ἀμεινον τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς.' | 'τί οὖν,' ἔφη
ὁ Σιμμίας, 'ὦ Σώκρατες; αὐτὸς ἔχων τὴν διάνοιαν¹⁵
ταύτην ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, ἢ κἄν ἡμῖν μεταδοίης;
κοινὸν γὰρ δὴ ἕμοιγε δοκεῖ καὶ ἡμῖν εἶναι ἀγαθὸν
τοῦτο, καὶ ἅμα σοι ἀπολογία ἐστίν, ἐὰν ἅπερ λέγεις
ἡμᾶς πείσης.' 'ἀλλὰ πειράσομαι,' ἔφη. | πρῶτον δὲ
Κρίτωνα τόνδε σκεψώμεθα, τί ἐστίν ὁ βούλεσθαι μοι²⁰
δοκεῖ πάλαι εἰπεῖν.' 'τί, ὦ Σώκρατες,' ἔφη ὁ Κρίτων,
'ἄλλο γε ἢ πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ
φάρμακον, ὅτι χρή σοι φράζειν ὡς ἐλάχιστα διαλέ-
γεσθαι; φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον διαλεγόμενους,
δεῖν δὲ οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ. εἰ²⁵

δὲ μή, ἐνίστε ἀναγκάζεσθαι καὶ δις καὶ τρεῖς πίνειν τού-
 τι τοιοῦτον ποιῶντας. καὶ ὁ Σωκράτης· ἕα, ἔφη,
 χαίρειν αὐτόν· ἀλλὰ μόνον τὸ ἑαυτοῦ παρασκευάζετο
 ὡς καὶ δις δώσων, ἐὰν δὲ δέη, καὶ τρεῖς. ἀλλὰ σχεδὸν
 30 μὲν τι ἤδη, ἔφη ὁ Κρίτων· ἀλλὰ μοι πάσαι πράγματα
 παρέχει. ἕα αὐτόν, ἔφη. | ἀλλ' ὑμῖν δὴ τοῖς δικασταῖς
 βούλομαι ἤδη τὸν λόγον ἀποδοῦναι, ὡς μοι φαίνεται
 εἰκότως ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρέψας τὸν βίον
 θαρρεῖν μέλλον ἀποθανεῖσθαι καὶ εὐέλπις εἶναι ἐκεῖ
 35 μέγιστα οἴσεσθαι ἀγαθὰ, ἐπειδὴν τελευτήσῃ. πῶς ἂν
 οὖν δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχοι, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἐγὼ
 πειράσομαι φράσαι. |

• Κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς
 ἀπτόμενοι φιλοσοφίας λεληθέναι τοὺς ἄλλους, ὅτι
 οὐδὲν ἄλλο αὐτοῖ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν τε
 καὶ τεθνάναι· εἰ οὖν τοῦτο ἀληθές, ἄτοπον δῆπου
 5 ἂν εἴη προθυμεῖσθαι μὲν ἐν παντὶ τῷ βίῳ μηδὲν
 ἄλλο ἢ τοῦτο, ἦκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ ἀγανακτεῖν, ὃ πά-
 λαι προθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον. | καὶ ὁ Σιμμίας
 γελάσας· ἠὲ τὸν Δία, ἔφη ὁ Σώκρατες, οὐ πάνυ γέ με
 νῦν γελασεῖοντα ἐποίησας γελάσαι. οἶμαι γὰρ ἂν δὴ
 10 τοὺς πολλοὺς αὐτὸ τοῦτο ἀκούσαντας δοκεῖν εὖ
 πάνυ εἰρησθαι εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας καὶ ξυμφά-
 ναι ἂν τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους καὶ πάνυ,
 ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῶσι καὶ σφᾶς γε
 οὐ λελήθασιν, ὅτι ἄξιοί εἰσιν τοῦτο πάσχειν. καὶ
 15 ἀληθῆ γ' ἂν λέγοιεν, ὦ Σιμμία, πλὴν γε τοῦ σφᾶς μὴ
 λεληθέναι. λέληθεν γὰρ αὐτούς, ἢ τε θανατῶσι καὶ ἢ
 ἄξιοί εἰσιν θανάτου καὶ οἴου θανάτου οἱ ὡς ἀληθῶς
 φιλόσοφοι. | εἵπωμεν γάρ, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, χαί-
 ρειν εἰπόντες ἐκείνοις· ἠγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι;
 20 πάνυ γε, ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίας. ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ
 τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν; καὶ εἰ-

ναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλ-
 λαγὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ
 τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγείσαν αὐτὴν καθ'
 αὐτὴν εἶναι; ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ θάνατος ἢ τοῦτο; 25
 'οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο', ἔφη. | 'σκέψαι δὴ, ὦγαθέ, ἐάν
 ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἄπερ ἐμοί· ἐκ γὰρ τούτων μάλ-
 λον οἶμαι ἡμᾶς εἴσεσθαι περὶ ὧν σκοποῦμεν. φαίνεται
 σοι φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἐσπουδακέναι περὶ τὰς
 ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε, οἷον σίτων τε καὶ 30
 ποτῶν;' ἦκιστα, ὦ Σώκρατες,' ἔφη ὁ Σιμμίας. 'τί
 δέ; τὰς τῶν ἀφροδισίων;' 'οὐδαμῶς.' 'τί δέ; τὰς ἄλ-
 λας τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντίμους
 ἡγεῖσθαι ὁ τοιοῦτος; οἷον ἱματίων διαφερόντων κτή-
 σεις καὶ ὑποδημάτων καὶ τοὺς ἄλλους καλλωπισμοὺς 35
 τοὺς περὶ τὸ σῶμα πότερον τιμᾶν δοκεῖ σοι ἢ ἀτιμά-
 ζειν, καθ' ὅσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν;'
 'ἀτιμάζειν ἐμοίγε δοκεῖ', ἔφη 'ὅ γε ὡς ἀληθῶς φιλόσο-
 φος.' 'οὐκοῦν ὄλωσ' δοκεῖ σοι,' ἔφη, 'ἢ τοῦ τοιοῦτου
 πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθ' ὅσον δύ- 40
 νάται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετράφθαι;'
 'ἐμοίγε' | 'ἄρ' οὖν πρῶτον μὲν ἐν τοῖς τοιοῦτοις δη-
 λὸς ἐστὶν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων ὅτι μάλιστα τὴν ψυ-
 χὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας διαφερόντως τῶν
 ἄλλων ἀνθρώπων;' 'φαίνεται.' 'καὶ δοκεῖ γε δήπου, 45
 ὦ Σιμμία, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, ὧ μὴδὲν ἡδὺ
 τῶν τοιοῦτων μὴδὲ μετέχει αὐτῶν, οὐκ ἄξιον εἶναι
 ζῆν, ἀλλ' ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι ὁ μὴδὲν
 φροντίζων τῶν ἡδονῶν, αἱ διὰ τοῦ σώματός εἰσιν.'
 'πάνυ μὲν οὖν ἀληθῆ λέγεις.' | 50

10. Τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως
 κτῆσιν; πότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὐ, ἐάν τις
 αὐτὸ ἐν τῇ ζήτησει κοινωνὸν συμπαραλαμβάνῃ; οἷον
 τὸ τοιόνδε λέγω· ἄρα ἔχει ἀλήθειάν τινα ὅψις τε

5 καὶ ἀκοὴ τοῖς ἀνθρώποις, ἣ τὰ γε τοιαῦτα καὶ οἱ ποιη-
 ται ἡμῖν ἀεὶ θρυλοῦσιν, ὅτι οὐτ' ἀκούομεν ἀκριβὲς
 οὐδὲν οὔτε ὀρώμεν; καίτοι εἰ αὐταὶ τῶν περὶ τὸ σῶ-
 μα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσιν μηδὲ σαφεῖς, σχολῆ
 αἶ γε ἄλλαι· πᾶσαι γάρ που τούτων φαυλότεραι εἰσιν·
 10 ἢ σοὶ οὐ δοκοῦσιν;· πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. | ἴποτε οὖν,
 ἣ δ' ὅς, ἣ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἀπειται; ὅταν μὲν γὰρ
 μετὰ τοῦ σώματος ἐπιχειρῇ τι σκοπεῖν, δῆλον ὅτι
 τότε ἐξαπατᾶται ὑπ' αὐτοῦ. ἄληθῆ λέγεις. ἄρ' οὖν
 οὐκ ἐν τῷ λογίζεσθαι, εἴπερ που ἄλλοθι, κατάδηλον
 15 αὐτῇ γίνεταί τι τῶν ὄντων;· ναί. λογίζεται δέ γέ
 που τότε κάλλιστα, ὅταν αὐτὴν τούτων μηδὲν παρα-
 λυπῇ, μήτε ἀκοὴ μήτε ὄψις μήτε ἀλγηδῶν μηδέ τις
 ἡδονή, ἀλλ' ὅτι μάλιστα αὐτὴ καθ' αὐτὴν γίνεταί ἐῶ-
 σα χαίρειν τὸ σῶμα, καὶ καθ' ὅσον δύναται μὴ κοινω-
 20 νοῦσα αὐτῷ μηδ' ἀπτομένη ὀρέγηται τοῦ ὄντος. ἔστι
 ταῦτα. | οὐκοῦν καὶ ἐνταῦθα ἢ τοῦ φιλοσόφου ψυχὴ
 μάλιστα ἀτιμάζει τὸ σῶμα καὶ φεύγει ἀπ' αὐτοῦ,
 ζητεῖ δὲ αὐτὴ καθ' αὐτὴν γίνεσθαι;· φαίνεται. | τί
 δὲ δὴ τὰ τοιάδε, ὦ Σιμμία; φαμέν τι εἶναι δίκαιον
 25 αὐτὸ ἢ οὐδέν;· φαμέν μέντοι νῆ Δία.· καὶ καλόν
 γέ τι καὶ ἀγαθόν;· πῶς δ' οὐ;· ἦδη οὖν πάποτε τι
 τῶν τοιούτων τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες;· οὐδαμῶς, ἣ δ'
 ὅς. ἀλλ' ἄλλη τινὲ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφή-
 ψω αὐτῶν; λέγω δὲ περὶ πάντων, οἷον μεγέθους πέρι,
 30 ὑγιείας, ἰσχύος, καὶ τῶν ἄλλων ἐνὶ λόγῳ ἀπάντων τῆς
 οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὄν· ἄρα διὰ τοῦ σώματος
 αὐτῶν τὸ ἀληθέστατον θεωρεῖται, ἣ ὧδε ἔχει· ὅς ἂν
 μάλιστα ἡμῶν καὶ ἀκριβέστατα παρασκευάσῃται αὐτὸ
 ἕκαστον διανοηθῆναι περὶ οὐ σκοπεῖ, οὗτος ἂν ἐγγύ-
 35 ταια ἴοι τοῦ γινῶναι ἕκαστον;· πάνυ μὲν οὖν. ἄρ'
 οὖν ἐκεῖνος ἂν τοῦτο ποιήσῃε καθαρώτατα, ὅστις ὅτι
 μάλιστα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον, μήτε τὴν

ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι μήτε τινὰ ἄλλην αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, ἀλλ' αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος αὐτὸ 40 καθ' αὐτὸ εἰλικρινὲς ἕκαστον ἐπιχειροῖ θηρεῦειν τῶν ὄντων. ἀπαλλαγείς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὠτίων καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ξύμπαντος τοῦ σώματος, ὡς ταράττοντος καὶ οὐκ ἔωντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ; ἄρ' οὐχ οὗτός ἐστιν, 45 ὃ Σιμμία, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος; ἕπερ φησὶ, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὡς ἀληθῆ λέγεις, ὃ Σώκρατες. |

11. Ὅκοῦν ἀνάγκη, ἔφη, ἐκ πάντων τούτων παρίστασθαι δόξαν τοιάνδε τινὰ τοῖς γνησίως φιλοσόφοις, ὥστε καὶ πρὸς ἀλλήλους τοιαῦτα ἅττα λέγειν, ὅτι κινδυνεύει τοι ὡσπερ ἀτραπός τις ἐκφέρειν ἡμᾶς, ὅτι, ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ 5 σκέψει, καὶ συμπεφυρμένη ἢ ἡμῶν ἢ ψυχῇ μετὰ τοιοῦτου κακοῦ, οὐ μὴ ποτε κτησώμεθα ἱκανῶς οὐ ἐπιθυμοῦμεν. φησὶ δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθές. | μυρίας μὲν γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δέ, ἂν τινες νόσοι προσπέσωσιν, ἔμπο- 10 δίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν. ἐρώτων δὲ καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίμπλησιν ἡμᾶς πολλῆς, ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. | καὶ γὰρ πολέμους καὶ στά- 15 σεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι. διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτήσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκάζόμεθα κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ. καὶ ἐκ τούτου ἀσχολίαν ἄγομεν φιλοσο- 20 φίας πέρι διὰ πάντα ταῦτα. | τὸ δ' ἔσχατον πάντων, ὅτι, εἴαν τις ἡμῖν καὶ σχολὴ γένηται ἀπ' αὐτοῦ καὶ τραπώ-

μεθα πρὸς τὸ σκοπεῖν τι, ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὐ̄ πανταχοῦ
 παραπίπτον θόρουβον παρέχει καὶ ταραχὴν καὶ ἐκπλήττει,
 25 ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ' αὐτοῦ καθορᾶν τάληθές, ἀλλὰ
 τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται, ὅτι, εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς
 τι εἶσεσθαι, ἀπαλλακτέον αὐτοῦ καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ
 θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα· καὶ τότε, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν
 ἔσται οὗ ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φαμεν ἐρασταὶ εἶναι, φρο-
 30 ῆσεως, ἐπειδὴν τελευτήσωμεν, ὡς ὁ λόγος σημαίνει,
 ζῶσιν δὲ οὐ. εἰ γὰρ μὴ οἶόν τε μετὰ τοῦ σώματος
 μηδὲν καθαρῶς γινῶναι, δυοῖν θάτερον, ἢ οὐδαμοῦ
 ἔστιν κτήσασθαι τὸ εἰδέναι ἢ τελευτήσασιν. τότε γὰρ
 αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἢ ψυχὴ ἔσται χωρὶς τοῦ σώματος,
 35 πρότερον δ' οὐ. | καὶ ἐν τῷ ἂν ζῶμεν, οὕτως, ὡς ἔοικεν,
 ἐγγυτάτω ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι, ἐὰν ὅτι μάλιστα μηδὲν
 ὀμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν, ὅτι μὴ πᾶσα
 ἀνάγκη, μηδὲ ἀναμιπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως,
 ἀλλὰ καθαρεύομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς
 40 ἀπολύσῃ ἡμᾶς. καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι
 τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης, ὡς τὸ εἰκός, μετὰ τοιού-
 των τε ἐσόμεθα καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ
 εἰλικρινές· τοῦτο δ' ἔστιν ἴσως τὸ ἀληθές. μὴ καθαρῶ
 γὰρ καθαρῶ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ. | τοιαῦτα
 45 οἶμαι, ὃ Σιμμία, ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς ἀλλήλους λέγειν
 τε καὶ δοξάζειν πάντας τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς· ἢ οὐ
 δοκεῖ σοι οὕτως; ἄπαντός γε μᾶλλον, ὃ Σώκρατες. |

12. Ὁμοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ ταῦτα ἀληθῆ,
 ὃ ἑταῖρε, πολλὴ ἐλπίς ἀφικομένῳ οἷ ἐγὼ πορεύομαι,
 ἐκεῖ ἱκανῶς, εἶπερ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο, οὐ
 ἔνεκα ἢ πολλῇ πραγματείᾳ ἡμῖν ἐν τῷ παρελθόντι
 5 βίῳ γέγονεν, ὥστε ἢ γε ἀποδημία ἢ νῦν μοι προστε-
 ταγμένη μετὰ ἀγαθῆς ἐλπίδος γίνγεται καὶ ἄλλῳ ἀν-
 δρῷ, ὃς ἡγεῖται οἱ παρεσκευάσθαι τὴν διάνοιαν ὥσπερ
 κεκαθαυμένην. ἄπαν μὲν οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας. | κά-

θαρσις δὲ εἶναι ἄρα οὐ τοῦτο ξυμβαίνει, ὅπερ πάλαι
 ἐν τῷ λόγῳ λέγεται, τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ 10
 σώματος τὴν ψυχὴν καὶ ἐθίσει αὐτὴν καθ' αὐτὴν
 πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγεῖρεσθαι τε καὶ
 ἀθροίζεσθαι, καὶ οἰκεῖν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν τῷ
 νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ ἔπειτα μόνῃν καθ' αὐτὴν,
 ἐκλυομένην ὡσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος; ἴπανυ 15
 μὲν οὖν, ἔφη. οὐκοῦν τοῦτό γε θάνατος ὀνομάζε-
 ται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος; ἴπαντά-
 πασί γε, ἦ δ' ὅς. | ἴλυσιν δέ γε αὐτὴν, ὡς φαμεν,
 προθυμοῦνται ἀεὶ μάλιστα καὶ μόνοι οἱ φιλοσοφοῦν-
 τες ὀρθῶς, καὶ τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστιν τῶν 20
 φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος,
 ἦ οὐ; ἴφαίνεται. οὐκοῦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγον,
 γελοῖον ἂν εἴη ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ
 βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν, κἄ-
 πευθ' ἦκοντος αὐτῷ τούτου ἀγανακτεῖν; οὐ γελοῖον; 25
 ἴπως δ' οὐ; ἴτῷ ὄντι ἄρα, ἔφη, ὦ Σιμμία, οἱ ὀρθῶς φι-
 λοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι
 ἦκιστα αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν. ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει.
 εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῆ τῷ σώματι, αὐτὴν δὲ
 καθ' αὐτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν ἔχειν, τούτου δὲ γι- 30
 γνομένου εἰ φοβοῖντο καὶ ἀγανακτοῖεν, οὐ πολλὴ ἂν
 ἀλογία εἴη, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν, οἱ ἀφικομένοις
 ἐλπίς ἐστίν οὐ διὰ βίου ἤρων τυχεῖν—ἤρων δὲ φρο-
 νήσεως—ἄ τε διεβέβληντο, τούτου ἀπηλλάχθαι συνόν-
 τος αὐτοῖς; | ἦ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν καὶ γυναι- 35
 κῶν καὶ υἱῶν ἀποθανόντων πολλοὶ δὴ ἐκόντες ἠθέλη-
 σαν εἰς Ἄιδου ἐλθεῖν, ὑπὸ ταύτης ἀγόμενοι τῆς ἐλπίδος,
 τῆς τοῦ ὄψεσθαι τε ἐκεῖ ὄν ἐπιθύμουν καὶ συνέσε-
 σθαι φρονήσεως δὲ ἄρα τις τῷ ὄντι ἐρῶν, καὶ λαβὼν
 σφόδρα τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα, μηδαμοῦ ἄλλοθι 40
 ἐντεύξεσθαι αὐτῇ ἀξίως λόγου ἢ ἐν Ἄιδου, ἀγανακτῆ-

σει τε ἀποθνήσκων καὶ οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτίσσε ;
 οἴεσθαί γε γρή, ἐὰν τῷ ὄντι γε ἦ, ὃ ἑταῖρε, φιλόσοφος.
 σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει, μηδαμοῦ ἄλλοθι κατα-
 45 ῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. εἰ δὲ τοῦτο
 οὕτως ἔχει, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη,
 εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος ; ' πολλὴ μέντοι νῆ
 Δία, ' ἢ δ' ὅς. |

13. ' Οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον, ' ἔφη, ' τοῦτο
 ἀνδρός, ὃν ἂν ἴδης ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθα-
 νεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ τις φιλοσό-
 ματος ; ὁ αὐτὸς δὲ που οὗτος τυγχάνει ὢν καὶ φι-
 ὄλογρήματος καὶ φιλότιμος, ἦτοι τὰ ἕτερα τούτων ἢ
 ἀμφοτέρω. ' πάνυ, ' ἔφη, ' ἔχει οὕτως, ὡς λέγεις. ' | ' ἄρ'
 οὔν, ' ἔφη, ' ὃ Σιμμία, οὐ καὶ ἡ ὀνομαζομένη ἀνδρεία
 τοῖς οὕτω διακειμένοις μάλιστα προσήκει ; ' ' πάντως
 δήπου, ' ἔφη. ' οὐκοῦν καὶ ἡ σωφροσύνη, ἣν καὶ οἱ
 10 πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ περὶ τὰς ἐπιθυ-
 μίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως,
 ἄρ' οὐ τούτοις μόνοις προσήκει, τοῖς μάλιστα τοῦ
 σώματος ὀλιγοροῦσίν τε καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν ; '
 ' ἀνάγκη, ' ἔφη. | ' εἰ γὰρ ἐθέλεις, ' ἢ δ' ὅς, ' ἐννοῆσαι
 15 τὴν γε τῶν ἄλλων ἀνδρείαν τε καὶ σωφροσύνην, δόξει
 σοι εἶναι ἄτοπος. ' ' πῶς δὴ, ὃ Σώκρατες ; ' ' οἴσθα, '
 ἢ δ' ὅς, ' ὅτι τὸν θάνατον ἠγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν
 μεγάλων κακῶν εἶναι ; ' ' καὶ μάλ', ' ἔφη. ' οὐκοῦν φόβῳ
 μειζόνων κακῶν ὑπομένουσιν αὐτῶν οἱ ἀνδρεῖοι τὸν
 20 θάνατον, ὅταν ὑπομένωσιν ; ' ' ἔστι ταῦτα. ' ' τῷ δεδιέναι
 ἄρα καὶ δέει ἀνδρεῖοί εἶσι πάντες πλὴν οἱ φιλόσοφοι.
 καίτοι ἄλογόν γε δέει τινὰ καὶ δειλία ἀνδρεῖον εἶναι. '
 ' πάνυ μὲν οὔν. ' | ' τί δὲ οἱ κόσμιοι αὐτῶν ; οὐ ταῦτὸν
 τοῦτο πεπόνθασιν ; ἀκολασία τινὶ σώφρονές εἰσιν.
 25 καίτοι φημέν γε ἀδύνατον εἶναι, ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς
 συμβαίνει τούτῳ ὅμοιον τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν

εὐήθη σωφροσύνην· φοβούμενοι γὰρ ἐτέρων ἡδονῶν
 στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται
 ὑπ' ἄλλων κρατούμενοι. καίτοι καλοῦσι γε ἀκολασίαν
 τὸ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἄρχεσθαι· ἀλλ' ὅμως συμβαίνει 30
 αὐτοῖς κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν·
 τοῦτο δ' ὁμοίον ἐστὶν ᾧ νῦν δὴ ἐλέγετο, τῷ τρόπον
 τινὰ δι' ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσωφρονίσθαι. 'ἔοικε γάρ.' |
 'ὦ μακάριε Σιμμία, μὴ γὰρ οὐχ αὕτη ἢ ἡ ὀρθὴ πρὸς
 ἀρετὴν ἀλλαγὴ, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς καὶ λύπας πρὸς 35
 λύπας καὶ φόβον πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι, καὶ
 μείζω πρὸς ἐλάττω, ὥσπερ νομίσματα, ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο
 μόνον τὸ νόμισμα ὀρθόν, ἀντὶ οὗ δεῖ ἅπαντα ταῦτα
 καταλλάττεσθαι, φρόνησις, καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ
 μετὰ τούτου ὄνούμενά τε καὶ πικρασκόμενα τῷ ὄντι ἢ 40
 καὶ ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ ξυλλή-
 βδην ἀληθῆς ἀρετῆ, μετὰ φρονήσεως, καὶ προσγιγνομέ-
 νων καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἡδονῶν καὶ φόβων καὶ τῶν
 ἄλλων πάντων τῶν τοιούτων· χωριζόμενα δὲ φρονήσεως
 καὶ ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων μὴ σκιαγραφία τις ἢ 45
 ἢ τοιαύτη ἀρετὴ καὶ τῷ ὄντι ἀνδραποδώδης τε καὶ
 οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχῃ, τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι ἢ
 κάθαρσις τις τῶν τοιούτων πάντων, καὶ ἡ σωφροσύνη
 καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις μὴ
 καθαρμός τις ἢ. | καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς 50
 ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ τῷ
 ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι, ὅτι, ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέ-
 λεστος εἰς Ἄιδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται, ὃ δὲ
 κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος
 μετὰ θεῶν οἰκήσει. εἰσὶν γὰρ δῆ, ὡς φασιν οἱ περὶ 55
 τὰς τελετὰς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάρχοι δὲ τε
 παῦροι. οὗτοι δ' εἰσὶν κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν οὐκ
 ἄλλοι ἢ οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς. ὦν δὴ καὶ ἐγὼ
 κατὰ γε τὸ δυνατὸν οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ

60 παντὶ τρόπῳ προθυμήθην γενέσθαι· εἰ δ' ὀρθῶς
 προθυμήθην καὶ τι ἠγύσαμεν, ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ
 σαφές εἰσόμεθα, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, ὀλίγον ὕστερον, ὡς
 ἐμοὶ δοκεῖ. | ταῦτ' οὖν ἐγώ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ
 Κέρβης, ἀπολογοῦμαι, ὡς εἰκότως ὑμᾶς τε ἀπολείπων
 65 καὶ τοὺς ἐνθάδε δεσπότης οὐ χαλεπῶς φέρω οὐδ'
 ἀγανακτῶ, ἠγούμενος κἀκεῖ οὐδὲν ἦγγον ἢ ἐνθάδε δε-
 σπότης τε ἀγαθοῖς ἐντεύξεσθαι καὶ ἐταίροις· τοῖς δὲ
 πολλοῖς ἀπιστίαν παρέχει· εἴ τι οὖν ὑμῖν πιθανώτε-
 ρός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθηναίων δικασταῖς,
 70 εὖ ἂν ἔχοι. |

¶ 4. Εἰπόντος δὴ τοῦ Σωκράτους ταῦτα ὑπολα-
 βῶν ὁ Κέρβης ἔφη· ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν ἄλλα ἔμοιγε
 δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι, τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν
 ἀπιστίαν παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, μὴ, ἐπειδὴν ἀπαλλαγῇ
 5 τοῦ σώματος, οὐδαμοῦ ἔτι ἦ, ἀλλ' ἐκεῖνη τῇ ἡμέρᾳ
 διαφθείρηται τε καὶ ἀπολλύηται, ἢ ἂν ὁ ἀνθρώπος
 ἀποθνήσκῃ· εὐθύς ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος καὶ
 ἐκβαίνουσα ὡσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα
 οἴχηται διαπτομένη καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἦ. ἐπεὶ,
 10 εἴπερ εἴη που αὐτὴ καθ' αὐτὴν συνηθροισμένη καὶ
 ἀπηλλαγμένη τούτων τῶν κακῶν, ὧν σὺ νῦν διηλθες,
 πολλὴ ἂν ἐλπίς εἴη καὶ καλή, ὦ Σώκρατες, ὡς ἀληθῆ
 ἔστιν ἃ σὺ λέγεις· ἀλλὰ τοῦτο διη ἴσως οὐκ ὀλίγης παρα-
 μυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς ἔστι τε ἡ ψυχὴ ἀποθα-
 15 νόντος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τινα δύναμιν ἔχει καὶ φρόνη-
 σιν. | ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Σωκράτης, ὦ Κέρβης·
 ἀλλὰ τί δὴ ποιῶμεν; ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει δια-
 μυθολογῶμεν, εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μὴ; ἔγωγε
 οὖν, ἔφη ὁ Κέρβης, ἠδέως ἂν ἀκούσαιμι, ἤντινα δόξαν
 20 ἔχεις περὶ αὐτῶν. οὐκ οἶμαι, ἢ δ' ὅς ὁ Σω-
 κράτης, εἰπεῖν τινα νῦν ἀκούσαντα, οὐδ' εἰ κωμωδιο-
 ποιὸς εἴη, ὡς ἀδολεσχῶ καὶ οὐ περὶ προσηκόντων τοῦς

λόγους ποιούμεαι· εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ διασκοπεῖσθαι. |
 15. Σκεψόμεθα δὲ αὐτὸ τῆδέ πη, εἴτ' ἄρα ἐν
 "Αἴδου εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευτησάντων τῶν ἀνθρώπων
 εἴτε καὶ οὐ. παλαιὸς μὲν οὖν ἔστι τις λόγος, οὗ μνη-
 μεθα, ὡς εἰσὶν ἐνθένδε ἀφικόμεναι ἐκεῖ καὶ πάλιν γε
 δεῦρο ἀφικνοῦνται καὶ γίνονται ἐκ τῶν τεθνεώτων· ὅ
 καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πάλιν γίνεσθαι ἐκ τῶν ἀπο-
 θανόντων τοὺς ζῶντας, ἄλλο τι ἢ εἶεν ἂν αἱ ψυχαὶ
 ἡμῶν ἐκεῖ; οὐ γὰρ ἂν που πάλιν ἐγίγοντο μὴ οὔσαι, καὶ
 τοῦτο ἰκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ' εἶναι, εἰ τῷ ὄντι
 φανερὸν γίνοιτο, ὅτι οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν γίνονται 10
 οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων. εἰ δὲ μὴ ἔστι τοῦτο,
 ἄλλου ἂν του δέοι λόγου." πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ
 Κέβης. | "μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων, ἢ δ' ὅς, σκόπει
 μόνον τοῦτο, εἰ βούλει ῥᾶον μαθεῖν, ἀλλὰ καὶ κατὰ
 ζῴων πάντων καὶ φυτῶν καὶ ξυλλήβδην ὅσαπερ ἔχει 15
 γένησιν, περὶ πάντων ἴδωμεν, ἄρ' οὕτως γίγνεται
 πάντα οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία,
 ὅσοις τυγχάνει ὄν τοιοῦτόν τι, οἷον τὸ καλὸν τῷ
 αἰσχροῦ ἐναντίον που καὶ δίκαιον ἀδίκῳ, καὶ ἄλλα δὴ
 μυρία οὕτως ἔχει. τοῦτο οὖν σκεψόμεθα, ἄρα ἀναγ- 20
 καῖον, ὅσοις ἔστι τι ἐναντίον, μηδαμῶθεν ἄλλοθεν αὐτὸ
 γίνεσθαι ἢ ἐκ τοῦ αὐτῷ ἐναντίου. οἷον ὅταν μεῖζόν
 τι γίγνηται, ἀνάγκη που ἐξ ἐλάττωτος ὄντος πρότερον
 ἔπειτα μεῖζον γίνεσθαι; "ναί." οὐκοῦν κἂν ἔλαττον
 γίγνηται, ἐκ μεῖζονος ὄντος πρότερον ὑστερον ἔλαττον 25
 γενήσεται; "ἔστιν οὕτω" ἔφη. "καὶ μὴν ἐξ ἰσχυροτέρου
 γε τὸ ἀσθενέστερον καὶ ἐκ βραδυτέρου τὸ θᾶπτον;" πάνυ
 γε. "τί δέ; ἂν τι χειρόν γίγνηται, οὐκ ἐξ ἀμείνονος,
 καὶ ἂν δικαιότερον, ἐξ ἀδικωτέρου;" πῶς γὰρ οὐ;
 "ἰκανῶς οὖν," ἔφη, "ἔχομεν τοῦτο, ὅτι πάντα οὕτω γί- 30
 γνεται, ἐξ ἐναντίων τὰ ἐναντία πράγματα;" πάνυ γε.
 | "τί δ' αὖ; ἔστι τι καὶ τοιόνδε ἐν αὐτοῖς, οἷον μεταξὺ

ἀμφοτέρων πάντων τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντων δύο
γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ ἐτέρου ἐπὶ τὸ ἕτερον, ἀπὸ δ' αὖ
35 τοῦ ἐτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον· μείζονος μὲν πράγματος
καὶ ἐλάττωνος μεταξὺ αὐξήσις καὶ φθίσις, καὶ καλοῦμεν
οὕτω τὸ μὲν αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν ;' 'ναί', ἔφη.
'οὐκοῦν καὶ διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι καὶ ψύχε-
σθαι καὶ θερμαίνεσθαι καὶ πάντα οὕτω, κἂν εἰ μὴ χρώ-
40 μεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ, ἀλλ' ἔργῳ γοῦν πανταχοῦ
οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον, γίνεσθαι τε αὐτὰ ἐξ ἀλλήλων
γένεσιν τε εἶναι ἐξ ἑκατέρου εἰς ἀλλήλα ;' 'πάνυ μὲν
οὖν', ἢ δ' ὄς. |

145. 'Τί οὖν ;' ἔφη. 'τῷ ζῆν ἔστι τι ἐναντίον,
ὡσπερ τῷ ἐγρηγορέναι τὸ καθεύδειν ;' 'πάνυ μὲν οὖν,'
ἔφη. 'τί ;' 'τὸ τεθνάναι', ἔφη. 'οὐκοῦν ἐξ ἀλλήλων τε
γίνεται ταῦτα, εἴπερ ἐναντία ἐστίν, καὶ αἱ γενέσεις
5 εἰσὶν αὐτοῖν μεταξὺ δύο δυοῖν ὄντων ;' 'πῶς γὰρ οὐ ;' |
'τὴν μὲν τοίνυν ἐτέραν συζυγίαν, ὧν νῦν δὴ ἔλεγον,
ἐγώ σοι', ἔφη, 'ἔρω', ὁ Σωκράτης 'καὶ αὐτὴν καὶ τὰς
γενέσεις· σὺ δέ μοι τὴν ἐτέραν. λέγω δὲ τὸ μὲν
καθεύδειν, τὸ δὲ ἐγρηγορέναι, καὶ ἐκ τοῦ καθεύδειν
10 τὸ ἐγρηγορέναι γίνεσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἐγρηγορέναι τὸ
καθεύδειν, καὶ τὰς γενέσεις αὐτοῖν τὴν μὲν κατα-
δαρθάνειν εἶναι, τὴν δ' ἀνεγείρεσθαι· ἰκανῶς σοι',
ἔφη, 'ἢ οὐ ;' 'πάνυ μὲν οὖν'. | 'λέγε δὴ μοι καὶ σύ',
ἔφη, 'οὕτω περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. οὐκ ἐναντίον μὲν
15 φῆς τῷ ζῆν τὸ τεθνάναι εἶναι ;' 'ἔγωγε'. 'γίνεσθαι δὲ
ἐξ ἀλλήλων ;' 'ναί'. ἐξ οὖν τοῦ ζῶντος τί τὸ γιγνό-
μενον ;' 'τὸ τεθνηκός', ἔφη. 'τί δέ', ἢ δ' ὄς, 'ἐκ τοῦ
τεθνεῶτος ;' 'ἀναγκαῖον', ἔφη, 'ὁμολογεῖν ὅτι τὸ ζῶν'.
'ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα, ὧ Κέβης, τὰ ζῶντά τε καὶ
20 οἱ ζῶντες γίνονται ;' 'φαίνεται', ἔφη. 'εἰσὶν ἄρα',
ἔφη, 'αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐν Αἴδου'. 'ἔοικεν'. | 'οὐκοῦν
καὶ τοῖν γενεσεῖοιν τοῖν περὶ ταῦτα ἢ γ' ἐτέρα σαφῆς

οὔσα τυγχάνει; τὸ γὰρ ἀποθνήσκειν σαφὲς δήπου, ἢ οὐ; 'πάνυ μὲν οὖν,' ἔφη. 'πῶς οὖν, ἢ δ' ὅς, 'ποιήσομεν; οὐκ ἀνταποδώσομεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλὰ 25 ταύτη χωλὴ ἔσται ἢ φύσις; ἢ ἀνάγκη ἀποδοῦναι τῷ ἀποθνήσκειν ἐναντίαν τινὰ γένεσιν;' 'πάντως που,' ἔφη. 'τίνα ταύτην;' 'τὸ ἀναβιώσκεισθαι.' 'οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, εἴπερ ἔστι τὸ ἀναβιώσκεισθαι, ἐκ τῶν τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας αὕτη, τὸ ἀνα- 30 βιώσκεισθαι;' 'πάνυ γε.' | 'ὁμολογεῖται ἄρα ἡμῖν καὶ ταύτη τοὺς ζῶντας ἐκ τῶν τεθνεώτων γεγονέναι οὐδὲν ἥττιον ἢ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν ζώντων· τούτου δὲ ὄντος ἰκανόν που ἐδόκει τεκμήριον εἶναι ὅτι ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι που, ὅθεν δὴ πάλιν γί- 35 γνεσθαι.' 'δοκεῖ μοι,' ἔφη, 'ὦ Σώκρατες, ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἀναγκαῖον οὕτως ἔχειν.' |

17. 'Ἴδὲ τοίνυν οὕτως,' ἔφη, 'ὦ Κέβης, ὅτι οὐδ' ἀδίκως ὁμολογήκαμεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. εἰ γὰρ μὴ αἰ ἀνταποδιδόη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα ὡςπερ εἰ λυκλῶ περιούσια, ἀλλ' εὐθειᾶ τις εἴη ἢ γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρὺ καὶ μὴ 5 ἀνακάμπτοι πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον μηδὲ καμπὴν ποιοῖτο, οἷσθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν σχοίη καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἂν πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενα;' | 'πῶς λέγεις;' ἔφη. 'οὐδὲν χαλεπόν', ἢ δ' ὅς, 'ἐννοῆσαι ὃ λέγω· ἀλλ' οἷον εἰ τὸ καταδαρθάνειν μὲν εἴη, 10 τὸ δ' ἀνεγείρεσθαι μὴ ἀνταποδιδόη γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος, οἷσθ' ὅτι τελευτῶντα πάντ' ἂν λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειεν καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο διὰ τὸ καὶ τᾶλλα πάντα ταύτων ἐκείνῳ πεπονθέναι, καθεύδειν· κἂν εἰ συγκρίνοιτο μὲν πάντα, 15 διακρίνοιτο δὲ μὴ, ταχὺ ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονὸς εἴη, ὁμοῦ πάντα χρήματα. | ὡσαύτως δέ, ὦ φίλε Κέβης, εἰ ἀποθνήσκει μὲν πάντα, ὅσα τοῦ ζῆν μετα-

λάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι
 20 τὰ τεθνεῶτα καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο, ἄρ' οὐ
 πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα τεθνάναι καὶ μηδὲν
 ζῆν; εἰ γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων τὰ ζῶντα γίγνοιτο,
 τὰ δὲ ζῶντα θνήσκοι, τίς μηχανὴ μὴ οὐ πάντα κα-
 ταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; 'οὐδὲ μία μοι δοκεῖ,'
 25 ἔφη ὁ Κέβης, 'ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ μοι δοκεῖς παντά-
 πασιν ἀληθῆ λέγειν.' | 'ἔστιν γὰρ, ἔφη, ὦ Κέβης, ὡς
 ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω, καὶ ἡμεῖς αὐτὰ ταῦτα
 οὐκ ἔξαπατώμενοι ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ἔστι τῷ ὄντι
 καὶ τὸ ἀναβιώσκεσθαι καὶ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοῦς
 30 ζῶντας γίγνεσθαι καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι.' |
18. 'Καὶ μὴν,' ἔφη ὁ Κέβης ὑπολαβὼν, 'καὶ
 κατ' ἐκείνόν γε τὸν λόγον, ὦ Σώκρατες, εἰ ἀληθὴς
 ἐστίν, ὃν σὺ εἰώθας θαμὰ λέγειν, ὅτι ἡμῖν ἢ μάθησις
 οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὔσα, καὶ κατὰ
 5 τοῦτον ἀνάγκη που ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ με-
 μαθηκένοι ἂ νῦν ἀναμιμνησκόμεθα. τοῦτο δὲ ἀδύ-
 νατον, εἰ μὴ ἦν που ἡμῖν ἢ ψυχὴ πρὶν ἐν τῷδε τῷ
 ἀνθρωπίνῳ εἶδει γενέσθαι· ὥστε καὶ ταύτῃ ἀθάνατον
 ἢ ψυχὴ τι ἔοικεν εἶναι.' | 'ἀλλά, ὦ Κέβης,' ἔφη ὁ
 10 Σιμμίας ὑπολαβὼν, 'ποῖαι τούτων αἱ ἀποδείξεις; ὑπό-
 μνησόν με· οὐ γὰρ σφόδρα ἐν τῷ παρόντι μέμνημαι.'
 'ἐνὶ μὲν λόγῳ', ἔφη ὁ Κέβης, 'καλλίστῳ, ὅτι ἐρωτώ-
 μενοι οἱ ἄνθρωποι, ἐάν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγου-
 σιν πάντα ἧ ἔχει· καίτοι εἰ μὴ ἐτύγγανεν αὐτοῖς
 15 ἐπιστήμη ἐνοῦσα καὶ ὀρθὸς λόγος, οὐκ ἂν οἰοί τ'
 ἦσαν τοῦτο ποιεῖν. ἔπειτα ἐάν τις ἐπὶ τὰ διαγράμ-
 ματα ἄγῃ ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐνταῦθα σαφέ-
 στατα κατηγορεῖ, ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει.' | 'εἰ δὲ μὴ
 ταύτῃ γε', ἔφη, 'πέθει, ὦ Σιμμία,' ὁ Σωκράτης,
 20 'σκέψαι, ἂν τῆδέ πῃ σοι σκοπουμένῳ συνδόξη. ἀπι-
 στεῖς γὰρ δῆ, πῶς ἢ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησις

ἔστιν; ἄπιστῶ μὲν ἔγωγε, ἦ δ' ὅς ὁ Σιμμίας,
 'οὔ, αὐτὸ δὲ τοῦτο,' ἔφη, 'δέομαι μαθεῖν, περὶ οὗ ὁ
 λόγος, ἀναμνησθῆναι. καὶ σχεδόν γε ἔξ ὧν Κέβητος
 ἐπεχείρησε λέγειν ἤδη μέμνημαι καὶ πείθομαι. οὐδὲν
 μεντῶν ἦττον ἀκούοιμι νῦν, πῆ σὺ ἐπεχείρησας λέ- 25
 γειν.' 'τῆδ' ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. 'ὁμολογοῦμεν γὰρ δήπου,
 εἴ τις τι ἀναμνησθήσεται, δεῖν αὐτὸν τοῦτο πρότερόν
 ποτε ἐπίστασθαι.' πάνυ γ', ἔφη. | ἄρ' οὖν καὶ τότε
 ὁμολογοῦμεν, ὅταν ἐπιστήμη παραγίγνηται τρόπῳ 30
 τοιούτῳ, ἀνάμνησιν εἶναι; λέγω δέ τινα τρόπον τόνδε.
 εἴαν τις τι ἕτερον ἢ ἰδὼν ἢ ἀκούσας ἢ τινα ἄλλην
 αἰσθησιν λαβὼν μὴ μόνον ἐκεῖνο γνῶ, ἀλλὰ καὶ ἕτε-
 ρον ἐννοήσῃ, οὗ μὴ ἢ αὐτὴ ἐπιστήμη, ἀλλ' ἄλλη. ἄρα
 οὐχὶ τοῦτο δικαίως λέγομεν ὅτι ἀνεμνήσθη, οὗ τὴν 35
 ἔννοιαν ἔλαβεν; 'πῶς λέγεις; 'οἷον τὰ τοιαῦτα ἄλλη
 που ἐπιστήμη ἀνθρώπου καὶ λύρας.' 'πῶς γὰρ οὐ;'
 'οὐκοῦν οἶσθα ὅτι οἱ ἔρασταί, ὅταν ἴδωσιν λύραν ἢ
 ἱμάτιον ἢ ἄλλο τι, οἷς τὰ παιδικὰ αὐτῶν εἴωθε χρῆ-
 σθαι, πάσχουσι τοῦτο ἔγνωσάν τε τὴν λύραν καὶ ἐν 40
 τῇ διανοίᾳ ἔλαβον τὸ εἶδος τοῦ παιδός, οὗ ἦν ἢ λύρα;
 τοῦτο δὲ ἔστιν ἀνάμνησις· ὥσπερ καὶ Σιμμίαν τις
 ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη, καὶ ἄλλα που
 μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη.' 'μυρία μέντοι νῆ Δία,' ἔφη
 ὁ Σιμμίας. 'οὐκοῦν,' ἦ δ' ὅς, 'τὸ τοιοῦτον ἀνάμνη- 45
 σίς τίς ἐστι; μάλιστα μέντοι, ὅταν τις τοῦτο πάθῃ
 περὶ ἐκεῖνα, ἃ ὑπὸ χρόνου καὶ τοῦ μὴ ἐπισκοπεῖν
 ἤδη ἐπελέληστο; 'πάνυ μὲν οὖν,' ἔφη. 'τί δέ; ' ἦ δ' ὅς.
 'ἔστιν ἵππον γεγραμμένον ἰδόντα καὶ λύραν γεγραμ-
 μένην ἀνθρώπου ἀναμνησθῆναι, καὶ Σιμμίαν ἰδόντα 50
 γεγραμμένον Κέβητος ἀναμνησθῆναι; 'πάνυ γε.' 'οὐκοῦν
 καὶ Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ Σιμμίου ἀνα-
 μνησθῆναι; 'ἔστι μέντοι,' ἔφη. |

19. Ἄρ' οὖν οὐ κατὰ πάντα ταῦτα συμβαίνει

τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ
 ἀπὸ ἀνομοίων; 'συμβαίνει.' 'ἀλλ' ὅταν γε ἀπὸ τῶν
 ὁμοίων ἀναμνησκηταί τις τι, ἄρ' οὐκ ἀναγκαῖον
 5 τὸδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν, εἴτε ἐλλείπει τοῦτο κατὰ
 τὴν ὁμοιότητα εἴτε μὴ ἐκείνου, οὐδ' ἀνεμνήσθη;' 'ἀνάγκη,'
 ἔφη. | 'σκόπει δὴ, ἦ δ' ὅς, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει.
 φασὲν πού τι εἶναι ἴσον, οὐ ξύλον λέγω ξύλῳ οὐδὲ
 λίθον λίθῳ οὐδ' ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν, ἀλλὰ
 10 παρὰ ταῦτα πάντα ἕτερόν τι, αὐτὸ τὸ ἴσον φῶμέν
 τι εἶναι ἢ μηδέν;' 'φῶμεν μέντοι νῆ Δί,' ἔφη ὁ
 Σιμμίας, 'θαυμασιῶς γε.' 'ἦ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ ὅ
 ἔστιν;' 'πάνυ γε,' ἦ δ' ὅς. 'πόθεν λαβόντες αὐτοῦ
 τὴν ἐπιστήμην; ἄρ' οὐκ ἐξ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἢ
 15 ξύλα ἢ λίθους ἢ ἄλλα ἅττα ἰδόντες ἴσα, ἐκ τούτων
 ἐκεῖνο ἐνενοήσαμεν, ἕτερον ὄν τούτων; ἢ οὐχ ἕτερόν
 σοι φαίνεται; σκόπει δὲ καὶ τῆδε. ἄρ' οὐ λίθοι μὲν
 ἴσοι καὶ ξύλα ἐνίοτε ταῦτ' ὄντα τῷ μὲν ἴσα φαίνεται,
 τῷ δ' οὐ;' 'πάνυ μὲν οὖν.' 'τί δέ; αὐτὰ τὰ ἴσα ἔστιν
 20 ὅτε ἄνισά σοι ἐφάνη, ἢ ἡ ἰσότης ἀνισότης;' 'οὐδεπώποτε
 γε, ὦ Σώκρατες.' 'οὐ ταῦτ' ἄρα ἐστίν,' ἦ δ' ὅς, 'ταῦτά
 τε τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον.' 'οὐδαμῶς μοι φαίνεται,
 ὦ Σώκρατες.' 'ἀλλὰ μὴν ἐκ τούτων γ', ἔφη, 'τῶν ἴσων,
 25 ἑτέρων ὄντων ἐκείνου τοῦ ἴσου, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπι-
 στήμην ἐννενοήκας τε καὶ εἴληφας;' 'ἀληθέστατα,' ἔφη,
 'λέγεις.' 'οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος τούτοις ἢ ἀνομοίου;'
 'πάνυ γε.' 'διαφέρει δέ γε,' ἦ δ' ὅς, 'οὐδέν. ἔω; ἂν ἄλλο
 ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσης, εἴτε ὁμοιον
 εἴτε ἀνόμοιον, ἀναγκαῖον,' ἔφη. 'αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγο-
 30 νέναι.' 'πάνυ μὲν οὖν.' | 'τί δέ; ἦ δ' ὅς. ἢ πάσχομέν τι
 τοιοῦτον περὶ τὰ ἐν τοῖς ξύλοις τε καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέ-
 γομεν τοῖς ἴσοις; ἄρα φαίνεται ἡμῖν οὕτως ἴσα εἶναι
 ὥσπερ αὐτὸ ὅ ἔστιν ἴσον, ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου τῷ τοιοῦτον
 εἶναι οἷον τὸ ἴσον, ἢ οὐδέν;' 'καὶ πολὺ γε,' ἔφη, 'ἐνδεῖ.'

'οὐκοῦν ὁμολογοῦμεν, ὅταν τίς τι ἰδὼν ἐννοήσῃ, ὅτι 35
 βούλεται μὲν τοῦτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὀρῶ, εἶναι οἷον ἄλλο τι
 τῶν ὄντων, ἐνδεῖ δὲ καὶ οὐ δύναται τοιοῦτον εἶναι οἷον
 ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔστι φαυλότερον, ἀναγκαῖόν που τὸν τοῦτο
 ἐννοοῦντα τυχεῖν προειδόμενα ἐκεῖνο, ᾧ φησιν αὐτὸ προ-
 εοικέναι μὲν, ἐνδεεστέρως δὲ ἔχειν; 'ἀνάγκη.' τί οὖν; 40
 τοιοῦτον πεπόνθαμεν καὶ ἡμεῖς, ἢ οὐ, περὶ τε τὰ ἴσα καὶ
 αὐτὸ τὸ ἴσον; 'παντάπασί γε.' 'ἀναγκαῖον ἄρα ἡμᾶς προ-
 ειδέναι τὸ ἴσον πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ὅτε τὸ πρῶτον
 ἰδόντες τὰ ἴσα ἐνενοήσαμεν, ὅτι ὀρέγεται μὲν πάντα
 ταῦτα εἶναι οἷον τὸ ἴσον, ἔχει δὲ ἐνδεεστέρως.' ἔστι 45
 ταῦτα.' 'ἀλλὰ μὴν καὶ τότε ὁμολογοῦμεν, μὴ ἄλλοθεν
 αὐτὸ ἐννενοηκέναι μηδὲ δυνατὸν εἶναι ἐννοῆσαι, ἀλλ'
 ἢ ἐκ τοῦ ἰδεῖν ἢ ἄσπασθαι ἢ ἐκ τινος ἄλλης τῶν αἰσθή-
 σεων ταῦτόν δὲ πάντα ταῦτα λέγω.' 'ταῦτόν γάρ ἐστιν,
 ᾧ Σώκρατες, πρὸς γε ὃ βούλεται δηλῶσαι ὁ λόγος.' 50
 'ἀλλὰ μὲν δὴ ἔκ γε τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι, ὅτι
 πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐκείνου τε ὀρέγεται τοῦ ὃ
 ἔστιν ἴσον, καὶ αὐτοῦ ἐνδεεστερὰ ἐστίν· ἢ πῶς λέγομεν;
 'οὕτως.' πρὸ τοῦ ἄρα ἄρξασθαι ἡμᾶς ὀρᾶν καὶ ἀκούειν
 καὶ τᾶλλα αἰσθάνεσθαι τυχεῖν ἔδει που εἰληφότες ἐπι- 55
 στήμην αὐτοῦ τοῦ ἴσου, ὅτι ἔστιν, εἰ ἐμέλλομεν τὰ ἐκ
 τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκεῖσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται
 μὲν πάντα τοιαῦτ' εἶναι οἷον ἐκεῖνο, ἔστι δὲ αὐτοῦ φαυ-
 λότερα.' 'ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, ᾧ Σώκρατες.'
 'οὐκοῦν γενόμενοι εὐθύς ἐρωτῶμέν τε καὶ ἠκούομεν καὶ 60
 τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἶχομεν;' 'πάνυ γε.' 'ἔδει δέ γε,
 φασί, πρὸ τούτων τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστήμην εἰληφέναι;
 'ναί.' 'πρὶν γενέσθαι ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἀνάγκη ἡμῖν αὐτὴν
 εἰληφέναι.' 'ἔοικεν.' |

20. 'Οὐκοῦν εἰ μὲν λαβόντες αὐτὴν πρὸ τοῦ
 γενέσθαι ἔχοντες ἐγενόμεθα, ἠπιστάμεθα καὶ πρὶν
 γενέσθαι καὶ εὐθύς γενόμενοι οὐ μόνον τὸ ἴσον καὶ

τὸ μείζον καὶ τὸ ἔλαττον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαντα τὰ τοι-
 5 αῦτα; οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἴσου νῦν ὁ λόγος ἡμῖν μάλ-
 λόν τι ἢ καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ καλοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ
 ἀγαθοῦ καὶ δικαίου καὶ ὀσίου καί, ὅπερ λέγω, περὶ
 πάντων, οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο, ὃ ἔστι, καὶ
 ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ἐρωτῶντες καὶ ἐν ταῖς ἀποκρί-
 10 σεσιν ἀποκρινόμενοι. ὥστε ἀναγκαῖον ἡμῖν τούτων
 πάντων τὰς ἐπιστήμας πρὸ τοῦ γενέσθαι εἰληφέναι.
 ἔστι ταῦτα. καὶ εἰ μὲν γε λαβόντες ἐκάστοτε μὴ
 ἐπιλησμεθα, εἰδότες αἰεὶ γίγνεσθαι καὶ διὰ βίου
 εἰδέναι· τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἔστιν, λαβόντα του
 15 ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι· ἢ οὐ τοῦτο
 λήθην λέγομεν, ὃ Σιμμία, ἐπιστήμης ἀποβολήν; ἴπαν-
 τως δήπου, ἔφη, ὦ Σώκρατες. | εἰ δέ γε, οἶμαι,
 λαβόντες πρὶν γενέσθαι γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστε-
 ρον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ αὐτὰ ἐκείνας
 20 ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας, ἅς ποτε καὶ πρὶν εἶχο-
 μεν, ἄρ' οὐχ ὁ καλοῦμεν μανθάνειν οἰκείαν ἐπιστή-
 μην ἀναλαμβάνειν ἂν εἴη; τοῦτο δέ που ἀναμιμνή-
 σκεσθαι λέγοντες ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν; ἴπάνυ γε.
 δυνατὸν γὰρ δὴ τοῦτό γε ἐφάνη, αἰσθόμενόν τι ἢ
 25 ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν λαβόντα
 ἕτερόν τι ἀπὸ τούτου ἐννοῆσαι, ὃ ἐπελέηστο, ὃ τοῦτο
 ἐπλησίαζεν ἀνόμοιον ὄν ἢ ὃ ὅμοιον· ὥστε, ὅπερ λέγω,
 δυοῖν θιάτερα, ἦτοι ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ γεγόναμεν
 καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον. οὐς φαμεν
 30 μανθάνειν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι, καὶ
 ἢ μάθησις ἀνάμνησις ἂν εἴη. καὶ μάλα δὴ οὕτως ἔχει,
 ὦ Σώκρατες. |

21. Ἰότερον οὖν αἰρεῖ, ὦ Σιμμία, ἐπισταμέ-
 νους ἡμᾶς γεγονέναι ἢ ἀναμιμνήσκεσθαι ὕστερον
 ὄν πρότερον ἐπιστήμην εἰληφότες ἦμεν; οὐκ ἔχω,
 ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ παρόντι ἐλέσθαι. | τί δὲ τότε;

ἔχεις ἐλέσθαι, καὶ πῆ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ ; ἀνὴρ ὁ
ἐπιστάμενος περὶ ὧν ἐπίσταται ἔχει ἂν δοῦναι λόγον
ἢ οὐ ;' 'πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὧ Σώκρατες.' ἢ καὶ
δοκοῦσί σοι πάντες ἔχειν διδόναι λόγον περὶ τούτων,
ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν ;' 'βουλομένη μεντᾶν', ἔφη ὁ
Σιμμίας, 'ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον φοβοῦμαι, μὴ αὔριον¹⁰
τηνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀξίως οἴος τε
τοῦτο ποιῆσαι.' 'οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι ἐπίστασθαι
γε,' ἔφη, 'ὧ Σιμμία, πάντες αὐτά. οὐδαμῶς.' ἀνα-
μιμνήσκονται ἄρα ἅ ποτε ἔμαθον ;' 'ἀνάγκη.' | 'πότε
λαβοῦσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν ; οὐ¹⁵
γὰρ δὴ ἀφ' οὗ γε ἀνθρώποι γεγόναμεν.' 'οὐ δῆτα.'
'πρότερον ἄρα.' 'ναί.' ἦσαν ἄρα, ὧ Σιμμία, αἱ ψυχαὶ
καὶ πρότερον, πρὶν εἶναι ἐν ἀνθρώπου εἶδει, χωρὶς
σωμάτων, καὶ φρόνησιν εἶχον.' 'εἰ μὴ ἄρα ἅμα γιγνώμε-
νοι λαμβάνομεν, ὧ Σώκρατες, ταύτας τὰς ἐπιστήμας.²⁰
οὗτος γὰρ λείπεται ἔτι ὁ χρόνος.' 'εἶεν, ὧ ἑταῖρε.
ἀπόλλυμεν δὲ αὐτὰς ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ ; οὐ γὰρ
δὴ ἔχοντές γε αὐτὰς γιγνόμεθα, ὡς ἄρτι ὠμολογή-
σαμεν ἢ ἐν τούτῳ ἀπόλλυμεν, ἐν ᾧ περὶ καὶ λαμβά-
νομεν ; ἢ ἔχεις ἄλλον τινὰ εἰπεῖν χρόνον ;' 'οὐδαμῶς,²⁵
ὧ Σώκρατες, ἀλλὰ ἔλαθον ἑμαυτὸν οὐδὲν εἰπών.' |

22. 'Ἄρ' οὖν οὕτως ἔχει', ἔφη, 'ἡμῖν, ὧ Σιμ-
μίας ; εἰ μὲν ἔστιν ἡ θρυλοῦμεν αἰεὶ, καλὸν τε καὶ
ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην
τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν, ὑπάρχου-
σαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὐσαν, καὶ ὁ
ταῦτα ἐκείνη ἀπεικάζομεν, ἀναγκαῖον οὕτως ὥσπερ καὶ
ταῦτα ἔστιν, οὕτως καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι
καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς ; εἰ δὲ μὴ ἔστι ταῦτα, ἄλλως
ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη ; ἄρ' οὕτως ἔχει, καὶ
ἴση ἀνάγκη ταῦτά τε εἶναι καὶ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς¹⁰
πρὶν καὶ ἡμᾶς γεγονέναι, καὶ εἰ μὴ ταῦτα, οὐδὲ τάδε ;'

ὑπερφυῶς, ὃ Σώκρατες.' ἔφη ὁ Σιμμίας, 'δοκεῖ μοι ἡ αὐτὴ ἀνάγκη εἶναι, καὶ εἰς καλόν γε καταφεύγει ὁ λόγος, εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι τὴν τε ψυχὴν ἡμῶν πρὶν
 15 γενέσθαι ἡμᾶς καὶ τὴν οὐσίαν, ἣν σὺ νῦν λέγεις. οὐ γὰρ ἔγωγε οὐδὲν οὕτω μοι ἑναργῆς ὄν ὡς τοῦτο, τὸ πάντα τὰ τοιαῦτ' εἶναι ὡς οἶόν τε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθόν καὶ ἄλλα πάντα, ἃ σὺ νῦν δὴ ἔλεγες· καί, ἐμοὶ δοκεῖ, ἱκανῶς ἀποδέδεικται.' | 'τί δὲ δὴ Κέβητι';
 20 ἔφη ὁ Σωκράτης· 'δεῖ γὰρ καὶ Κέβητα πείθειν.' ἱκανῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας, 'ὡς ἔγωγε οἶμαι· καίτοι καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστὶν πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις· ἄλλ' οἶμαι οὐκ ἐνδεῶς τοῦτο πεπεισθαι αὐτόν, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ. |

23. Εἰ μέντοι, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, ἔτι ἔσται, οὐδὲ αὐτῷ μοι δοκεῖ', ἔφη, 'ὃ Σώκρατες, ἀποδείχθαι, ἀλλ' ἔτι ἐνέστηκεν, ὃ νῦν δὴ Κέβης ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδαννῦται ἡ ψυχὴ καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ἦ. τί γὰρ κωλύει γίνεσθαι μὲν αὐτὴν καὶ ξυνίστασθαι ἄλλοθεν ποθεν καὶ εἶναι πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπειον σῶμα ἀφικέσθαι, ἐπειδὴν δὲ ἀφίκηται καὶ ἀπαλλάττηται τούτου, τότε καὶ αὐτὴν τελευτᾶν
 5 καὶ διαφθεῖρεσθαι;' 'εὖ λέγεις,' ἔφη, 'ὃ Σιμμία', ὁ Κέβης. 'φαίνεται γὰρ ὡσπερ ἡμῖς ἀποδεδειχθαι οὐ δεῖ, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ. δεῖ δὲ προσαποδείξαι, ὅτι, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, οὐδὲν ἦντιον ἔσται ἢ πρὶν γενέσθαι, εἰ μέλλει τέλος ἢ ἀπό-
 15 δεῖξαι ἔχειν.' | 'ἀποδέδεικται μὲν', ἔφη, 'ὃ Σιμμία τε καὶ Κέβης,' ὁ Σωκράτης, 'καὶ νῦν, εἰ θέλετε συνθεῖναι τοῦτόν τε τὸν λόγον εἰς ταῦτόν καὶ ὄν πρὸ τούτου ὁμολογήσαμεν, τὸ γίνεσθαι πᾶν τὸ ζῶν ἐκ τοῦ τεθνεῶτος. εἰ γὰρ ἔστι μὲν ἡ ψυχὴ καὶ πρότερον, ἀνάγκη δὲ αὐτῇ εἰς τὸ ζῆν ἰούσῃ τε καὶ γιγνομένη μη-

δαμόθεν ἄλλοθεν ἢ ἐκ θανάτου καὶ τοῦ τεθνάναι γί-
 γνεσθαι, πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτήν, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνη,
 εἶναι, ἐπειδὴ γε δεῖ αὐτὴν αὐτὴν γίγνεσθαι; ἀποδέδει-
 κται μὲν οὖν ὅπερ λέγετε καὶ νῦν. | 25

24. Ὅμως δέ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σιμμίας
 ἠδέως ἂν καὶ τοῦτον διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον
 ἔτι μᾶλλον καὶ δεδιέναι τὸ τῶν παιδῶν, μὴ ὡς ἀλη-
 θῶς ὁ ἄνεμος αὐτὴν ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος
 διαφυσᾷ καὶ διασκεδάννυσιν, ἄλλως τε καὶ ὅταν τύχη
 τις μὴ ἐν νηνεμία, ἀλλ' ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύματι
 ἀποθνήσκων.' καὶ ὁ Κέβης ἐπιγέλασας· 'ὡς δεδιό-
 των,' ἔφη, 'ὦ Σώκρατες, πειρῶ ἀναπείθειν μᾶλλον
 δὲ μὴ ὡς ἡμῶν δεδιότων, ἀλλ' ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν
 ἡμῖν παῖς, ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται· τοῦτον οὖν
 πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον ὅσπερ
 τὰ μορμολύκεια.' ἀλλὰ χρη', ἔφη ὁ Σωκράτης, 'ἐπά-
 δεῖν αὐτῷ ἐκάστης ἡμέρας, ἕως ἂν ἐξεπάσῃτε.' | 'πό-
 θεν οὖν,' ἔφη, 'ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν
 ἐπιδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σύ,' ἔφη, 'ἡμᾶς ἀπολείπεις;'
 'πολλὴ μὲν ἢ Ἑλλάς,' ἔφη, 'ὦ Κέβης, ἐν ἣ ἔνεισί που
 ἀγαθοὶ ἄνδρες, πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βυρβάρων γένη,
 οὓς πάντας χρη' διερευνᾶσθαι ζητοῦντας τοιοῦτον
 ἐπιδόν, μήτε χρημάτων φειδομένους μήτε πόνων, ὡς
 οὐκ ἔστιν εἰς ὅ,τι ἂν ἀναγκαιότερον ἀναλίσκοιτε χρη-
 ματα. ζητεῖν δὲ χρη' καὶ αὐτοὺς μετ' ἀλλήλων· ἴσως
 γὰρ ἂν οὐδὲ ῥαδίως εὔροιτε μᾶλλον ὑμῶν δυναμένους
 τοῦτο ποιεῖν.' | 'ἀλλὰ ταῦτα μὲν δή,' ἔφη, 'ὑπάρξει',
 ὁ Κέβης· 'ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἰ σοὶ ἡδο-
 μένῳ ἐστίν. ἀλλὰ μὴν ἡδομένῳ γε· πῶς γὰρ οὐ μέλλει;
 'καλῶς', ἔφη, 'λέγεις.' |

25. 'Οὐκοῦν τοιόνδε τι', ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης,
 'δεῖ ἡμᾶς ἐρέσθαι ἑαυτούς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσ-
 ἦκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν, τὸ διασκεδάννυσθαι, καὶ

ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι μὴ πάθῃ αὐτό, καὶ
 5 τῷ ποίῳ τινὶ οὐ· καὶ μετὰ τοῦτο αὐτὸ ἐπισκέψασθαι,
 πότερον ἢ ψυχὴ ἐστίν, καὶ ἐκ τούτων θαρρεῖν ἢ δε-
 διέναι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς; ἄληθῆ, ἔφη, λέ-
 γεις. | ἄρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι τε καὶ συνθέντῳ
 ὄντι φύσει προσήκει τοῦτο πάσχειν, διαιρεθῆναι ταύτη
 10 ἢ περὶ συνετέθη· εἰ δέ τι τυγχάνει ὄν ἀξύνθητον, τούτῳ
 μόνῳ προσήκει μὴ πάσχειν ταῦτα, εἴπερ τῷ ἄλλῳ; ἔ-
 δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὁ Κέβης, οὐκοῦν
 ἄπερ αἰεὶ κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα
 εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθητα, τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέ-
 15 ποτε κατὰ ταῦτά, ταῦτα δὲ εἶναι τὰ σύνθητα; ἔμοιγε
 δοκεῖ οὕτως. | ἴωμεν δὴ, ἔφη, ἐπὶ ταῦτα, ἔφ' ἄπερ
 ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ. αὐτὴ ἡ οὐσία, ἧς λόγον δίδομεν
 τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι, πότερον
 ὡσαύτως αἰεὶ ἔχει κατὰ ταῦτά ἢ ἄλλοτ' ἄλλως; αὐτὸ
 20 τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλόν, αὐτὸ ἕκαστον, ὃ ἔστιν, τὸ
 ὄν, μὴ ποτε μεταβολὴν καὶ ἡντιοῦν ἐνδέχεται; ἢ
 αἰεὶ αὐτῶν ἕκαστον, ὃ ἔστι, μονοειδὲς ὄν αὐτὸ καθ'
 αὐτό, ὡσαύτως κατὰ ταῦτά ἔχει καὶ οὐδέποτε
 οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται; ὡσαύ-
 25 τως, ἔφη, ἀνάγκη, ὁ Κέβης, κατὰ ταῦτά ἔχειν, ὃ
 Σώκρατες. | τί δὲ τῶν πολλῶν, οἷον ἀνθρώπων ἢ
 ἵππων ἢ ἱματίων ἢ ἄλλων ὄντινωνοῦν τοιούτων ἢ
 ἴσων ἢ καλῶν ἢ πάντων τῶν ἐκείνοις ὁμωνύμων; ἄρα
 κατὰ ταῦτά ἔχει, ἢ πᾶν τοῦναντίον ἐκείνοις οὔτε αὐτὰ
 30 αὐτοῖς οὔτε ἀλλήλοις οὐδέποτε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδα-
 μῶς κατὰ ταῦτά; οὕτως αὖ, ἔφη ὁ Κέβης, οὐδέποτε
 ὡσαύτως ἔχει. | οὐκοῦν τούτων μὲν κἂν ἄψαιο κἂν
 ἴδοις κἂν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἰσθοιο, τῶν δὲ κατὰ
 ταῦτά ἐχόντων οὐκ ἔστιν οἷον ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιο ἢ
 35 τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἔστιν αἰεὶ τὰ τοιαῦτα
 καὶ οὐχ ὀρατά; παντάπασιν, ἔφη, ἀληθῆ λέγεις. |

26. 'Θῶμεν οὖν βούλει', ἔφη, 'δύο εἶδη τῶν ὄντων, τὸ μὲν ὄρατόν, τὸ δὲ ἀειδέες;' 'θῶμεν', ἔφη, καὶ τὸ μὲν ἀειδέες αἰεὶ κατὰ ταῦτά ἔχον, τὸ δὲ ὄρατόν μηδέποτε κατὰ ταῦτά;' 'καὶ τοῦτο', ἔφη, 'θῶμεν'. | 'φέρει δὴ, ἢ δ' ὅς, 'ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ τὸ μὲν σῶμά ἐστι, 5 τὸ δὲ ψυχή;' 'οὐδὲν ἄλλο', ἔφη. 'ποτέρῳ οὖν ὁμοιότερον τῷ εἶδει φαίμεν ἂν εἶναι καὶ συγγενέστερον τὸ σῶμα;' 'παντί', ἔφη, 'τοῦτό γε δῆλον, ὅτι τῷ ὄρατῷ'. 'τί δὲ ἢ ψυχή; ὄρατόν ἢ ἀειδέες;' 'οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων γε, ὦ Σώκρατες', ἔφη. 'ἀλλὰ μὴν ἡμεῖς γε τὰ ὄρατὰ 10 καὶ τὰ μὴ τῆ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐλέγομεν ἢ ἄλλη τινὶ οἴει;' 'τῆ τῶν ἀνθρώπων'. 'τί οὖν περὶ ψυχῆς λέγομεν; ὄρατόν ἢ ἀόρατον εἶναι;' 'οὐχ ὄρατόν'. 'ἀειδέες ἄρα;' 'ναί'. ὁμοιότερον ἄρα ψυχῆ σώματός ἐστιν τῷ αἰδεῖ, τὸ δὲ τῷ ὄρατῷ'. 'πᾶσα ἀνάγκη, ὦ 15 Σώκρατες'. |

27. 'Οὐκοῦν καὶ τόδε πάλαι ἐλέγομεν, ὅτι ἢ ψυχῆ, ὅταν μὲν τῷ σώματι προσχωρῆται εἰς τὸ σκοπεῖν τι ἢ διὰ τοῦ ὄραν ἢ διὰ τοῦ ἀκούειν ἢ δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως — τοῦτο γάρ ἐστιν τὸ διὰ τοῦ σώματος, τὸ δι' αἰσθήσεων σκοπεῖν τι, — τότε μὲν ἔλκεται 5 ὑπὸ τοῦ σώματος εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ ταῦτά ἔχοντα, καὶ αὐτὴ πλανᾶται καὶ ταράττεται καὶ εἰλιγγιᾶ ὥσπερ μεθύουσα, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη;' 'πάνυ γε'. | 'ὅταν δέ γε αὐτὴ καθ' αὐτὴν σκοπῆ, ἐκείσε οἴχεται, εἰς 10 τὸ καθαρὸν τε καὶ αἰεὶ ὄν καὶ ἀθάνατον καὶ ὡσαύτως ἔχον, καὶ ὡς συγγενῆς οὔσα αὐτοῦ αἰεὶ μετ' ἐκείνου τε γίνεται, ὅταν περὶ αὐτὴ καθ' αὐτὴν γένηται καὶ ἐξῆ αὐτῆ, καὶ πέπαιται τε τοῦ πλάνου καὶ περὶ ἐκεῖνα αἰεὶ κατὰ ταῦτά ὡσαύτως ἔχει, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται;' 'παν- 15 τάπασιν', ἔφη, 'καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες'. | 'ποτέρῳ οὖν αὖ σοι δοκεῖ τῷ εἶδει καὶ ἐκ τῶν ἔμπρο-

σθεν καὶ ἐκ τῶν νῦν λεγομένων ψυχῇ ὁμοιότερον εἶναι καὶ ξυγγενέστερον; ἴπᾳς ἂν μοι δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, συγχωρῆσαι, 20 ὦ Σώκρατες, ἐκ ταύτης τῆς μεθόδου, καὶ ὁ δυσμαθέστατος, ὅτι ὄλω καὶ παντὶ ὁμοιότερόν ἐστι ψυχῇ τῷ ἀειώσαύτως ἔχοντι μᾶλλον ἢ τῷ μή. τί δὲ τὸ σῶμα; τῷ ἑτέρῳ. |

28. Ὅρα δὴ καὶ τῆδε, ὅτι, ἐπειδὴν ἐν τῷ αὐτῷ ὧσι ψυχῇ καὶ σῶμα, τῷ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἢ φύσις προστάττει, τῇ δὲ ἄρχειν καὶ δεσπόζειν καὶ κατὰ ταῦτα αὐ πότερόν σοι δοκεῖ ὁμοιον τῷ θεῖῳ 5 εἶναι καὶ πότερον τῷ θνητῷ; ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ μὲν θεῖον οἶον ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν πεφυκέναι, τὸ δὲ θνητὸν ἄρχεσθαι τε καὶ δουλεύειν; ἔμοιγε. ποτέρῳ οὖν ἡ ψυχῇ ἔοικεν; δῆλα δὴ, ὦ Σώκρατες, ὅτι ἡ μὲν ψυχῇ τῷ θεῖῳ, τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ. | 10 σκόπει δὴ, ἔφη, ὦ Κέβης, εἰ ἐκ πάντων τῶν εἰρημένων τάδε ἡμῖν ξυμβαίνει, τῷ μὲν θεῖῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ καὶ μονοειδεῖ καὶ ἀδιαλύτῳ καὶ ἀεὶ ὡσαύτως κατὰ ταῦτα ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον εἶναι ψυχῆν, τῷ 15 δὲ ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ καὶ πολυειδεῖ καὶ ἀνοήτῳ καὶ διαλυτῷ καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτα ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον αὐ εἶναι σῶμα. ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν, ὦ φίλε Κέβης, ἢ οὐχ οὕτως ἔχει; οὐκ ἔχομεν. |

29. Τί οὖν; ταύτων οὕτως ἐχόντων ἄρ' οὐχὶ σώματι μὲν ταχὺ διαλύεσθαι προσήκει, ψυχῇ δὲ αὐ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι ἢ ἐγγύς τι τούτου; πῶς γὰρ οὐ; ἐννοεῖς οὖν, ἔφη, ὅτι ἐπειδὴν ἀποθάνῃ ὁ 5 ἄνθρωπος, τὸ μὲν ὄρατόν αὐτοῦ, τὸ σῶμα, καὶ ἐν ὄρατῷ κείμενον, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήσει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν [καὶ διαπνεῖσθαι], οὐκ εὐθύς τούτων οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἐπεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον, 10 ἐὰν μὲν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ, καὶ πάνυ μάλα. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθῆν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες,

ὀλίγου ὄλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον. ἔνια δὲ μέρος τοῦ σώματος, καὶ ἂν σαπῆ, ὅστις τε καὶ νεῦρα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὅμως ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀθάνατά ἐστιν ἢ οὐ; ἢ ναί. | ἢ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδές, τὸ εἰς τοιοῦτον ἰσὺς τὸν ἕτερον οἰχόμενον γενναῖον καὶ καθαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς Ἄιδου ὡς ἀληθῶς, παρὰ τὸν ἀγαθὸν καὶ φρόνιμον θεόν, οἷ, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, αὐτίκα καὶ τῆ ἐμῆ ψυχῇ ἰτέον, αὕτη δὲ δὴ ἡμῖν ἢ τοιαύτη καὶ οὕτω πεφυκυῖα ἀπαλλακτομένη τοῦ σώματος εὐθύς διαπεφύσεται 20 καὶ ἀπόλωλεν, ὡς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι; πολλοὺ γε δεῖ, ὃ φίλε Κέβης τε καὶ Σιμμία, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ὧδ' ἔχει. ἔαν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος ξυνεφέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ ἐκοῦσα εἶναι, ἀλλὰ φεύγουσα αὐτὸ καὶ συνη- 25 θροισμένη αὐτῇ εἰς αὐτήν, ἅτε μελετῶσα ἀεὶ τοῦτο — τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα ῥαδίως ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; ἢ παντάσῃ γε. ὄυκοῦν οὕτω μὲν ἔχουσα εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ ἀει- 30 δὲς ἀπέρχεται, τὸ θεῖόν τε καὶ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον, οἷ ἀφικομένη ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι, πλάνης καὶ ἀνοίας καὶ φόβου καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων ἀπηλλαγμένη, ὡσπερ δὲ λέγεται κατὰ τῶν μεμνημένων, ὡς ἀληθῶς τὸν λοι- 35 πὸν χρόνον μετὰ τῶν θεῶν διάγουσα; οὕτω φῶμεν, ὃ Κέβης, ἢ ἄλλως; |

30. Ὁὔτω νῆ Δία, ἔφη ὁ Κέβης. ἔαν δέ γε, οἶμαι, μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται ἅτε τῷ σώματι ἀεὶ ξυνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπεύουσα καὶ ἐρώσα καὶ γεγοητευμένη ὑπ' αὐτοῦ ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν, ὥστε μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶ- 5 ναι ἀληθὲς ἀλλ' ἢ τὸ σωματοειδές, οὐ τις ἂν ἄψαιτο καὶ ἴδοι καὶ πίοι καὶ φάγοι καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια

χρήσαιοτο, τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι σκοτιῶδες καὶ ἀειδές, νο-
 ητὸν δὲ καὶ φιλοσοφία αἰρετόν, τοῦτο δὲ εἰθισμένη
 10 μισεῖν τε καὶ τρέμειν καὶ φεύγειν, οὕτω δὴ ἔχουσαν
 οἶει ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἰλικρινῆ ἀπαλλάξεσθαι ;
 'οὐδ' ὀπωστιοῦν,' ἔφη. 'ἀλλὰ διειλημμένην γε, οἴ-
 μαι, ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς, ὃ αὐτῇ ἢ ὁμιλία τε καὶ
 συνουσία τοῦ σώματος διὰ τὸ ἀεὶ ξυνεῖναι καὶ διὰ τὴν
 15 πολλὴν μελέτην ἐνεποίησε ξύμφυτον ;' 'πάνυ γε'. | 'ἐμ-
 βριθὲς δέ γε, ὦ φίλε, τοῦτο οἴεσθαι χρὴ εἶναι καὶ βαρὺ
 καὶ γεῶδες καὶ ὄρατόν· ὃ δὴ καὶ ἔχουσα ἢ τοιαύτη
 ψυχὴ βαρύνεται τε καὶ ἔλκεται πάλιν εἰς τὸν ὄρατόν τό-
 πον, φόβῳ τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ Ἄιδου, ὥσπερ λέγε-
 20 ται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδου-
 μένη, περὶ ἃ δὴ καὶ ὄφθη ἅττα ψυχῶν σκιοειδῆ φαν-
 τάσματα, οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται ψυχαὶ εἰδῶλα,
 αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι, ἀλλὰ τοῦ ὄρατοῦ μετέ-
 χουσαι, διὸ καὶ ὀρῶνται.' 'εἰκός γε, ὦ Σώκρατες.' 'εἰ-
 25 κὸς μέντοι, ὦ Κέβης· καὶ οὐ τί γε τὰς τῶν ἀγαθῶν ταύ-
 τας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων, αἱ περὶ τὰ τοιαῦτα
 ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι, δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας
 τροφῆς κακῆς οὔσης· καὶ μέχρι γε τούτου πλανῶνται
 ἕως ἄν τῇ τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς
 30 ἐπιθυμία ἐνδεθῶσιν εἰς σῶμα. |

31. 'Ἐνδοῦνται δέ, ὥσπερ εἰκός, εἰς τοιαῦτα ἦθη,
 ὅποι' ἅτ' ἄν καὶ μεμελετηκυῖαι τύχῳσιν ἐν τῷ βίῳ.'
 'τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες ;' 'οἷον τοὺς μὲν
 γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας μεμελε-
 5 τηκότας καὶ μὴ διευλαβημένους εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη
 καὶ τῶν τοιούτων θηρίων εἰκὸς ἐνδύεσθαι. ἢ οὐκ οἶει ;'
 'πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς λέγεις.' 'τοὺς δέ γε ἀδικίας τε καὶ
 τυραννίδας καὶ ἀρπαγὰς προτετιμηκότας εἰς τὰ τῶν
 λύκων τε καὶ ἰεράκων καὶ ἰκτίνων γένη· ἢ ποῖ ἄν ἄλ-
 10 λοσέ φαμεν τὰς τοιαύτας ἰέναι ;' 'ἀμέλει,' ἔφη ὁ Κέβης,

‘εἰς τὰ τοιαῦτα.’ ‘οὐκοῦν,’ ἦ δ’ ὅς, ‘δῆλα δὴ καὶ τάλ-
λα, ἢ ἂν ἕκαστα ἴοι, κατὰ τὰς αὐτῶν ὁμοιότητος τῆς
μελέτης;’ ‘δῆλον δὴ’ ἔφη· ‘πῶς δ’ οὐ;’ | ‘οὐκοῦν
εὐδαιμονέστατοι,’ ἔφη, ‘καὶ τούτων εἰσὶ καὶ εἰς
βέλτιστον τόπον ἰόντες οἱ τὴν δημοτικὴν καὶ πο 15
λιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες, ἣν δὴ καλοῦσι σω-
φροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην, ἐξ ἔθους τε καὶ μελέτης
γεγονυῖαν ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ;’ ‘πῆ δὴ οὗτοι
εὐδαιμονέστατοι;’ ‘ὅτι τούτους εἰκὸς ἐστὶν εἰς τοιοῦ-
τον πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικόν τε καὶ ἡμερον γένος, 20
ἢ που μελιπτῶν ἢ σφηκῶν ἢ μυρμηκῶν, ἢ καὶ εἰς ταύ-
τόν γε πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ γίγνεσθαι ἐξ
αὐτῶν ἄνδρας μετρίους.’ ‘εἰκός.’ |

32. ‘Εἰς δέ γε θεῶν γένος μὴ φιλοσοφήσαντι
καὶ παντελῶς καθαρῶ ἀπιόντι οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι
ἄλλ’ ἢ τῷ φιλομαθεῖ. ἀλλὰ τούτων ἔνεκα, ὃ ἑταῖρε
Σιμμία τε καὶ Κέβης, οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀπέχον-
ται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν ἀπασῶν καὶ καρ- 5
τεροῦσι καὶ οὐ παραδιδόασιν αὐταῖς ἑαυτούς, οὔ τι
οἰκοφθορίαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι, ὥσπερ οἱ πολλοὶ
καὶ φιλοχρήματοι· οὐδὲ αὖ ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν μο-
χθηρίας δεδιότες, ὥσπερ οἱ φίλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι,
ἔπειτα ἀπέχονται αὐτῶν.’ ‘οὐ γὰρ ἂν πρέποι,’ ἔφη. ‘ὃ 10
Σώκρατες,’ ὁ Κέβης. ‘οὐ μέντοι μὰ Δία,’ ἦ δ’ ὅς· ‘τοι-
γάρτοι τούτοις μὲν ἅπασιν, ὃ Κέβης, ἐκεῖνοι, οἷς τι
μέλει τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σώματα πλαττοντες
ζῶσι, χαίρειν εἰπόντες οὐ κατὰ ταῦτ’ ἀπορεύονται
αὐτοῖς, ὡς οὐκ εἰδόσιν, ὅπῃ ἔρχονται, αὐτοὶ δὲ ἡγούμε- 15
νοι οὐ δεῖν ἐναντία τῇ φιλοσοφίᾳ πράττειν καὶ τῇ
ἐκείνης λύσει τε καὶ καθαριῶ ταύτῃ τρέπονται ἐκείνη
ἐπόμενοι, ἢ ἐκείνη ὑψηγεῖται.’ |

33. ‘Πῶς, ὃ Σώκρατες;’ ‘ἐγὼ ἐρῶ,’ ἔφη· ‘γινώ-
σκουσι γάρ,’ ἦ δ’ ὅς, ‘οἱ φιλομαθεῖς ὅτι παραλαβοῦσα

αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἢ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην
 ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγκαζομένην
 5 δὲ ὡς περὶ διὰ εἰργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα,
 ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὐτῆς, καὶ ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κυλι-
 δουμένην, καὶ τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα
 ὅτι δι' ἐπιθυμίας ἐστίν, ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεμέ-
 νος ξυλλήπτωρ εἶη τοῦ δεδέσθαι, — ὅπερ οὖν λέγω,
 10 γινώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι οὕτω παραλαβοῦσα ἢ
 φιλοσοφία ἔχουσαν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἠρέμα παραμυ-
 θεῖται καὶ λύειν ἐπιχειρεῖ, ἐνδεικνυμένη, ὅτι ἀπάτης
 μὲν μεστὴ ἢ διὰ τῶν ὀμμάτων σκέψεις, ἀπάτης δὲ ἢ διὰ
 τῶν ὄτων καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, πείθουσα δὲ ἐκ
 15 τούτων μὲν ἀναχωρεῖν, ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι,
 αὐτὴν δὲ εἰς αὐτὴν ξυλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι πα-
 ρακελευομένη, πιστεύειν δὲ μηδενὶ ἄλλῳ ἄλλ' ἢ αὐτὴν
 αὐτῇ, ὅτι ἂν νοήσῃ αὐτὴ καθ' αὐτὴν αὐτὸ καθ' αὐτὸ
 τῶν ὄντων· ὅτι δ' ἂν δι' ἄλλων σκοπῇ ἐν ἄλλοις ὄν-
 20 ἄλλο, μηδὲν ἠγεῖσθαι ἀληθές· εἶναι δὲ τὸ μὲν τοιοῦτον
 αἰσθητόν τε καὶ ὄρατόν, ὃ δὲ αὐτὴ ὄρα νοητόν τε καὶ
 ἀειδές· ταύτη οὖν τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναν-
 τιοῦσθαι ἢ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχῆ οὕτως ἀπέ-
 χεται τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ λυπῶν καὶ φό-
 25 βῶν καθ' ὅσον δύναται, λογιζομένη, ὅτι, ἐπειδάν τις
 σφόδρα ἡσθηῇ ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ ἢ ἐπιθυμήσῃ, οὐδὲν
 τοσοῦτον κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν, ὧν ἂν τις οἰηθείη,
 οἷον ἢ νοσήσας ἢ τι ἀναλώσας διὰ τὰς ἐπιθυμίας,
 ἀλλ' ὃ πάντων μέγιστον τε κακὸν καὶ ἔσχατόν ἐστι,
 30 τοῦτο πάσχει καὶ οὐ λογίζεται αὐτό· τί τοῦτο, ὦ
 Σώκρατες; ἔφη ὁ Κέβης· ὅτι ψυχὴ παντὸς ἀνθρώ-
 που ἀναγκάζεται ἅμα τε ἡσθῆναι ἢ λυπηθῆναι σφό-
 δρα ἐπὶ τῷ καὶ ἠγεῖσθαι, περὶ ὃ ἂν μάλιστα τοῦτο
 πάσῃ, τοῦτο ἐναργέστατόν τε εἶναι καὶ ἀληθέστατον,
 35 οὐχ οὐίως ἔχον· ταῦτα δὲ μάλιστα τὰ ὄρατά· ἢ οὐ;

‘πάνυ γε’. ‘οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα κατα-
 δεῖται ψυχὴ ὑπὸ σώματος;’ ‘πῶς δὴ;’ ‘ὅτι ἐκάστη
 ἡδονὴ καὶ λύπη ὥσπερ ἦλον ἔχουσα προσηλοῖ αὐτὴν
 πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ καὶ ποιεῖ σωματοειδῆ,
 δοξάζουσαν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι, ἅπερ ἂν καὶ τὸ σῶμα 40
 φῆ. ἐκ γὰρ τοῦ ὁμοδοξεῖν τῷ σώματι καὶ τοῖς αὐτοῖς
 χαίρειν ἀναγκάζεται, οἶμαι, ὁμότροπός τε καὶ ὁμότρο-
 φος γίνεσθαι καὶ οἷα μηδέποτε εἰς Ἄιδου καθαρῶς
 ἀφικέσθαι, ἀλλὰ ἀεὶ τοῦ σώματος ἀναπλέα ἐξιέναι,
 ὥστε ταχὺ πάλιν πίπτειν εἰς ἄλλο σῶμα καὶ ὥσπερ 45
 σπειρομένη ἐμφύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων ἄμοιρος εἶναι
 τῆς τοῦ θείου τε καὶ καθαρῶ καὶ μονοειδοῦς συν-
 ουσίας. ‘ἀληθέστατα’, ἔφη, ‘λέγεις’, ὁ Κέβης, ‘ὦ Σώ-
 κρατες’. |

34. ‘Τούτων τοίνυν ἔνεκα, ὦ Κέβης, οἱ δικαίως
 φιλομαθεῖς κόσμοί εἰσι καὶ ἄνδρεςιοι, οὐχ ὧν οἱ πολλοὶ
 ἔνεκά φασιν ἢ σὺ οἶε;’ ‘οὐ δῆτα ἔγωγε’. ‘οὐ γάρ, ἀλλ’
 οὕτω λογίσαιτ’ ἂν ψυχὴ ἄνδρός φιλοσόφου καὶ οὐκ ἂν
 οἰηθείη τὴν μὲν φιλοσοφίαν χρῆναι ἑαυτὴν λύειν, λυού- 5
 σης δὲ ἐκείνης αὐτὴν παραδιδόναι ταῖς ἡδοναῖς καὶ
 λύπαις ἑαυτὴν πάλιν αὐτὴν ἐγκαταδεῖν καὶ ἀνήνυτον ἔργον
 πράττειν, Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἰστὸν μεταχειριζο-
 μένην, ἀλλὰ γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα, ἐπομένη
 τῷ λογισμῷ καὶ ἀεὶ ἐν τούτῳ οὔσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ 10
 θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ’ ἐκείνου τρε-
 φομένη, ζῆν τε οἶεται οὕτω δεῖν, ἕως ἂν ζῆ, καὶ ἐπειδὰν
 τελευτήσῃ, εἰς τὸ ξυγγενὲς καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἀφικο-
 μένη ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. | ἐκ δὲ τῆς
 τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινόν, μὴ φοβηθῆ, ταῦτά γ’ ἐπι 15
 τηδεύσασα, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ὅπως μὴ διασπα-
 σθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν ἀνέμων
 διαφυσηθεῖσα καὶ διαπτομένη οἴχηται καὶ οὐδὲν ἔτι
 οὐδαμοῦ ἦ’. |

33-63. Ὁ Σιμ. ἀντιπαρατηρεῖ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀρμονία τις ὡς ἡ τῆς λύρας· καὶ αὐτὴ μὲν ἡ λύρα εἶναι τι σωματικόν, σύνθετον, γεῶδες καὶ φθαρτόν, ἡ δὲ ἀρμονία αὐτῆς ἀσώματον καὶ ἀόρατον καὶ πάγκαλον καὶ θεῖον· καὶ ὁμως, ὅταν ἡ λύρα διαλυθῆ, ἡ ἀρμονία ἀφανίζεται. Οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀρμονία τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος· ὅταν λοιπὸν τὸ σῶμα ἀρροστευθῆ, καὶ ἡ ψυχὴ εὐθὺς ἀφανίζεται.

Ὁ δὲ Κέβης δέχεται μὲν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον τοῦ σώματος, ἀλλὰ φοβεῖται μήπως, ἀφ' οὗ περιβληθῆ πολλά σώματα μεταλλάσσουσα τὸ ἐκάστοτε φθειρόμενον, τέλος ἐξαντληθεῖσα ἀποθνήσκει καὶ αὐτὴ, καὶ μήπως τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἤδη φέρομεν, εἶναι τὸ τελευταῖον, οὗ ὁ θάνατος θὰ σημάνη καὶ τῆς ψυχῆς τὸν θάνατον. Ὅθεν ἀνάγκη νάποδειχθῆ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀπολύτως ἀνώλεθρον καὶ ἀθάνατον.

Ὁ Σωκ. προβαίνειν τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς γνώμης τοῦ Σιμ. ἐρωτᾷ αὐτὸν ἐὰν ἐμμένει εἰς τὸν πρότερον ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ μάθησις εἶναι ἀνάμνησις καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ προϋπῆρξε τοῦ σώματος. Μετὰ τὴν καταφατικὴν ἀπόκρισιν τούτου ὁ Σωκ. λέγει ὅτι ἡ παραβολὴ τῆς ψυχῆς πρὸς ἀρμονίαν εἶναι ἡμαρτημένη, διότι 1) ἡ μὲν ψυχὴ προϋπάρχει τοῦ σώματος, ἡ δὲ ἀρμονία εἶναι προῖον (παρεπόμενον) τῆς λύρας· 2) ἡ μὲν ἀρμονία ὡς σύνθεσις ἐξαρτωμένη ἐκ διαφόρων στοιχείων, λύρας, χορδῶν, φθόγγων, εἶναι δεκτικὴ διαφόρων βαθμῶν κατὰ τὴν μείζονα ἢ ἐλάττωνα συναρμογὴν τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα, ἀλλ' ἡ ψυχὴ εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ, μὴ ἐπιδεχομένη τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐτέρας ψυχῆς. Ἐπίσης ἐὰν ἡ ψυχὴ ἦτο ἀρμονία, ἐπειδὴ πᾶσα ἀρμονία εἶναι θεῖόν τι καὶ πάγκαλον, τότε ἔπρεπε πᾶσαι αἱ ψυχαὶ νὰ εἶναι ἀγαθαί, ἐν ᾧ ἡ πείρα διδάσκει ὅτι ἄλλαι μὲν ἔχουσι φρόνησιν καὶ ἀρετὴν, δηλ. ἠθικὴν ἀρμονίαν, ἄλλαι δὲ ἀφροσύνην καὶ κακίαν, δηλ. ἠθικὴν δυσαρμονίαν. Πῶς λοιπὸν θὰ ἦτο δυνατόν ἡ ἀρμονία (ψυχὴ) νὰ περιέχη ἐν ἑαυτῇ δυσαρμονίαν; καὶ 3) ἐν ᾧ ἡ ἀρμονία ὡς ἀρμονικὸν προῖον ὠρισμένων στοιχείων οὐδέποτε διαφωνεῖ πρὸς αὐτά, ἡ ψυχὴ τοῦναντίον πολλάκις ἐρίζει πρὸς τὸ σῶμα καὶ ζητεῖ νὰ δεσπόζη αὐτοῦ. Οὕτω δὲ ἐναντιουμένη πρὸς τὸ σῶμα πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀρμονία τῶν ἐν τῷ σώματι ἡρμοσμένων;

Μετὰ τοῦτο προβαίνει εἰς τὴν ἀνασκευὴν τῆς γνώμης τοῦ Κ. Ἀλλὰ πρὸ τούτου ἀφηγεῖται ἱστορικῶς τὴν φιλοσοφικὴν

αὐτοῦ ἐξέλιξιν. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε θαυμαστῆς τῆς φυσικῆς φιλοσοφίας, διότι ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐμάνθανε δι' αὐτῆς τὰ αἷτια τῆς γενέσεως καὶ φθορᾶς τῶν ὄντων. Ἀλλὰ πεισθεὶς ὅτι ἡ Ἰωνικὴ φιλοσοφία δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὴν πρώτην πραγματικὴν αἰτίαν τῶν ὄντων, ἐχάρη ἀκούσας ὅτι ὁ Ἀναξαγόρας ἔλεγε τὸν Νοῦν ὡς τὸν αἷτιον πάντων, ὡς τὴν ἰθύνουσαν παγκόσμιον δύναμιν. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ χαρὰ αὐτοῦ ὑπῆρξε φρούδη· διότι ἰδὼν ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτοῦ ὅτι καὶ ἐκεῖνος, προσκεκολλημένος εἰς τὰς προτέρας περὶ κόσμου μηχανικὰς θεωρίας, ἀπέδιδε τὰς πρώτας αἰτίας τῶν ὄντων εἰς ἀέρος καὶ αἰθέρος καὶ ὕδατα καὶ ἄλλα, ἀδυνατῶν οὕτω νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν σκοπιμότητα τῆς τάξεως τοῦ κόσμου, ἠναγκάσθη διὰ τοῦτο ὁ Σωκ. (Πλάτων) νὰ χαράξῃ ἰδίαν ὁδόν, προσφεύγων οὐχὶ εἰς τὰ πράγματα (φαινόμενα), ἀλλ' εἰς τὰς ὑποκειμένας εἰς αὐτὰ ἰδέας, ἐν ταῖς ὁποίαις ἔθηκε τὴν αἰτίαν τῆς γενέσεως καὶ τῆς φθορᾶς τῶν ὄντων. Τὴν ὑπαρξίν τῶν ἰδεῶν ὡς τῆς πρώτης αἰτίας τῶν ὄντων ὁ Σωκ. θεωρεῖ ὡς ἀπολύτως ἀναντίρροτον. Κατὰ ταῦτα 1) ἕκαστον ὄν εἶναι ὅ,τι εἶναι ἕνεκα τῆς ἰδέας, ἧς μετέχει· π. χ. τὸ καλὸν εἶναι καλὸν ὡς μετέχον τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ, τὸ μέγα εἶναι μέγα ὡς μετέχον τῆς ἰδέας τοῦ μεγέθους καὶ τὸ μικρὸν εἶναι μικρὸν ὡς μετέχον τῆς ἰδέας τῆς μικρότητος. 2) Τὰ πράγματα ὡς μετέχοντα τῶν ἰδεῶν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα αὐτῶν, π. χ. ἡ χιών, εἰ καὶ διάφορος τῆς ἰδέας τῆς ψυχρότητος, καὶ τὸ πῦρ διάφορον τῆς ἰδέας τῆς θερμότητος, ὅμως καὶ ἐκείνη καλεῖται ψυχρὸν καὶ τοῦτο θερμόν. 3) Ἐντεῦθεν συνάγεται ὅτι ἐναντίαι ἰδέαι εἶναι ἀσυμβίβαστοι ἐν τῷ αὐτῷ πράγματι· ἐὰν ἐνίοτε ἐν τῷ αὐτῷ πράγματι φαίνεται ὅτι ὑπάρχουσι δύο ἀντίθετοι ἰδέαι, π. χ. τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον καλοῦμεν μέγαν ἐν συγκρίσει πρὸς τοῦτον καὶ μικρὸν ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ ἀπολύτου, ἀλλὰ περὶ σχετικοῦ μεγέθους· αὐτὸ τὸ μέγεθος δὲν θέλει νὰ εἶναι ἅμα μέγα καὶ μικρὸν, ἀλλ' ἐὰν ἡ ἰδέα τοῦ μικροῦ προσέρογεται εἰς τι μέγα, ἀνάγκη νὰ γίνῃ τὸ ἐν ἕκ τῶν δύο, ἢ νὰ ὑπεκφύγῃ καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ τὸ μέγα ἢ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ μικρὸν. 4) Ὅ,τι συμβαίνει μεταξὺ ἐναντίων ἰδεῶν, συμβαίνει καὶ μεταξὺ ἐναντίων πραγμάτων· π. χ. ἐὰν τὴν χιόνα πλησιάζει τὸ πῦρ, ἀνάγκη ἡ χιών ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ ὑπεκφεύγουσα ἢ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ πῦρ τηχομένη· ἐπίσης ἐὰν ἡ χιών πλησιάζῃ τὸ πῦρ, ἀνάγκη τοῦτο ἢ νὰ ὑπεκφύγῃ ἢ νὰ ὑποκύψῃ σβεννύμενον.

5) Ὅπως δὲ τὸ πῦρ μετέχει τῆς ἰδέας τῆς θερμότητος, ἀχώριστον ἀπ' αὐτῆς, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ μετέχει τῆς ἰδέας τῆς ζωῆς, ἀχώριστος ἀπ' αὐτῆς· ὅτιδήποτε δὲ καὶ ἂν καταλάβῃ ἡ ψυχὴ φέροι εἰς αὐτὸ ζῶν πάντοτε. Κατὰ ταῦτα ἡ ψυχὴ ὡς οὕσα ἡ αἰτία καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἀποκλείει κατὰ τὰ προειρημένα (3, 4) τὸ ἐναντίον ἑαυτῆ, τὸν θάνατον, εἶναι ἄρα ἀθάνατος (ἀστ.)-θάνατος· ὅταν δὲ ὁ θάνατος ἐπέρχεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ μὲν θνητὸν αὐτοῦ ἀποθνήσκει, τὸ δὲ ἀθάνατον, ἡ ψυχὴ, ὑπεκφεύγον πρὸ τοῦ θανάτου ἀπέρχεται σῶον καὶ ἀδιάφθορον. Οὕτως ἀνάγκη πᾶσα ἡ ψυχὴ νὰ εἶναι ἀθάνατος παρὰ τοὺς ἀντιθέτους ἰσχυρισμοὺς τοῦ Κ.

Μετὰ ταῦτα περιγράφει τὴν γῆν ὅπως φαντάζεται αὐτὴν καὶ τὰ τῆς ἐν Ἄιδου κρίσεως, ὅπου μεγάλα ἐπαθλα ἐπιφιλάσσονται διὰ τὰς ψυχὰς τὰς μετεχούσας ἐν τῷ βίῳ ἀρετῆς καὶ ἐπιστήμης καὶ κεκαθαρμένας τῶν ἐνεργειῶν τοῦ σώματος. Ἐπειδὴ δὲ ἤδη ἐκεῖ καλεῖ καὶ αὐτὸν ἡ εἰμαρμένη, θέλει νὰ λουσθῇ, ἵνα μὴ ἐνοχλῶνται κατότιν αἱ γυναῖκες λούουσαι νεχοόν.

64. Ταῦτα δὴ εἰπόντος αὐτοῦ ὁ Κρίτων· εἶεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες· τί δὲ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπιστέλλεις ἢ περὶ τῶν παίδων ἢ περὶ ἄλλου του, ὅ,τι ἂν σοι ποιούντες ἡμεῖς ἐν χάριτι μάλιστα ποιῶμεν; ἄπερ ἀεὶ 5 λέγω, ἔφη, ὦ Κρίτων, οὐδὲν καινότερον, ὅτι ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι ὑμεῖς καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσετε ἅτ' ἂν ποιῆτε, καὶ μὴ νῦν ὁμολογήσητε· ἐὰν δὲ ὑμῶν μὲν αὐτῶν ἀμελήτε καὶ μὴ θέλητε ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε 10 εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ζῆν, οὐδὲ ἐὰν πολλὸ ὁμολογήσητε ἐν τῷ παρόντι καὶ σφόδρα, οὐδὲν πλέον ποιήσετε'. ταῦτα μὲν τοίνυν προθυμηθησόμεθα, ἔφη· οὕτω ποιεῖν. | θάπτωμεν δέ σε τίνα τρόπον; ὅπως ἂν, ἔφη, βούλησθε, ἐάνπερ γε λάβητέ 15 με καὶ μὴ ἐκφύγω ὑμᾶς'. γελάσας δὲ ἅμα ἡσυχῇ καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀποβλέψας εἶπεν· οὐ πείθω, ὦ ἄνδρες, Κρίτωνα, ὡς ἐγὼ εἶμι οὗτος ὁ Σωκράτης ὁ νυνὶ διαλεγόμενος καὶ διατάπτων ἕκαστον τῶν λεγομένων, ἀλλ'

οἴεται με ἐκείνον εἶναι, ὃν ὄψεται ὀλίγον ὕστερον νεκρόν, καὶ ἐρωτᾷ δὴ, πῶς με θάπτῃ. ὅτι δὲ ἐγὼ πά- 20
 λαι πολὺν λόγον πεποίημαι, ὡς, ἐπειδὴν πίω τὸ φάρμακον, οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰγήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δὴ τινὰς εὐδαιμονίας, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν, παραμυθούμενος ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἑμαυτόν. ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα,' ἔφη, 25
 'τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγυᾶτο· οὗτος μὲν γὰρ ἢ μὴν παραμενεῖν· ὑμεῖς δὲ ἢ μὴν μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε, ἐπειδὴν ἀποθάνω, ἀλλὰ οἰχίσεσθαι ἀπιόντα, ἵνα Κρίτων ῥᾶον φέρῃ, καὶ μὴ ὄρων μου τὸ σῶμα ἢ καιόμενον ἢ κατορουτιτόμενον³⁰ ἀγανακτῆ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ πάσχοντος μηδὲ λέγῃ ἐν τῇ ταφῇ, ὡς ἢ προτίθεται Σωκράτῃ ἢ ἐκφέρει ἢ κατορύττει. εἴ γὰρ ἴσθι,' ἢ δ' ὅς, ᾧ ἄριστε Κρίτων, τὸ μὴ καλῶς λέγειν οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελές, ἀλλὰ καὶ κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς. ἀλλὰ θαροεῖν τε χρῆ³⁵
 καὶ φάναι τοῦμόν σῶμα θάπτειν, καὶ θόπτειν οὕτως, ὅπως ἂν σοι φίλον ἢ καὶ μάλιστα ἠγῆ νόμιμον εἶναι'.

63. Ταῦτ' εἰπὼν ἐκεῖνος μὲν ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι ὡς λουσόμενος, καὶ ὁ Κρίτων εἶπετο αὐτῷ, ἡμᾶς δ' ἐκέλευε περιμένειν. περιεμένομεν οὖν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλεγόμενοι περὶ τῶν εἰρημέων καὶ ἀνασκοποῦντες, τοτὲ δ' αὖ περὶ τῆς ξυμφορᾶς διεξιόν- 5
 τες, ὅση ἡμῖν γεγонуῖα εἴη, ἀτεχνῶς ἠγούμενοι ὥσπερ πατὴρ στερηθέντες διάξιν ὄρφανοὶ τὸν ἔπειτα βίον. ἐπειδὴ δὲ ἐλούσατο καὶ ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία—δύο γὰρ αὐτῷ ὑεῖς μικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας— καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο, ἐκείναις ἐναντίον τοῦ¹⁰
 Κρίτωνος διαλεχθεῖς τε καὶ ἐπιστείλας ἅττα ἐβούλετο, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν, αὐτὸς δὲ ἦγε παρ' ἡμᾶς. καὶ ἦν ἤδη ἐγγὺς ἡλίου δυσμῶν· χρόνον γὰρ πολὺν διέτριψεν ἔνδον. ἐλθὼν δ' ἐκαθέζετο

- 15 λελουμένος, καὶ οὐ πολλὰ μετὰ ταῦτα διελέχθη. | καὶ ἦκεν ὁ τῶν ἔνδεκα ὑπηρέτης καὶ στὰς παρ' αὐτόν. ὦ Σώκρατες,' ἔφη, 'οὐ καταγνώσομαι σοῦ ὅπερ ἄλλων καταγινώσκω, ὅτι μοι χαλεπαίνουσι καὶ καταρῶνται, ἐπειδὴν αὐτοῖς παραγγέλλω πίνειν τὸ φάρμακον ἀναγ-
- 20 καζόντων τῶν ἀρχόντων. σὲ δὲ ἐγὼ καὶ ἄλλως ἔγνωκα ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ γενναιότατον καὶ πραότατον καὶ ἄριστον ἄνδρα ὄντα τῶν πρόποτε δεῦρο ἀφικομένων, καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπαίνεις, γινώσκεις γὰρ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ ἐκείνοις. νῦν οὖν, οἶσθα
- 25 γὰρ ἃ ἦλθον ἀγγέλλων, χαῖρέ τε καὶ πειρῶ ὡς ῥᾶστα φέρειν τὰ ἀναγκαῖα'. καὶ ἅμα δακρύσας μεταστρεφόμενος ἀπήει. καὶ ὁ Σωκράτης ἀναβλέψας πρὸς αὐτόν. 'καὶ σύ,' ἔφη, 'χαῖρε, καὶ ἡμεῖς ταῦτα ποιήσομεν.' καὶ ἅμα πρὸς ἡμᾶς. 'ὡς ἀστεῖος,' ἔφη, 'ὁ ἄνθρωπος! καὶ
- 30 παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσήει καὶ διελέγετο ἐνίοτε καὶ ἦν ἀνδρῶν λῶστος, καὶ νῦν ὡς γενναίως με ἀποδακρῦει! ἀλλ' ἄγε δὴ, ὦ Κρίτων, πειθώμεθα αὐτῷ, καὶ ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται. εἰ δὲ μή, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος'. | καὶ ὁ Κρίτων. 'ἀλλ' οἶμαι,
- 35 ἔφη, 'ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔτι ἥλιον εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρεσιν καὶ οὐπὼ δεδυκέναι. καὶ ἅμα ἐγὼ οἶδα καὶ ἄλλους πάνυ ὀψὲ πίνοντας, ἐπειδὴν παραγγελθῆ αὐτοῖς, δειπνήσαντάς τε καὶ πίνοντας εὖ μάλα. ἀλλὰ μηδὲν ἐπίγου. ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ'. καὶ ὁ Σωκράτης. 'εἰκότως γε',
- 40 ἔφη, 'ὦ Κρίτων, ἐκεῖνοί τε ταῦτα ποιοῦσιν, οὐς σὺ λέγεις, οἷονται γὰρ κερδαίνειν ταῦτα ποιήσαντες, καὶ ἔγωγε ταῦτα εἰκότως οὐ ποιήσω. οὐδὲν γὰρ οἶμαι κερδαίνειν ὀλίγον ὑστερον πίων ἄλλο γε ἢ γέλωτα ὀφλήσειν παρ' ἑμαυτῷ, γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος
- 45 οὐδενὸς ἔτι ἐνότος. ἀλλ' ἴθι', ἔφη, 'πιθοῦ καὶ μὴ ἄλλως ποίει'. |

66. Καὶ ὁ Κρίτων ἀκούσας ἐνευσε τῷ παιδί

πλησίον ἐστῶτι, καὶ ὁ παῖς ἐξελθὼν καὶ συχνὸν χρόνον
 διατρέψας ἤκεν ἄγων τὸν μέλλοντα διδόναι τὸ φάρ-
 μακον ἐν κύλικι φέροντα τετριμμένον· ἰδὼν δὲ ὁ Σω-
 κράτης τὸν ἄνθρωπον· 'εἶεν', ἔφη, 'ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ 5
 τούτων ἐπιστήμων, τί χρῆ ποιεῖν;' 'οὐδὲν ἄλλο', ἔφη,
 ἢ πιόντα περιμένα, ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι
 γένηται, ἔπειτα κατακεῖσθαι· καὶ οὕτως αὐτὸ ποιήσει'.
 καὶ ἅμα ὠρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει· καὶ ὅς λαβὼν
 καὶ μάλα ἴλεως, ὦ Ἐχέκρατες, οὐδὲν τρέσας οὐδὲ δια- 10
 φθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ',
 ὡσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρω-
 πον· 'τί λέγεις,' ἔφη, 'περὶ τοῦδε τοῦ πώματος πρὸς τὸ
 ἀποσπεῖσά τι; ἔξεστιν ἢ οὐ;' 'τοσοῦτον', ἔφη, 'ὦ
 Σώκρατες, τρίβομεν, ὅσον οἰόμεθα μέτριον εἶναι πιεῖν.' 15
 'μανθάνω', ἢ δ' ὅς. 'ἀλλ' εὐχεσθαί γε που τοῖς θεοῖς
 ἔξεστί τε καὶ χρῆ, τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε
 εὐτυχῆ γενέσθαι· ἅ δὴ καὶ ἐγὼ εὐχομαί τε καὶ γέ-
 νοιτο ταύτη.' καὶ ἅμ' εἰπὼν ταῦτα ἐπισχόμενος καὶ
 μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπιεν. | καὶ ἡμῶν οἱ 20
 πολλοὶ τέως μὲν ἐπεικῶς οἰοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ
 δακρῦειν, ὡς δὲ εἶδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα,
 οὐκέτι, ἀλλ' ἐμοῦ γε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ
 δάκρυα, ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἑμαυτόν· οὐ
 γὰρ δὴ ἐκεῖνόν γε, ἀλλὰ τὴν ἑμαυτοῦ τύχην, οἴου ἂν. 25
 δρὸς ἐταίρου ἐστερημένος εἶην. ὁ δὲ Κρίτων ἔτι πρό-
 τερος ἐμοῦ, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν κατέχειν τὰ δάκρυα,
 ἐξανέστη. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρό-
 νῳ οὐδὲν ἐπαύειτο δακρῦων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυ-
 χησάμενος κλαίων καὶ ἀγανακτῶν οὐδένα ὄντινα οὐ 30
 κατέκλασε τῶν παρόντων πλὴν γε αὐτοῦ Σωκράτους.
 ἐκεῖνος δέ· 'οἶα,' ἔφη, 'ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι! ἐγὼ μέν-
 τοι οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα,
 ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν· καὶ γὰρ ἀκήκοα, ὅτι ἐν

35 εὐφημία χροῖ τελευτῶν. ἀλλὰ ἡσυχίαν τε ἄγετε καὶ καρ-
 τερεῖτε· καὶ ἡμεῖς ἀκούσαντες ἡσχύνημέν τε καὶ ἐπέ-
 σχομεν τοῦ δακρῦειν. | ὁ δὲ περιελθὼν, ἐπειδὴ οἱ βα-
 ρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, κατεκλίθη ὑπίσιος· οὕτω γὰρ
 ἐκέλευεν ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἅμα ἐφαπτόμενος αὐτοῦ
 04 οὗτος ὁ δοὺς τὸ φάρμακον, διαλιπὼν χρόνον ἐπεσκό-
 πει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη, κάλειτα σφόδρα πύσσας
 αὐτοῦ τὸν πόδα ἤρητο, εἰ αἰσθάνοιτο· ὁ δ' οὐκ ἔφη·
 καὶ μετὰ τοῦτο αὖθις τὰς κνήμας· καὶ ἐπανιῶν οὕτως
 ἡμῖν ἐπεδείκνυτο, ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πηγνῦτο. καὶ αὐ-
 54 τὸς ἤπτετο καὶ εἶπεν, ὅτι, ἐπειδὴν πρὸς τῇ καρδίᾳ γέ-
 νηται αὐτῷ, τότε οἰχίσηται. ἤδη οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ
 ἦν τὰ περὶ τὸ ἦτρον ψυχόμενα, καὶ ἐκκαλυψάμενος—
 ἐνεκεκάλυπτο γάρ—εἶπεν, ὁ δὴ τελευταῖον ἐφθέγγετο.
 ὦ Κρίτων, ἔφη, τῷ Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν ἀλεκτρούνα·
 50 ἀλλὰ ἀπόδοτε καὶ μὴ ἀμελήσητε. Ἐπεὶ ταῦτα, ἔφη,
 ἔσται, ὁ Κρίτων· ἀλλ' ὅρα, εἴ τι ἄλλο λέγεις·
 ταῦτα ἐρομένου αὐτοῦ οὐδὲν ἔτι ἀπεκρίνατο, ἀλλ'
 ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν ἐκινήθη τε καὶ ὁ ἄνθρωπος
 ἐξεκάλυπεν αὐτόν, καὶ ὅς τὰ ὄμματα ἔστησεν· ἰδὼν
 55 δὲ ὁ Κρίτων συνέλαβε τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. |

67. Ἦδε ἡ τελευταῖη, ὦ Ἐχέκρατες, τοῦ ἐταί-
 ρου ἡμῖν ἐγένετο, ἀνδρός, ὡς ἡμεῖς φαίμεν ἄν, τῶν
 τότε ὧν ἐπειράθημεν ἀρίστου καὶ ἄλλως φρονιμωτά-
 του καὶ δικαιοτάτου. |

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΜΟΥ

Ἀγαπητοὶ μαθηταί,

Ἀποφεύγετε τὰ φαῦλα καὶ ἄσεμνα βιβλία, τὰ ὅποια μακρύνουν τὴν ἐξάνθησιν τοῦ σώματός σας καὶ τοῦ πνεύματός σας. Μελετᾶτε τὰ ὠραῖα βιβλία τῶν Ἐκθέσεων, τὰ ὅποια καὶ πλοῦτον μέγαν γνώσεων σᾶς παρέχουν καὶ ἀρίστους μαθητὰς θὰ σᾶς ἀναδείξουν καὶ ἰσχυρότατα ὄπλα σᾶς διαθέτουν, διὰ νὰ ἐπιπλεύσετε εἰς τὴν σκληρὰν βιοπάλην. Ζητεῖτε παρὰ τῶν φιλοστόργων γονέων σας, καὶ μάλιστα μετὰ τὰς χειμερινὰς ἢ θερινὰς ἐξετάσεις σας, ὡς ἔπαθλον τῆς χρηστότητός σας καὶ τῆς ἐπιμελείας σας μίαν πλήρη σειρὰν Ἐκθέσεων. Εἶναι τὸ εὐθηνότερον, ἀλλὰ καὶ πολυτιμότερον δῶρον, τὸ ὅποῖον ἔχουν νὰ σᾶς δώσουν.

Δ. Ν. ΓΟΥΔΗΣ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΜΟΥ

«ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ»

Περὶ ἐχομένων :

- Πῶς μοῦ φαίνεται ἡ Δ' (ΣΤ') τάξις ;
Τί αἰσθάνομαι τοὺς μῆνας τῶν διακοπῶν ;
Προσφώνησις πρὸς τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνα-
σίου Χαλκίδος.
'Αποχωρισμὸς ἀπὸ συμμαθητῶν.
'Αποχωρισμὸς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ διδασκαστηρίου.
'Εκκλησις ὑπὲρ τῶν μαθητῶν τῆς Ἀνατολικῆς
Μακεδονίας.
Αὐτεξομολόγησις διὰ τὸ α' τρίμηνον.
'Επιμνημόσυνος εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον Α'.
'Επιμνημόσυνος εἰς τοὺς πεσόντας κατὰ τοὺς
Βαλκανικοὺς πολέμους.
'Επιμνημόσυνος εἰς τοὺς δύο Εὐζώνους τοὺς πε-
σόντας ἐν Σμύρῃ.
'Η ἀποτυχία μου εἰς τὰς ἐξετάσεις.
'Η καταστροφή τῆς πατρίδος μου κλπ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΓΟΥΔΗ

ΠΡΩΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

XVIII.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Φ Α Ι Δ Ω Ν

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ Β΄

(Ἀντίτυπα 1000)

Τιμῆτι δρχ. 9.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ
ΟΔΟΣ ΤΑΚΗ 13

1937

II. ΓΛΩΣΣΙΚΑ-ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ-ΖΗΤΗΜΑΤΑ

I. 1-12 αὐτὸς ἢ ἄλλου του ἀντίθ. τὸ φάρμακον ἰδ. L, XV 34. πολῖται συμπολίται. οὐδεὶς πάνυ τι οὐδεὶς ἀπολύτως. ἐπιχωριάζω συχνάζω... (καὶ παραμένω ἐκεῖ). χρόνου συχνοῦ ἀπὸ πῶν καιρῶν. οἶός τ' ἂν ἦν. πλήν γε δὴ (τινος ἀγγείλαντος).— 13-37 ταῦτα μὲν ἄνευ δὲ τοῦλάχιστον, τί ἦν τοῦτο πῶς συνέβη αὐτό. τύχη τυχαῖον περιστατικόν. ἐστεμμένη διὰ κλάδου δάφνης, ἱερᾶς τοῦ Ἀπόλλωνος. τοὺς δις ἐπτὰ τὰ ἐπτὰ ζευγη (τῶν νέων καὶ νεανίδων). ἀπάγω ἀποστέλλω ὡς ὄφειλῃν (ἀπο-). θεωρία ἐπίσημος ἀποστολὴ καὶ ἀντιπροσωπεῖα τῆς πόλεως (εἰς ἑορτάς, πανηγύρεις κλπ). ἦν δὴ ὡς γνωστόν. τῷ θεῷ τίς δοτ. ; καθαρεῦω (φόρον ἢ μιάσματος) εἶμαι καθαρός, ἀγνός. δεῦρο εἰς Ἀθήνας, οὐχὶ εἰς Φλειοῦντα, διότι ὁμιλεῖ περὶ τῶν Ἀθηναίων. ἀπολαμβάνω ἀποκλείω. ὥσπερ λέγω εἴρηκα.

1 Ἐχεκράτης ἐκ Φλειοῦντος, πόλεως ἐν τοῖς Β. τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Ἀργολίδος, Πυθαγόρειος φιλόσοφος· ἐκ Φλειοῦντος ἐλέγγοτο καταγόμενος καὶ ὁ Πυθαγόρας, διότι ὁ παππεπίπαπος αὐτοῦ Ἴππασος, μὴ κατορθώσας νὰ πείσῃ τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Φλειασίους νὰ λάβωσι τὰ ὄπλα κατὰ τῶν ἀπειλούντων τὴν πόλιν Δωριέων, ἔφυγε μετὰ τῶν ὁμοφρόνων εἰς Σάμον, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ὁ τρισέγγονος αὐτοῦ Πυθαγόρας, ὅστις ὕστερον διαλεγόμενος ἐν Φλειοῦντι μετὰ τοῦ τυράννου τῆς πόλεως Λέοντος ἐκεῖ τὸ πρῶτον ὠνόμασεν ἑαυτὸν φιλόσοφον καὶ τὴν τέχνην αὐτοῦ φιλοσοφίαν. Διὰ τὰς παραδόσεις ταύτας πολλοὶ τῶν Φλ. ἦσαν Πυθαγόρειοι.— Φαίδων ἐξ ἐπιφανοῦς οἴκου τῆς Ἡλίδος, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς Ἡλείους (401 Ο π. X.) ἐπωλήθη περὶ τὸ 400. νεώτατος τὴν ἡλικίαν, ἕως 18έτης, ὡς δούλος ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐχρησιμοποιήθη εἰς ἀγοραίαν τινὰ βιομηχανίαν. Ἐκεῖ γνωρίσας αὐτὸν τυχαίως ὁ Σωκράτης παρεκάλεσεν ἕνα τῶν πλουσίων μαθητῶν του νὰ ἔξαγοράσῃ αὐτόν. Ἐντεῦθεν ὁ Φ., ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν, ἐγένετο ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ θαυμασμοῦ ἀφωσιωμένος μαθητῆς τοῦ φιλοσόφου ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διδασκάλου 399 π. X., ἀγαπώμενος καὶ

τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Σ. καὶ τῶν ἄλλων μαθητῶν. Ὑστερον ἴδρυσεν ἐν Ἡλίδι ἰδίαν φιλοσοφικὴν σχολήν, τὴν κληθεῖσαν Ἡλειακὴν.— **Β** ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε... ὁ διάλογος τίθεται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος γενόμενος ἐν Φλειοῦντι βροχὴν χρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. Ἡ διακοπὴ τῆς συγκοινωνίας Φλειοῦντος - Ἀθηναίων θὰ ἦτο ἢ τυχαία ἢ διὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, μὴ ὀφειλομένη εἰς πόλεμον, διότι ὁ μὲν Ἡλειακὸς εἶχεν ἤδη λήξει τῷ 400, ὁ δὲ Κορινθιακὸς ἐξεροράγη ὃ ὅλα ἔτη ὕστερον, τῷ 395, ὅτε τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. θὰ ἦσαν ἤδη τελείως γνωστὰ εἰς τοὺς Φλειασίους.

— **16** πολλῶ ὕστερον μετὰ ἓνα μῆνα. — **23** Θησεὺς Μίνως, βασιλεὺς τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσοῦ, ἐκδικῶν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀνδρόγεω, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων Αἰγέως, ὑπεχρέωσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ πέμπωσι κατ' ἔτος (ἢ κατὰ πᾶν 9ον ἔτος) ἑπτὰ νέους καὶ ἑπτὰ παρθένας ὡς βορὰν τοῦ τέρατος Μινωταύρου, ἐνδιαιωμένου ἐντὸς ἀδιεξόδου ὑπογείου σπηλαίου, τοῦ λαβυρίνθου. Τῆς τρίτης ἀποστολῆς τοῦ φόρου τούτου συμμετασχῶν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Θησεὺς καὶ κατορθώσας τῇ βοηθείᾳ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω Ἀριάδνης νὰ φονεύσῃ τὸν Μινώταυρον καὶ νὰ σωθῇ ἴδρυσεν τὰ *Δήλια*, ἑορτὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθέντος ἐν Δήλῳ, καθ' ἣ ἡ πόλις ἔστειλεν ὡς *θεωρίδα* τὴν *Δηλιάδα* (ναῦν), τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην τριακόντορον τοῦ Θησεῶς, ἣτις συνεχῶς ἔκτοτε ἐπισκευαζομένη καὶ ἀνανεουμένη διετηρεῖτο μέχρι τῶν χρόνων Δημητρίου τοῦ Φαληρέως (πρβλ. τὸ ἡμέτερον ἱστορικὸν πολεμικὸν *Ἄρην*, μόλις πρὸ ὀλίγων ἔτων βυθισθέντα).— *Διὰ τί τονίζεται* ὅτι ὁ Φ. ὑπῆρξεν ἀυτιόπτης καὶ αὐτήκοος τῶν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. : *Τίνας φράσεις μαρτυροῦσι τὸ μέγα ἐνδιαφέρον τῶν Φλ. νὰ μάθωσι τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. ; τὸ διαφέρον τοῦτο τί μαρτυρεῖ ; Διὰ τί τὰ τῆς δίκης παρίστανται γνωστὰ ἐν Φλ. ; Διὰ τί ὁ θεὸς παρεκόλυσε τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης ;*

II. 1-16 ἐπιτηδεῖοι φίλοι. ἢ 3 ἢ μήπως. οἱ ἀρχοντες εὐφημ. οἱ ἑνδεκα. καὶ πολλοὶ γε καὶ πολλοὶ μάλιστα. μεμνήσθαι (με) καὶ (λέγοντα) καὶ (ἀκούοντα) εἶτε -εἶτε. τοιούτους εἰτέρους ὁμοίους σοί, τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων καὶ διαθέσεων. ἀλλὰ πειρῶ ἐμπρὸς λοιπὸν προσπάθει.— **17-37** καὶ μὴν καὶ ὅμως (δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε). θανμάσια ἐπαθον ἔδοκίμασα παράδοξον συναίσθημα. γὰρ 18 ; ἔλεος εἰσῆγει με (μοι) ὡς παρόντα θανάτῳ ἀνδρὸς ἐπιτηδεῖου μὲ κατελάμβανε συναίσθημα συμπαθείας. ὁ τρόπος ἢ στάσις· αἱ γεν. αἴτ. εἰς τὸ εὐδαίμων. ὡς ἀδεῶς ἐπιφ. διασάφ. τοῦ εὐδαίμων.

τῶν λόγων. *παρίσταται μοι μοι ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν. ἐκεῖνον μὴδ' εἰς Ἄιδου ἰόντα ἵναί μιν ἄνευ θείας μοίρας* ὅτι ἐκεῖνος, καὶ ὅταν ἀκόμη κατέλθῃ εἰς τὸν Ἅδην, θὰ κατέλθῃ μὲ μοῖραν θεοφιλῆ, μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ θεοῦ. *εἶπερ τις πώποτε καὶ ἄλλος* (ἐκεῖσε ἀφικόμενος εὐ ἐπραξεν) ἢ φράσις ἐξαιρεῖ τὸ ἐκεῖνον: ἥπερ πάντα ἄλλον· πρβλ. καὶ εἶπερ που ἄλλοθι, εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε κλπ. οὐδὲν πάνυ 17. ὡς δόξειεν ἂν εἰκὸς εἶναι (ἐλευθὸν εἰσέναι τινί), παρόντι πένθι πενθίμῳ σκηπῆ. *διὰ δὴ ταῦτα...* ἀναλαμβάνει τὸν ἐκ τῆς μακρᾶς παρενθέσεως τῆς αἰτιολ. (εὐδαίμων γὰρ) διακοπέντα λόγον οὔτε ἔλεος εἰσῆι, ἵνα συνδέσῃ πρὸς αὐτὸν ἐὼ οὔτε αἰ ἡδονῆ (εἰσῆι μοι). ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ὄντων ὡς θὰ ἀνέμενέ τις παρ' ἡμῶν, ἐπειδὴ ἡσυχολοῦμεθα μὲ τὴν φιλοσοφίαν. *οἱ λόγοι* ἢ διεξαχθεῖσα τότε συζήτησις. *τοιούτοι τινες* τοιούτοι περίπου, δηλ. φιλοσοφικοὶ προκαλοῦντες ἡδονῆν. *πάθος* συναίσθημα. *ἄτοπος* περίεργος, παράξενος. *τί ἐπιτ.* τὸ ἄτοπον. *ἀτεχνῶς* παντάπασιν, ὅλως διόλου, εἰς τὸ ἄτοπον... *κράσις* κράμα, ἀνάμεικτον συναίσθημα. *ἐνθυμουμένῳ* αἰτ. *γελῶντες*-*δακρῦντες* τίνες αἰ μτχ. καὶ τί διορίζουσι; *καὶ διαφερόντως* καὶ κατὰ τρόπον πολὺ ὑπερβολικόν, *ποῦ ἂν δὲν ἀπατῶμαι.*—38-53 *Παιανιεύς*: ὁ δῆμος ἢ *Παιανία* (παρὰ τὸ Λιόπεσι τῆς Ἀττικῆς).

4 *οἱ ἄρχοντες* οἱ ἕνδεκα πλὴν ἄλλων εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, ἐμερίμωνων περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐπιβαλλομένων σωματ. ποινῶν καὶ ἐδίκασον τοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανομένους ἐγκληματοῦντας.—12 *ἡμῖν* τί εἰκάσομεν ἐκ τῆς λ.;—33 *Ἀπολλόδωρος* ὁ Φαληρεὺς, θεομὸς καὶ ἐνθουσιώδης μαθητὴς τοῦ Σ., παράφορος ἐν χαρῇ καὶ λύπῃ, *μανικὸς* διὰ τοῦτο καλούμενος, ἀλλὰ μετρίου νοῦ, κομίσας, ὡς λέγεται, εἰς τὸ δεσμοτήριον καὶ ὠραῖα ἐνδύματα διὰ τὸν νεκρὸν τοῦ διδασκάλου.—40 *ὁ πατήρ αὐτοῦ* Κρίτων, ὁμιλιεὺς καὶ συνδημότης τοῦ Σ. (ἐξ Ἄλωπεκῆς), ὀλοψύχως ἀφωσιωμένος εἰς αὐτόν, χρηστὸς καὶ πλούσιος, συντηρῶν ἐξ ἰδίων τὴν οἰκογένειαν τοῦ φιλοσόφου· ἐν τῇ δίκῃ παρεκάλεσε μετὰ τοῦ Πλάτωνος, Ἀπολλοδώρου καὶ τοῦ υἱοῦ Κριτοβούλου τὸν Σ. νὰ ὀρίσῃ δι' ἑαυτὸν ποινὴν 30 μῶν, διὰ τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἠγγυῶντο, γνωστὸν δὲ ἐκ τοῦ ὁμωνύμου διαλόγου τοῦ Πλάτωνος ὅτι κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως ἐζήτησεν ἐπὶ κινδύνῳ τῆς περιουσίας καὶ τῆς ζωῆς του νὰ πείσῃ τὸν Σ. νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου. Ἄλλ' ἦτο πολὺ μετρίως φιλοσ. διανοίας. Τὰς σχέσεις Κρ.—Σ. θὰ παρακολουθήσωμεν ἐν τῷ διαλόγῳ.—*Ἐρμογένης* Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ζαπλοῦτος

Ἴππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλιτος τοῦ Σ. καὶ πένης ὡς ἐκεῖνος.—**Ἐπιγένης** υἱὸς Ἀντιφῶντος τοῦ Κηφισιέως.—**Δισκίλης** υἱὸς τοῦ Λυσανίου, γράφας, ὡς λέγεται, ἑπτὰ διαλόγους.—**Ὁ Μενέξενος** ἦτο υἱὸς Κτησίππου τοῦ Παιανιέως, ἐξ ἐπιφανοῦς οἴκου.—**Ἀντισθένης** Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ περιωνύμου σοφιστοῦ Γοργίου καὶ εἶτα τοῦ Σ., οὗ μιμηθεὶς τὸ καρτερικόν, ἀπαθὲς καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς βουλήσεως ἴδρυσεν τὴν σχολὴν τὴν κληθεῖσαν **Κυνηγὴν** τὸ μὲν ὡς λειτουργοῦσαν ἐν τῷ γυμνασίῳ Κυνοσάργει, τὸ δὲ ἐκ τῆς διαίτης τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἧς ἰδεῶδες ἦτο ὁ πολύμοχθος τοῦ Ἡρακλέους βίος, ἡ αὐτάρχεια καὶ ἡ κυνικὴ ἀδιαφορία πρὸς τὸν ἔξωτερον κόσμον.—**Σιμίας κ. Κέβης** νεανίσκοι Θηβαῖοι, το πρῶτον μαθητεύσαντες ἐν Θήβῃσι παρὰ τῷ διασήμῳ Φιλολάῳ, μαθητῇ τοῦ Πυθαγόρου· εἶτα ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας χάριν ἀνωτέρας παιδείσεως ἐγένοντο ἐνθουσιώδεις μαθηταὶ καὶ θαυμασταὶ τοῦ Σ., ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσι καὶ ὄλην τὴν περιουσίαν των πρὸς σωτηρίαν τοῦ διδασκάλου. Τὴν φιλοσοφ. μόρφωσιν αὐτῶν θὰ γνωρίσωμεν ἐν τῷ διαλόγῳ. Ὁ Σιμίας ἔγραψεν 23 διαλόγους καὶ ὁ Κέβης 3, ἀπολεσθέντας πάντας.—Θηβαῖος ἦτο καὶ ὁ **Φαιδωνίδης**, περὶ οὗ οὐδὲν ἄλλο γινώσκομεν.—**Εὐκλείδης** Μεγαρεύς, μαθητὴς καὶ θαυμαστὴς τοῦ Σ., ἰδρυτὴς τῆς **Μεγαρικῆς** σχολῆς.—Περὶ τοῦ **Κλεομβρότου** λέγεται ὅτι, μόλις ἀνέγνωσε τὸν παρόντα διάλογον, πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη λέγων: *Χαῖρε, Ἥλιε.*—**Ἀρίστιππος** ὁ Κυρηνάιος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ διασήμου σοφιστοῦ Πρωταγόρου, ἐγνωρίσθη καὶ εἶχε σχέσεις πρὸς τὸν Σ. καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου περιήρχετο τὴν Ἑλλάδα ὡς σοφιστὴς, ἐν δὲ τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἴδρυσεν τὴν **Κυρηναικὴν** σχολὴν, ἣτις δεχομένη ὡς ὑψιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν ἀπεκλήθη διὰ τοῦτο καὶ **Ἡδονικὴ**.—Τίνες ἄλλοι παρίσταντο ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ θὰ γνωρίσωμεν προϋόντος τοῦ διαλόγου.—*Νὰ παρίσταντο καὶ ἄλλοι κατὰ τὸν διάλογον Φ.*—*Ἐχ. ; Ὁ Πλάτων νὰ ἦτο παρὼν τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Σ. ; Διὰ τί ἀπουσίασαν ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὁ Κλεόμβροτος ; Διὰ τίνων μέσων ὁ Φ. κινεῖ τὸ διαφέρον καὶ τὴν προσδοκίαν τῶν ἀκροατῶν ;*

III. 1 9 **ἔωθεν** (ἡ ἔως, ἡώς), **ἔωθινός**, **διατρέβω** περνώ τὴν ὥραν (μὲ συζήτησιν), **συζητῶ**.—9-22 **καὶ δὴ καὶ τότε** ἀπὸ τοῦ γενικοῦ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας μεταβαίνει εἰς εἶδ. περίπτωσιν, τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Σ. **πρωιαίτερον** τοῦ συνήθους. **παρηγγελλομεν ἀλλήλοις**; εἶπομεν ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον, **συνεννοήθημεν**. **εἰς τὸ εἰωθός** εἰς τὴν συνήθη θέσιν. **ὑπακούω** (περὶ τοῦ θυρωροῦ).

ἀνοίγω, λύουσι τῶν δεσμῶν τῶν ποδῶν, τῆς ποδοκάκης ἢ (ὑστερον) ξύλου. παραγγέλλω δίδω τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς. δ' οὖν τέλος πάντων. ἐπισχῶν χρονοτριβήσας. καταλαμβάνω εὐρίσκω.— 22-9 ἀνευφημῶ βάλλω γοερὰν φωνήν. ὕστατον δὴ διὰ τελευταίαν λοιπὸν (πλέον) φορὰν. ἀπήγον ὁ πρκτ. προσπάθειαν. κόπτομαι λ. π. κτυπῶ τὴν κεφαλὴν μου ἢ τὸ στῆθος (πρβλ. κοπετός, κομμός).— 29-45 ἐξέτριψε τὰ πονοῦντα ἐκ τῆς συνθλίψεως τῶν δεσμῶν μέρη. ἄτοπον II 28. ἄτοπόν τι ἰδ. αὐτόθι. ὡς θυμασιῶς πέφυκε πόσον παράδοξον φύσει σχέσιν ἔχει πρὸς. τῷ μὴ ἐθέλειν ἀναγκάζεσθαι δὲ κατὰ τοῦτο ὅτι, ἐφ' ὅσον. διώκω ἐπιδιώκω. συνάπτομαι κρέμαμαι μίξι (ὡς δύο κεράσια ἀπὸ τὴν αὐτὴν οὐράν). ἐννοῶ στοχάζομαι. ἔοικεν ἐπακολουθεῖν. ἐπειδὴ ἀσύνδ. διασμφ.

4 τὸ δικαστήριον τὰ πλεῖστα τῶν ἡλιαστικῶν δικαστηρίων ἔκειντο ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἣς τμήμα ἀπεκαλύφθη ἄλλοτε πρὸς Α τοῦ λεγομένου Θησείου, σήμερον δὲ συνεχίζονται αἱ ἀνασκαφαί· ἐκεῖ που πλησίον ἦτο καὶ τὸ δεσμοτήριον. Αἱ λεγόμεναι Φυλακαὶ τοῦ Σωκράτους κατὰ τὰς βερεῖους κλιτῦς τοῦ λόφου τοῦ Μουσειοῦ (μνημείου τοῦ Φιλοπάππου) εἶναι αὐθαίρετος προσωνυμία, διότι οὔτε ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς εἶναι οὔτε ἦτο δυνατόν τόσον ἀνεπαρκῆς χώρος καὶ δὴ τρωγλαὶ νὰ χρησιμεύωσιν ὡς δεσμοτήριον τῆς πόλεως.— 17 λύουσι φαίνεται ὅτι ὁ Σ. μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης παρέμενε συνεχῶς δεδεμένος, τὰ δὲ δεσμά (ποδοκάκη, ξύλον) ἐλύοντο πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, ὅπως καὶ σήμερον ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῆς ἐκτελέσεως παρέχεται εὐμάρειά τις εἰς τοὺς καταδίκους.— 21 Ξανθίππη ἢ γνωστὴ φίλερις σύζυγος τοῦ Σ., ἦν ὅμως ὁ φιλόσοφος ἠνείχετο στωικώτατα. Ἡμέραν τινά, ἀφ' οὗ περιέλουσε βαναύσως τὸν Σ. δι' ὕβρεων, ἐξεκένωσε κατόπιν κατὰ τῆς κεφαλῆς του δοχεῖον πλήρες ὕδατος· καὶ ὁ Σ. γελῶν: Δὲν σᾶς ἔλεγον, εἶπε πρὸς τοὺς παρισταμένους φίλους, οὐ ἢ Ἐ. μετὰ τὰς βροντὰς θὰ βρέξῃ; Ἄλλοτε πάλιν πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποροῦντα διὰ τὴν ὑπομονὴν του ἔλεγεν: Ἐχω πλέον συνηθίσει τὰς ὕβρεις τῆς Ἐ., ὅπως καὶ τὰς τροχαλίας, τὰς ὁποίας ἀκούω συνεχῶς· καὶ σὺ δὲν ἀνέχεσαι τὰ συνεχῆ κακαρίσματα τῶν χηνῶν σου; Ναί, εἶπεν ὁ Ἀλκ., ἀλλὰ μοι γεννῶσιν φᾶ καὶ νεοσσούς.— Ἀλλὰ μήπως δὲν γεννᾷ καὶ δι' ἐμὲ παιδία ἢ Ἐ.; ἀπήντησεν ὁ Σ. Ἐντεῦθεν ἢ Ἐ. θὰ ἦτο πασίγνωστος, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐχ., ὅστις θὰ εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀθ. καὶ θὰ εἶχε συνδεθῆ πρὸς τὸν Σ. καὶ τὸν Φ.—

22 τὸ παιδίον ἐπειδὴ ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς θὰ ἦτο ἤδη ὄριμος νέος, ὁ Πλάτων ἐννοεῖ ἐνταῦθα ἢ τὸν Σωφρονίσκον ἢ τὸν Μενέξενον. — **28 τινές τῶν τοῦ Κρ.** ὁ Κρ. ὡς πλούσιος εἶχε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ δούλους ἀκολουθοῦς. — **30 ἀνακαθιζόμενος ὁ Σ.** καθ' ἣν στιγμήν εἰσήρχοντο οἱ φίλοι ἦτο ἔτι ἀνακεκλιμένος ἐν τῇ κλίνῃ καὶ οὕτως ἔχων εἶπε πρὸς τὸν Κρ. νάπαγάγωσι τὴν Ξ. Ταύτης ἀπαγομένης ἀνασηκῶνεται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τρίβει τὸ σκέλος. — **39 Αἰσωπος** δούλος τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος, σύγχρονος περιπλουτοῦ τοῦ Σόλωνος. Οὗτος ὢν ταμείον μύθων τῆς Ἀνατολῆς, ἴσως δὲ πλάσας καὶ τινὰς ἰδίους πρωτοτύπους, διηγεῖτο αὐτοῦς μετὰ χάριτος ἐν πεζῷ λόγῳ πρὸς παραίνεσιν. Πρῶτος ὁ Σωκράτης ἐν τῇ εἰρκτῇ τοὺς διὰ στόματος φερομένους μύθους ἐστιχοῦργησε, τὴν πρώτην δὲ πλήρη ἔκδοσιν ἐφιλοπόνησε Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς *Συναγωγὴν τῶν Αἰσωπέων μύθων*. Οἱ σήμερον φερόμενοι Αἰσωπεῖοι μῦθοι εἶναι παράφρασις Αἰσωπ. μύθων, οὗς διάφοροι εἶχον στιχοῦργησε. — *Διὰ τί ὁ Πλάτ. παραμερίζει τὰς οἰκογενειακὰς σκηναὺς τοῦ Σ., ἀπομακρύνων τὴν Ξανθίππην; Πῶς θὰ ἀνέμενέ τις νὰ ἴδῃ τὸν Σ. κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ βίου του καὶ πῶς ἐμφανίζεται οὗτος εἰς τοὺς μαθητὰς του; Τίς ἡ ἀρετὴ τοῦ κεφαλαίου;*

IV. 1-10 εὖ γ' ἐποίησας ἀλήθεια (γὰρ) καλὰ ἔκαμες καὶ μετ' ὑπενθύμισας. ὦν ἔλξ. ἐντείνω (εἰς μέτρον, εἰς ἔπος) στιχοῦργῶ. οἱ τοῦ Αἰσ. λόγοι οἱ ἐν πεζῷ μῦθοι τοῦ. καὶ (ποιήσας) τὸ εἰς τὸν Ἀπ. προοίμιον ὕμνος (διότι οἱ ὄραφοδοὶ ἐν ἑορταῖς προσέτασσον τῆς ἀπαγγελίας ὁμηρ. ἐπῶν ὡς προοίμια ὕμνων τῶν θεῶν, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων ἐτελεῖτο ἡ ἑορτή). **Εὖηνος** σοφιστής. ὅ,τι ποτὲ *διανοηθεὶς* τί τέλος πάντων σκοπῶν, προτιθέμενος, ἀπὸ τίνος σκέψεως ὄθουμένος. — **10·37 ἀντίτεχνος** ἀντίπαλος ἐν τῇ τέχνῃ. **ἀφοσιοῦμαι** ἐκκληρῶ τὸ πρὸς τὸν θεὸν καθήκόν μου, εὐρίσκομαι ἐν τάξει ἀπέναντι τοῦ θεοῦ· οἱ ποικ. τῶν *μτχ.* τὸ ἐπιχειρούμενον. **πολλάκις** μετὰ τοῦ *εἰ, ἴνα, μὴ* ἔξην. ἴσως· ἐπίσης καὶ τὸ *ἄρα* ἐν ὑποθ. προτ. **μουσικῇ** πᾶσα πνευματικὴ ἀπασχόλησις, π. χ. ἐπιστημονικὴ, καλλιτεχνικὴ. **ταύτην τὴν μ. ποιεῖν** νὰ ἀσκῶ ταύτην τὴν ποιητικὴν ἐργασίαν. γὰρ ἐπεξ. **ἐν ἄλλῃ ὄψει** μετὰ διάφορον μορφῆν. **παρὰκελεύομαι** προτρέπω, παροτρύνω τινὰ πρὸ τῆς ἐνεργείας (τὸν δρομέα π. χ. πρὶν ἀρχίσῃ τὸν ἀγῶνα δρόμου). **ἐπικελεύω κ. διακελεύομαι** ἐνθαρρύνω ἐν αὐτῇ τῇ ἐνεργείᾳ (π. χ. τὸν δρομέα ἤδη τρέχοντα) ὑποκ. τῶν ἀπορμ. **τὸ ἐνύπνιον**, ἀντικμ. αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ *πραττον, ποιεῖν μουσικῇν* (ἐπεξ.), ἐργάζεσθαι φιλοσοφίαν. **μεγίστη**

μουσική ἢ κατ' ἐξοχὴν μουσική. *νῦν δὲ ἀντίθ.* εἰς ἔν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ 19. ἢ *εορτὴ τοῦ θεοῦ τὰ Δήλια. δημόδης μουσική* ἢ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ πολλοῦ κοινοῦ μουσική, ἢ ποιήσις, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν *μεγίστην μουσικὴν* τὴν φιλοσοφίαν. *ποιῶ καταγίνομαι μετὰ τὴν ποιήσιν.* (ἔδοξεν) *εἶναι ἀσφαλέστερον ἀπιέναι εἰς Ἄιδου. οὕτω δὲ* διὰ τὸν λόγον λοιπὸν τοῦτον. *ἐποίησα* (ποίημα). *μετὰ τὸν θεὸν* βραχυλ. μετὰ τὸ εἰς τὸν θεὸν προοίμιον. *ποιητῆς* πραγματικὸς π., ἄξιος τοῦ ὀνόματός του. *μῦθος* μυθ. διήγησις. *λόγος* διήγησις πραγματ. γεγονότων. *μυθολογικός* μυθοπλαστικός, ἔχων τὸ τάλαντον τῆς ἐπινοίας μύθων. *ἐποίησα*, ἀνωτέρω ἐπτείνειν 3.

4 εἰς τὸν Ἄπόλλω διὰ τί προέκρινε τὸν θεὸν τοῦτον λέγει ἐν 32: εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, οὗ ἦν ἡ παροῦσα θυσία. Ἄλλως αἱ σχέσεις τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν Σ. ἦσαν οἰκειαί· ὁ Δελφικὸς Ἄπ. ἐκάλεσε τὸν Σ. *ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατον*, ὁ θεὸς ἀναβάλλει ἐπὶ μῆνα τὴν θανατικὴν ποιήν, ἴσως ἵνα δώσῃ καιρὸν μεταμελείας εἰς τοὺς Ἀθηναίους, αὐτὸς δὲ ὁ Σ. λέγει περὶ ἑαυτοῦ ἐν XXXV: *ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς που οἶμαι ὁμόδουλος γε εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, καὶ οὐ χεῖρον ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ δεσπότου, καὶ τέλος τὸ δελφικὸν γνῶθι σαυτὸν ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς Σωκρατ. φιλοσοφίας.* Περὶ τούτων ἴδ. τὸ ἡμέτερον *Μαντεῖον τῶν Δελφῶν* ἐν σ. 78, 175 κἄ. 185 καὶ σημ. 2.—5 *Εὐήνος* Πάριος, σοφιστῆς καὶ ἔλεγειακὸς ποιητῆς, τιμώμενος ὑπὸ τῶν συγχρόνων διὰ τὴν σοφίαν του, διδάσκων τὴν τέχνην ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς ποσοῦ τῶν ὄμων.—13 *ἐνυπνίων* ὁ Σ. ἐπίστευεν εἰς τὰ ἐνύπνια ὡς θεόπεμπτα, πρβλ. Ἀπολ. XXI: *ἐμοὶ δὲ τοῦτο* (ὁ ἔλεγχος τῶν ἀνθρώπων) *προστέτακται ὑπὸ τοῦ θεοῦ πράττειν καὶ ἐκ μαντείων καὶ ἐξ ἐνυπνίων*· ἐν δὲ Κροίτ. II ἡ Θέτις ἐπιφανεῖσα ἐν ἐνυπνίῳ εἰς τὸν Σ. λέγει περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του: *ἡματί κεν τριτάτῳ Φθίην εἰρίβωλον ἴκω.*—23 *μουσική* ἐκαλεῖτο πᾶσα τέχνη διατελοῦσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Μουσῶν καὶ ἰδίᾳ ἡ μουσική. Οἱ Πυθαγόρειοι πρῶτοι καὶ κατ' αὐτοὺς καὶ ὁ Πλάτων μουσικὴν ἐκάλεσαν τὴν φιλοσοφίαν. Ἐν εὐρυτέρα ἡ σημασία μουσική ἐκαλεῖτο πᾶσα πνευματικὴ καὶ θεωρητικὴ μόρφωσις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυμναστικὴν, τὴν παιδεύουσαν τὸ σῶμα.—*Τίνας ὥραϊας γραμμὰς βλέπομεν ἐν τῷ ἡθει τοῦ Σ. τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ; Τί μαρτυροῦσιν αὐταί;*

V. 1-7 *ἐρρωσο* (ῥώνυσσθαι, εὐχῆ) ὑγίαινε, *ἐρρωσθαι* τὸς εὐχᾶς μου, τοὺς χαιρετισμούς μου. *διώκω* ἐπακολοθῶ, *οἶον τοῦτο οἶόν ἐστι τοῦτο* ὅ, τί εἶναι αὐτό, τὸ ὁποῖον συνιστᾷς. *πολλὰ* πολλάκις.

οὐδ' ὀπωσιοῦν οὐδαμῶς.—7-13 τί δαι (δὴ) ἀλλὰ τί λοιπόν; ἢ ἐρώτ. μετὰ τοῦ δαι ἐκφράζει θαυμασμόν. *τούτου τοῦ πράγματος* τῆς φιλοσοφίας. *καθίημι* καταβιάζω. *οὕτως* μὲ τὴν στάσιν αὐτήν. —13-25 *συγγεγονόες Φ.* ἐν ᾧ ἔχετε χρηματίσει μαθηταὶ τοῦ Φ. *οὐδεις φθόνος* λιτ. εὐχαρίστως θὰ εἴπω. *καὶ μάλιστα ὁ καὶ ἐπιτ.* : ὅλως ἐξαιρετικῶς. *ἐκεῖσε* ποῦ; *διασκοπῶ* διερευνῶ, λεπτομερῶς ἐξετάζω. *μυθολογῶ* ἐκθέτω τὰς σκέψεις μου. *ἀποδημία* ἐνταῦθα : καὶ ἢ ἐν Ἄιδου παραμονή, ὁ βίος ὁ ἐκεῖ.

18 *Φιλόλαος* ἐκ Κρότωνος ἢ Τάραντος, διάσημος μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, πρεσβύτερος τοῦ Σωκράτους· ὁ Πυθ. γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ I 1 ἴσως τῷ 570 π. Χ. ἀπόκησε περὶ τὸ 530 εἰς Κρότωνα τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἵδρυσεν θρησκευτικὴν ἀδελφότητα, τὸ *ὀμακόιον* (ἐντεῦθεν οἱ μαθηταὶ *ὀμάκοιοι*), ὅπερ ἔσχε μαθητὰς Ἑλληνας πανταχόθεν τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας. Ἐκεῖ ἐτελοῦντο τὰ *ὄργια* (τελεταί, μυστήρια), ὧν κέντρον ἦτο ὁ Ἀπόλλων καὶ κύριον δόγμα ἡ περὶ μετεμψυχώσεως διδασκαλία, ἀξιοῦσα παρὰ τῶν μαθητῶν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν, ἠθικότητα καὶ ἐγκράτειαν, ἀποχὴν σαρκῶν ζῴων καὶ κυάμων (κατὰ τὴν παλαιοτάτην πίστιν ὅτι ζῶα καὶ φυτὰ εἶναι ἀδελφὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τέκνα τῆς κοινῆς μητρὸς γῆς), κάθαρσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς μουσικῆς, ὡς ἡ γυμναστικὴ θεραπεύει τὸ σῶμα, καθόλου βίον εὐκοσμον καὶ ἁρμονικόν, ὅπως εὐκοσμον καὶ ἑναρμόνιον εἶναι τὸ σύμπαν, ὅπερ πρῶτος ὁ Πυθ. *κόσμον* ἀπεκάλεσε, διατεταγμένον κατ' ἀριθμητικὰς καὶ ἁρμονικὰς σχέσεις, καὶ ἐντεῦθεν οἱ Πυθαγόρειοι ἐθεράπευον πολὺ τὰ μαθηματικά, τὴν κοσμολογίαν καὶ τὴν μουσικὴν.—Ἄλλ' ὁ μυστηριώδης βίος τῶν μαθητῶν, ζώντων ὡς ἀσκητῶν ὑπὸ αὐστηρὰν μοναχικοῦ τάγματος πειθαρχίαν, καὶ αἱ ἀξιώσεις αὐτῶν νᾶνα λάβωσι τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων πρὸς διαρρύθμισιν τοῦ βίου κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῶν καὶ ἴσως πρὸς ἀποφυγὴν διωγμῶν προεκάλεσε μεγάλην ἀντίδρασιν, ὁ Πυθ. κατεδιώχθη, τὸ *ὀμακόιον* ὕστερον περὶ τὸ 440 30 ἐπυροπολήθη, οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ ὑποστάντες πανταχόθεν γενικὸν διωγμὸν διεσκορπίσθησαν καὶ ὁ Φιλόλαος κατέφυγεν εἰς Θήβας, ὅπου ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Σιμίου καὶ Κέβητος. Οὗτος τὴν Πυθαγόρειον διδασκαλίαν φερομένην διὰ στόματος (ὁ Π. οὐδὲν ἔγραψε, πρὸβλ. τὸ *αὐτὸς ἔφα*) πρῶτος συνέγραψε, τὸ δὲ σύγγραμμα αὐτοῦ ἠγόρασεν ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς παρὰ τῶν συγγενῶν του κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετάβασίν του ὁ Πλάτων, γενόμενος οὕτω κάτοχος καὶ τοῦ πυθαγορ. συστήματος, ἐν ᾧ

ὁ Σ. πολὺ γενικὰ καὶ ἀόριστα θὰ εἶχεν ἀκούσει περὶ αὐτοῦ.—*οὐδέν γε σαφές* ἢ διδασκαλία τῶν Πυθαγορείων ἐγένετο διὰ συμβολικῶν ἀποφθεγμάτων, δι' αἰνιγματωδῶν κανόνων καὶ παραγγελμάτων, ζητοῦσα διὰ τοῦ μυστηρίου νάσκησῃ ὑποβολὴν ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν κατὰ τὰ ἐν τοῖς μυστηρίοις γενικῶς κρατοῦντα (πρβλ. τὸν μυστικισμὸν ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Ἐλευσίνας, περὶ οὗ ἰδ. τὰ ἡμέτερα *Μυστήρια τῆς Ἐλευσίνας* ἐν σ. 62 κέ.).—*24 ἐν τῷ μέτρῳ ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ* ὅπως πτώμα ἄταφον μολύνει τοὺς οὐρανίους βλέποντας αὐτὸ (ἐντεῦθεν ἢ ταφὴ νεκροῦ ὄφειλε νὰ γίνῃ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου), οὕτως ἐν Ἀθήναις ἢ θανατικὴ ἐκτέλεσις ὡς πρῶξις ἐναγῆς ἀπηγορεύετο ἐν ἡμέρᾳ (πρβλ. ὅσα λέγει ὁ Κρέων ἐν Οἶ. Τ. 1426... περὶ μολύνσεως τοῦ ἡλίου, βλέποντος τὸ ἄγος τῆς τυφλώσεως τοῦ Οἶ.), ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἤρχιζεν ἢ ἐπιούσα, ἢ αὐριον, ἢ θανατικὴ ποινὴ τοῦ Σ., ἥτις ἔδει νὰ ἐκτελεσθῇ σήμερον ΠΙ 13, θὰ ἐξετελεῖτο περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου πρὸ τῆς νυκτός.—*Σιμίαις καὶ Σ. πῶς ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ Εὐήγου; Διὰ τί ὁ Σ. λαμβάνει σεμνοτέραν στάσιν καταβιβάζων τοὺς πόδας; Τί τεχνικὸν βλέπομεν ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ διαλόγου;*

VI. 1-6 κατὰ τί διὰ τί. *νῦν δὴ* πρὸ ὀλίγου. *παρ' ἡμῖν* ποῦ;—*6-13 τοῦτο μόνον* τὸ ἀποκινῆναι αὐτὸν ἑαυτόν, ὅπερ κατωτέρω λέγεται ἀπλῶς *τεθνήαι* κατὰ τὸν Σ. πάντα τὰ πράγματα εἶναι διπλευρα, διφυῆ, οὐχὶ μονόπλευρα δηλ. ἢ ἀπολύτως ἀγαθὰ ἢ ἀπολύτως κακὰ, ἀλλὰ κατὰ τὰ πρόσωπα καὶ κατὰ τὰς συνθήκας, ὑφ' ἧς ταῦτα διατελοῦν, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἄλλοτε εἶναι ἀγαθὸν καὶ ἄλλοτε κακόν· θὰ ἦτο λοιπὸν ἀληθῶς παράδοξον, ἐὰν ὁ θάνατος, μόνος ἐξ ὄλων τῶν πραγμάτων ἀποτελῶν μοναδικὴν ἐξαιρέσιν, θὰ ἦτο πάντοτε καὶ διὰ πάντα ἀνθρωπὸν ἀπολύτως ἀγαθὸν μόνον ἢ ἀπολύτως κακόν· ἀνάγκη ἄρα νὰ δεχθῶμεν κατ' ἀναλογίαν πρὸς πάντα τὰ ἄλλα πράγματα ἵτι καὶ ὁ θάνατος, ὅστις συνήθως θεωρεῖται κακόν, διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπὸ ὠρισμένας συνθήκας εἶναι ἀγαθόν, προτιμότερον τῆς ζωῆς· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει εἶναι ἀγαθόν, τὰ δὲ ἀγαθὰ πάντες ἐπιδιώκομεν, ἐνταῦθα παραδόξως ὁ ἀνθρώπος ὁ θεωρῶν τὸν θάνατον ἀγαθὸν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιζητήσῃ αὐτὸν αὐτοκτονῶν! τοῦτο εἶναι παράδοξον! Ἡ μετάφρασις: ἴσως ὅμως θὰ σοὶ φανῇ παράδοξον, ἐὰν τοῦτο μόνον (*τὸ τεθνήαι*), ἀποτελοῦν μοναδικὴν ἐξαιρέσιν ἐξ ὄλων τῶν ἄλλων ποαγμάτων, εἶναι μονοειδές, ἐμφανιζόμενον πάντοτε ὡς κακόν καὶ μὴ ἐμφανιζόμενον εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ ὡς ἀγαθόν, προτιμότερον τῆς

ζωῆς, ὅπως ἐμφανίζονται καὶ τὰ ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια εἶναι ἄλλοτε ἀγαθὰ καὶ ἄλλοτε κακὰ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὰ πρόσωπα. Ἄλλοι μεταφράζουσιν ἄλλως. **οἷς** δι' ὄσους (τοὺς φιλοσόφους). **ὄσιον** εὐσεβές. **εὖ ποιεῖν** ἀποκτιννύναι, ἀφ' οὗ ὁ θάνατος ἀγαθόν.— **13·25 ἵττω** βοιωτ. λ. ἵτω (*οἶδα*), ἔστω μάρτυς. **Ζεὺς**, βοιωτ. Δεὺς. **φωνή** τοπικὴ διάλεκτος. (ἔχεις δίκαιον) **καὶ γὰρ ἄν. οὕτω** ἐκ πρώτης ὄψεως, ἄνευ ἀκριβεστέρας ἐξετάσεως. **ἄλογον** παράλογον. **οὐ μέντοι** (ἄλογον). **λόγον τινα** λιτ. σοβαρὸν λόγον. **λόγος** ἐπιχειρημα, διδασκαλία. **ἀπόρρητα** ἀπόρρητοι διδασκαλῆαι. **φρουρά** δεσμοκτήριον, ὅπου φρουρεῖται τις. **φρουρά τις** εἶδος φρουράς. **λύειν** (τινὰ ὑποκ.). **μέγας** σοβαρός, **μέγας τις** προβλ. II 28 *ἄτοπόν τι. οὐ ῥάδιος διιδεῖν* δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ τὸν κατανοήσωμεν ἐν ὅλῃ του τῆ σημασίᾳ.— **25·32 ἦ** ποικ. τοῦ ἦμι (αἰο) λέγω: εἶπεν οὕτως. **σημαίνω** ἐκδηλώνω διὰ σημείου. **πάνυ γε** μάλιστα. **ταύτη** τούτου οὕτως ἔχοντος, κατὰ τὴν συλλογιστικὴν ταύτην σειράν. **ἀνάγκη** ἀφευκτος (ἀδυσώπητος) μοῖρα. **νῦν δὲ** VI 2.

17 ἐν ἀπορρήτοις ἀπόρρητα ἴσως εἶναι ἡ μυστηριώδης διδασκαλία, αἱ τελεταὶ καὶ τὰ μυστήρια (*ὄργια*) τῶν Ὀρφικῶν, μυστικῶν θιάσων θρησκευτικῶν, λατρευόντων κυρίως τὸν Διόνυσον, ἐμφανισθέντων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πεισιστράτου, οἵτινες ἰδρυτὴν τῶν μυστηρίων ἐθεώρουν τὸν Ὀρφέα, ὅστις ἀντιληφθεὶς ἐν Ἄιδου κατὰ τὴν ἐκεῖ μετάβασίν του τὰς βασάνους τῶν ψυχῶν, ὅσαι εἶχον ἀπαλλαγῆ τοῦ σώματος, ἠδύνατο νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ζῶντας περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκφύγῃσι τὸν κίνδυνον. Ὅθεν κύριος σκοπὸς τῶν Ὀρφικῶν ὀργίων ἦτο ἡ κάθαρσις τῆς ψυχῆς ἐπιτυγχανομένη διὰ τῆς ἐκφυγῆς ἐκ τοῦ σώματος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφιλοκερδῆς ἐπιστήμη, ἡ γνῶσις τῆς καθαρᾶς ἀληθείας, εἶναι κάθαρσις. Πρὸς εὐκολωτέραν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ οἱ Ὀρφικοὶ εἶχον ὀργανωθῆ εἰς τάγματα (θιάσους ἀδελφότητος), εἰς ἃς πᾶς τις ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὸς διὰ μυσήσεως, ἐν ᾗ διὰ τὸ πολὺ κοινὸν ἡ διδασκαλία παρέμενε ἀπόρρητος. Ἐκ τῆς ἀπορρήτου διδασκαλίας τῶν Ὀρφικῶν πολλὰ δόγματα ὡς καὶ τὴν κατὰ κοινότητα ὀργανῶσιν παρέλαβον οἱ Πυθαγόρειοι. Κατ' ἀμφοτέρους τὸ σῶμα ἐκαλεῖτο *σῆμα* (σῆμα, τάφος) ὡς τάφος τῆς ψυχῆς ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τιμωρουμένης διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς, καὶ δεσμοκτήριον αὐτῆς φρουρουμένης.— **Διὰ τί ὁ Κ.** *ὀμιλῶν κάμνει χρῆσιν καὶ τοῦ Βοιωτικοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος;*

VII. 1-14 ῥαδίως προθύμως, εἰς τὸ ἐθέλειν ἄν. **ἔοικεν ἀτόπων** δοκεῖ ἄτοπον εἶναι. **οἱ φρονιμώτατοι** οἱ φιλόσοφοι. **θεραπεία** ἐπι-

μελεια. *τῶν ὄντων* ἄρσ. ἐξ ὧσων ὑπάρχουσιν (ἐπιμεληταί). *οὐκ ἔχει λόγον* εἶναι ἀδικαιολόγητον. *αὐτὸς μόνος του. φευκτέον εἶναι* ἐπεξ. τοῦ ταῦτα. *οἶμαι μάλιστα* ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. *οὕτως ταύτη* VI 9. *εἰκὸς ἐστὶν εἶναι τοῦναντίον.*—14-33 *πραγματεία* φιλοσοφ. ἔρευνα, ἀνάπτυξις. *ἀνερευνᾶ λόγους* ἀναζητεῖ ἀντιλογίας, εἶναι πνεῦμα ἀντιλογίας. *νῦν γε καὶ μοι αὐτῷ δοκεῖ λέγειν τι* σοβαρόν. *τί βουλόμενοι* ἐκ τίνος προθέσεως (λόγου) κινούμενοι. *ὡς ἀληθῶς τῇ ἀληθείᾳ*, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εἰς τὸ σοφοί. *ῥαδίως* 2 ἄνευ τύψεων συνειδήσεως, ἄνευ ψυχ. ταραχῆς, δυσφορίας. *τείνω* (τὸ τόξον) *εἰς τινα* ἔχω τινὰ ὡς στόχον, ἀποβλέπω εἰς. *πάνυ μὲν οὖν* βεβαιότατα, πρβλ. *πάνυ γε* VI 29.

VIII. 1-14 *πιθανώτερον* πειστικώτερον. *ἠδίκουιν ἂν* θὰ ἔκαμνον ἄσχημα. *νῦν δὲ* μετὰ τὸ ἀπραγματοποιήτον εἰσάγει τὸ πραγματικόν. *πάνυ δισχυρίζομαι* ἀκραδάντως πιστεύω, μετ' ἀκραδάντου πεποιθήσεως βεβαιῶ. *παρ' ἀνδρας...* *τε* ἔδει νὰ ἀκολουθήσῃ εὐθύς: *καὶ παρὰ θεοῦς' ἀλλ'* ἐπειδὴ ὁ λόγος διεκόπη διὰ τῆς παρενθέσεως *καὶ τοῦτο μὲν...*, ἀναλαμβάνεται διὰ τοῦ *ὅτι μὲντοι παρὰ θεοῦς...* *ὅτι ἤξειν* ἀντὶ *ὅτι ἤξω* κατ' ἀναλογίαν τῆς ἡγουμένης συντάξεως *δι* ἐλπίζω ἀφιξεσθαι. *εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων* II 23. *ὁμοίως* ὅπως θὰ ἠγανάκτουιν, ἐὰν δὲν εἶχον τὴν πεποίθησιν ταύτην. *εἶναι τι* πρβλ. *λέγειν τι* VII 24: ὅτι ὑπάρχει ἔκει διὰ τοὺς ἀποθανόντας βίος οὐχὶ ἔστερημένος σημασίας. *πάλα* ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου.—14-9 *αὐτὸς μόνος. αὐτὸς ἔχων* κρατῶν μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου· ἢ ἀντίθ. *ἢ μεταδοίης ἂν...* *ἀπολογία σοι* ἔσται θὰ χρησιμοποίησῃς ὡς ἀπολογία, ὅπως προστίθεσο νὰ κάμῃς, πρβλ. VII 31...—19-31 *πρῶτον δὲ* προηγουμένως ὁμως. *σκοπῶ* ἐξετάζω, ἐρωτῶ. *τί ἄλλο* βούλομαι (εἰπεῖν) ἢ τί ἄλλο παρὰ ἀπλῶς μόνον... *μᾶλλον* τοῦ δέοντος. *προσφέρειν τῷ φ.* νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς ἀντιδραστικὸν κατὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ φαρμάκου. *εἰ δὲ μὴ* μετὰ πρότασιν ἀποφατικῆν: ἄλλως. *ἔα* (χαίρειν) *αὐτὸν* ἄφες αὐτόν, μὴ δίδῃς προσοχὴν. *τὸ ἑαυτοῦ* τὸ χρέος του. *ὡς δῶσων* ἔτοιμος νὰ δώσῃ. *ἤδη* (οἶδα, α' πρόσ.) τί ἀποκρῖσιν θὰ μοῦ ἔδιδες. *πράγματα παρέχω* ἐνοχλῶ.—31-7 *ἀποδίδωμι τὸν λόγον* λογοδοτῶ, δικαιολογοῦμαι, ἀπολογοῦμαι. *ὕμῖν δὴ* εἰς ὑμᾶς φυσικά, *ὡς μοι* πῶς μοι... *τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατριψας τὸν βίον* ἀληθινὰ φιλόσοφος. *θαρρεῖν εἰκότως* ὅτι εἶναι πλήρης θάρρους, ὅπως θὰ ἦτο εὐλόγον νὰ ἀναμῆνῃ τις παρὰ τοιοῦτου. *φέρωμαι* κερδίζω.

5 παρ' ἀνθρώπους τετελευτηκότας, οἵτινες θάποτελέσωσι τὸν ἐν τῷ ἄδῃ κύκλον τῶν φίλων μου. Ἐν Ἀπολ. XXXII ἀπαριθμεῖ ὡς τοιούτους τοὺς ἡμιθέους Μίνων, Ῥαδάμανθυν, Αἰακὸν καὶ Τριπτόλεμον, ἔπειτα τὸν Ὀρφέα, Μουσαῖον, Ἡσίοδον, Ὀμηρον καὶ τοὺς ἀδίκως κριθέντας Παλαμῆδην καὶ Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον.—**13 πάλαι λέγεται** ὄντως παλαιὰ ἦτο ἡ πίστις ὅτι οἱ δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς, οἱ εὐνοούμενοι τῶν θεῶν, θάναλαμβάνοντο ζῶντες, μετὰ τοῦ σώματος αὐτῶν, εἰς τὸ Ἥλύσιον (ἤλυθον, τόπον ἀποδημίας) πεδῖον, κείμενον ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς τὰ δυτικά περάτα αὐτῆς, ζῶντες ἐν αἰωνία μακαριότητι, ὅπου εἶναι ἄγνωστος ὁ χειμὼν μετὰ τῶν χιόνων καὶ τῶν ὄμβρων, γλυκεῖα δὲ ὠκεανία αὔρα ἀναψύχει αὐτοὺς (Ὀμ. δ 563..). Κατὰ τὸν Ἡσ. Ἔ. κ. Ἡ. 170... ὁ τόπος οὗτος εἶναι αἱ νῆσοι τῶν Μακάρων ἐπὶ τῆς γῆς, παρὰ τὸν βαθυδίνην Ὠκεανόν, θουμαστῆς εὐκρασίας κλίματος καὶ γονιμότητος τῆς γῆς, ἥτις τοῖς τοῦ ἔτους ἀποδίδει γλυκυτάτους καρπούς.—Τοῦναντίον οἱ ἄδικοι καὶ οἱ ἀσεβεῖς θά ἐρρίπτοντο εἰς τὸν Τάρταρον, τὸ φρικτὸν δεσποτικὸν τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ ἀνταποδόσεως.—**22 ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φ.** οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ δήμος (δοῦλος) ἢ ὁ δημόσιος ἢ δημόκομος, ὅστις ὡς ἐναγῆς (μεμιασμένος ἐκ τῶν φόνων) κατόκει ἐκτὸς τῆς πόλεως πρὸς τῷ ὄρυγματι (τῷ βαράθρῳ) κατὰ τὰς δυτικὰς κλιτύς τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν, εἰσερχόμενος εἰς τὴν πόλιν μόνον ὅτε ἐκαλεῖτο νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον αὐτοῦ.—Ἡ πολυλογία ἀναπτύσσει θερμοτῆτα ἀντιδραστικὴν παρὰ τῆς ψυκτικῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου LXVI 46.—*Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Κρ. τί ἀποτελεῖ διὰ τὴν πρόοδον τοῦ διαλόγου; Τίνα σκοπὸν ἔχει ἡ διακοπὴ καὶ τίνα ἐν τούτῳ ἐμμήθη ὁ Πλάτων; Ὁ Κρ. διακόπτων τὸν διάλογον εἰς σπουδαῖον σημεῖον πῶς ἐμφανίζεται; Ὁ Σ. ἀδιαφορῶν πρὸς τὰς πολλαπλᾶς συστάσεις τί δεικνύει; Πόθεν ἄλλοθεν ὁ Κρ. ἐγίνωσκε τὴν πρὸς τὸν θάνατον περιφρόνησιν τοῦ Σ.;*

IX. 1-7 κινδυνεύω+εἰδ. ἀπρμφ. δοκῶ. ὀρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας γνήσιοι φιλόσοφοι. αὐτοὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν φιλοσόφων ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν μὴ φιλοσόφων. ἐπιτηδεύω ἐπαγγέλλομαι, ἐπιδιώκω. ἀποθνήσκειν (ἐνεστ.) ἐφ' ὅσον μελετῶσι διὰ βίου τὸν θάνατον, τεθνάναι (προχμ.) ἐφ' ὅσον φθάνουν εἰς τὸ τέμα τῆς μελέτης των. δήπου βεβαίως ἂν δὲν ἀπατῶμαι. προθυμοῦμαι μετὰ ζήλου ἐπιδιώκω. δ εἰς τὸ αὐτοῦ. — **7-18 γελασείω** ἔφετ. ἔχω ὄρεξις νὰ γελάσω. οἱ πολλοὶ τὸ πολὺ κοινόν, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι: οἶμαι τοὺς πολλούς, αὐτὸ τοῦτο ἀκούσαντας, δοκεῖν ἂν

(ὅτι ἤθελον νομίσει) πάνυ εὖ εἰρησθαι εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας (ὅτι τοῦτο ὠραιότατα ἔχει λεχθῆ διὰ τοὺς φ.). τοὺς μὲν I 12. τοὺς παρ' ἡμῖν τοὺς Θηβαίους. σύμφημι συμφωνῶ. καὶ ξυμφάναι ἄν συνδέεται πρὸς τὸ δοκεῖν ἄν. καὶ πάνυ καὶ πολὺ μάλιστα. θανατάω-ῶ ἔφετ. σφᾶς τοὺς πολλούς. ἦ πῶς.—18-26 γὰρ ἔλεξ. εἰπωμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἄς συζητήσωμεν μόνοι μας. χαιρῖεν εἰπόντες ἐκείνοις ἑάσαντες ἐκείνους χαιρῖεν. καὶ (ἡγούμεθα) τὸ τεθνάαι (ὑποκ.) εἶναι τοῦτο (κτγρ.), χωρὶς γεγενῆαι (ἔπεξ.) νὰ ἔχη ἀπομονωθῆ.—26-42 *συνδοκεῖ μοι* εἶμαι σύμφωνος καὶ ἐγώ. ἄρα ἐν ὑποθ. προτ. IV 27. εἴσεσθαι (οἶδα) μᾶλλον. ἐκ τούτων ἐκ τῆς ἐφεξῆς συλλογιστικῆς σειρᾶς. σπουδάξω ἐνδιαφέρομαι σοβαρῶς. ἦκιστα οὐδαμῶς. (περὶ) τὰς τῶν ἀφροδισίων. θεραπεία περιποίησης. διαφέροντα ἰ. πολυτελῆ. ἀτιμάξω καταφρονῶ. πολλῆ ἀνάγκη ἀπόλυτος. ἡ πραγματεία ἡ ἐνασχόλησις. ἀφεστάναι ἐκ τοῦ δοκεῖ.—42-50 *ἐν τοῖς τοιούτοις* τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου ἐμνημόνευσα. ἀπολύω προσπαθῶ νάποχωρίσω. διαφερόντως τῶν ἄ, ἄ. ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ἄ. οἱ πολλοὶ 10. μηδὲν τῶν τοιούτων ἠδὲ οὐδὲν ἐκ τῶν τοιούτων τὸν εὐχαριστεῖ. τείνει ἐγγὺς βαδίζει σύρριζα πρὸς.

1 ὀρθῶς ἀπίόμενοι φιλοσοφίας ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς κατ' ὄνομα μόνον φιλοσόφους ('Αρίστιππον κλπ.)—10 *τοὺς πολλοὺς* τὸ πλῆθος πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἔθεώρει τοὺς φιλοσόφους φλυαρούς, ἀθέους καὶ διαφθορεῖς τῶν νέων, διὰ δὲ τῆς τοιαύτης αὐτῶν διογωγῆς ὡς ἐπιδιώκοντας τὸν θάνατον καὶ ὄντας ἀξίους αὐτοῦ.—*τοὺς παρ' ἡμῖν* οἱ Θ. διαβεβημένοι ἐπὶ ἀμβλυνοῖα καὶ ἀγροικία θὰ ἔσκωπτον τοὺς φιλοσόφους κατὰ πολὺ περισσότερον λόγον καὶ θὰ ἔκρινον αὐτοὺς ἀξίους τῆς τύχης των.—29 *φιλοσόφου ἀνδρὸς* ὁ Ἄρίστιππος καὶ ὕστερον ὁ Ἐπίκουρος ὡς ὕψιστον ἀγαθὸν ἐδέχοντο τὴν ἠδονὴν (οἱ Ἐπικούρειοι διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο καὶ χοῖροι) ἄλλ' οὕτοι δὲν εἶναι ἀληθεῖς φιλόσοφοι.—34 *ἱματίων διαφερόντων*. . . ὁ Σ. ὄντως ἔζη κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας, ὡς βεβαιοὶ ὁ Ξεν. Ἄπ. I 6, 2, ὅπου ὁ σοφιστῆς Ἄντιφων ἐλέγχει τὸν Σ. : Ζῆς γοῦν οὕτως, ὡς οὐδ' ἄν εἰς δοῦλος ὑπὸ δεσπότῃ δαισιώμενος μείνειε, σιτία τε σιτεῖ καὶ ποτὰ πίνειε τὰ φαυλότατα καὶ ἱμάτιον ἡμφίσει οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρους τε καὶ χειμῶνος, ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. Γνωστὸν ὅτι ὁ περίφημος τρίβων τοῦ Σ. ἐγένετο κατόπιν τὸ σύνθητες ἔνδυμα παντὸς φιλοσόφου.—35 *ὑποδημάτων* ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχε

μεγίστη πολυτέλεια ὑποδημάτων καὶ τὰ ἀττικὰ σανδάλια ἦσαν περιζήτητα. Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης Νεφ. 103 καλεῖ τοὺς φιλοσόφους ἀνυποδήτους καὶ ὠχρωῶντας (ὡς πειναλέους).—**37 καθ' ὅσον μὴ πολλὴ ἂ.** διότι ἀπόλυτος καταφρόνησις τοῦ σώματος ἀποτελεῖ αὐτοκτονίαν.—**48 ἐγγὺς τι τείνειν τοῦ τ.** καὶ ὁ Ἐξάγγελος ἐν Σοφ. Ἄντ. 1165.. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τιθῆμι' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἠγοῦμαι νεκρόν.—**Πῶς τὸ πολὺ κοινὸν πλανᾶται ἐν τῇ σπουδῇ τοῦ φιλοσόφου πρὸς τὸν θάνατον; Τί τῆς ἐννοίας τοῦ θανάτου δίδει ὁ Σ. 206; Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης μεταχειρίζεται συλλογισμούς; πῶς λέγεται κατὰ τὴν πορείαν ὁ ἀποδεικτικὸς συλλογισμὸς ὁ βαίνων ἀπὸ τῶν μερικῶν εἰς τὰ γενικά, ἀπὸ τῶν γνωστῶν εἰς τὰ ἄγνωστα; Ἡ ὄλη συλλογιστικὴ ἄλυσις ἄς ἀνικατασταθῆ δι' ἀπλοῦ δευτεροσχῆμονος κατηγορικῶν συλλογισμοῦ.**

X. 1-10 τί δὲ δὴ (δοκεῖ σοι). φρόνησις ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν ἰδεῶν, ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας. **ζητήσεις** ἡ ἔρευνα τῶν ἰδεῶν. **οἶον π. χ. ὄψις** ἡ αἴσθησις τῆς ὀράσεως. **ἔχει ἀλήθειάν τινα** παρέχει ἀληθεῖς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον ἐντυπώσεις. **θρυλῶ** συχνάκις ἐπαναλαμβάνω. **σχολῆ** δυσκόλως, πολὺ ὀλιγώτερον ἀκόμη. **φαυλότεροι** ὑποδεέστεροι.—**10-21 ἄπτεται τῆς ἀληθείας** εὐρίσκει τὴν ἀλήθειαν. **τὰ ὄντα αἱ ἰδέαι, ἡ ἀλήθεια. τὸ λογίζεσθαι** ἡ καθαρὰ (ἀνευ τοῦ σώματος) ψυχικὴ, διανοητικὴ ἐνέργεια. **ἐν τῷ ὄργ. εἴπερ που ἄλλοθι** II 23. **παρὰ λυπῶ** παρενοχλῶ.—**21-3 ἐνταῦθα** ἐν τῇ ζητήσει τῶν ἰδεῶν.—**23 48 τί δὲ δὴ τὰ τοιαῦτα (λέγεις). εἶναι δίκαιον αὐτὸ** ὅτι ὑπάρχει αὐτῇ ἡ ἰδέα τοῦ δικαίου, αὐτοτελής, οὐχὶ συνδεδεμένη μετ' ἀνθρώπων, πράξεων κλπ. **μέντοι βέβαια. περὶ τῆς οὐσίας πάντων** περὶ πασῶν τῶν ἰδεῶν. **ὁ ἕκαστος τυγχάνει ὃν ὅπως ὑφίσταται** ἕκαστη ἐν τῇ πραγματικότητι. **τὸ ἀληθέστατον αὐτῶν** ἡ ἀληθὴς οὐσία αὐτῶν. **αὐτὸ ἕκαστον** ἕκαστην ἰδέαν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, οὐχὶ ὡς ἰδιότητα συνδεδεμένην μετ' ἄλλων πραγμάτων. **ἔοι ἂν ἐγγύτατα** ἤθελε κατὰ μεγίστην προσέγγισιν κατανοήσει. **ἔοι αὐτῇ τῇ δ.** βαδίζει ἐν τῇ ἐργασίᾳ του μὲ μόνην τὴν διάνοιαν. **παρατίθεται** χρησιμοποιεῖ. **λογισμὸς** τὸ λογίζεσθαι 14. **εἰλικρινῆς** καθαρός. **θηρσύνω** ἐπιζητῶ. **ὡς ἔπος εἰπεῖν** σχεδόν. **εἴπερ τις καὶ ἄλλος** II 23 4. **ὑπερφυῶς ὡς ἀληθῆ** ὑπερεξόχως ἀληθῆ.

5 καὶ οἱ ποιηταί, οἵτινες ὡς τὰ πολλὰ ἦσαν φιλόσοφοι, γράψαντες ἐν ποιήμασι τὰς φιλοσοφικὰς αὐτῶν θεωρίας, π. χ. ὁ Ἡρό-

κλειτος : κακοὶ μάρτυρες ἀνθρώποισιν ὀφθαλμοὶ καὶ ὄτια· ὁ κωμικός
 Ἐπίχαρμος : τοῦς ὄρη καὶ τοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ
 τυφλά· ὁ Παρμενίδης ἐκάλει ἄσκοπον (τυφλὸν) τὸ ὄμμα καὶ ἠχῆσαν
 (θορυβοῦσαν) τὴν ἀκοήν· καὶ ὁ Ἀναξαγόρας : ὑπὸ ἀφανρότητος
 (ἀτελείας) αὐτῶν (τῶν αἰσθήσεων) οὐ δυνατοὶ ἔσμεν κρίνειν τἀληθές·
 προβλ. τὰς ὀπτικὰς ἀπάτας, τὰς καμπύλας τοῦ Παρθενῶνος κλπ.—7
 αὐταὶ καὶ γενικῶς καὶ σήμερον τὰ ὀπτικὰ καὶ ἀκουστικὰ αἰσθήματα
 θεωροῦνται ὡς ἀνώτερα, ὡς ἀποτελοῦντα τὸν θεμέλιον λίθον τῆς
 ἀνωτέρας, τῆς πνευματικῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ αἱ ἄλ-
 λαι αἰσθήσεις εἶναι κατώτεραι, ὑλιστικώτεραι.—15 τῶν ὄντων τι.
 Κατὰ τὸν Πλάτωνα ὑπάρχουσι δύο διακεχωρισμένοι κόσμοι, 1) ὁ ὑλι-
 κὸς κόσμος, ὁ κόσμος τῶν ὑλικῶν φαινομένων, τῶν διαρκῶς ῥεόν-
 των καὶ μεταβαλλομένων κατὰ τὸν Ἡράκλειτον (τὰ πάντα ῥεῖ), τὸν
 ὁποῖον ἀντιλαμβάνομεθα διὰ τῶν αἰσθήσεων, αἵτινες παρέχουσι
 εἰς ἡμᾶς αἰσθήματα καὶ παραστάσεις διαρκῶς μεταβαλλομένας, ἐφ'
 ὅσον καὶ τὰ αἰσθητὰ, εἰς ἃ αὐταὶ ἀναφέρονται, διαρκῶς μεταβάλ-
 λονται· ἐπειδὴ δ' ἐκ τοῦ κυκεῶνος τούτου τῶν ἐντυπώσεων ἢ ἀλη-
 θῆς γνῶσις τῶν αἰσθητῶν, ἢ ἐπιστήμη, εἶναι ἀδύνατος, καὶ μόνον
 δόξα, ὑποκειμενικαὶ δοξασίαι τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι δυναταί, ὁ Σ.
 προβαίνων περαιτέρω ἔλαβεν ὡς βάσιν τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ
 ἔρευνῶν οὐχὶ τὰς μεταβλητὰς παραστάσεις ἢ τὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ
 τὰς ἐννοίας, τὰς γενικὰς ἐκείνας παραστάσεις τῶν αἰσθητῶν, αἵτινες
 περιέχουσι μόνον τὰ κοινὰ γνωρίσματα τὰ ἀπαντῶντα εἰς πάντας
 τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν (γενικαὶ ἐννοιαί) ἢ εἰς πάσας τὰς
 παραστάσεις ἐνὸς αὐτῶν (ἀτομικαὶ ἐννοιαί) καὶ ἔχουσι διὰ τοῦτο
 μόνιμον καὶ ἀναλλοίωτον τὸ περιεχόμενον, καὶ διὰ τῶν ἐννοιῶν
 ἔδωκε τὸν ἀκλόνητον θεμέλιον λίθον πάσης ἀληθοῦς ἐπιστήμης.
 Ἄλλ' ὁ Πλάτων προβαίνων ἔτι περαιτέρω ἐσκέφθη : Ὅπως
 ἡ ὑλικὴ ἀντίληψις προϋποθέτει ἀντιληπτὸν ἀντικείμενον, οὕτως
 ἀνάγκη καὶ αἱ ἐννοιαί, ἐὰν θέλουν νὰ εἶναι ἀσφαλὲς ὑποκείμε-
 νον τῆς ἐπιστήμης, νὰ συνδέωνται πρὸς πραγματικὰ ὄντα, πρὸς
 πραγματικὰς ὑπάρξεις σταθερὰς καὶ ἀναλλοιώτους, εἰς ἃς ἀναφέ-
 ρονται. Ἐντεῦθεν ὁ Πλ. ἐδέχθη 2) καὶ τὸν ὑπέργειον, τὸν ὑπερ-
 φυσικὸν κόσμον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τὰ ὄντως ὄντα, αἱ ἰδέαι (ἢ ἰδέα
 τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ δικαίου, τῆς ὑγείας κλπ.),
 ἀσώματοι καὶ ἀναλλοιώτοι οὐσίαι, ἀθάνατοι (ὡς προσωπικότητες·
 δηλ. ὁ Πλ. τὰς ἀφηρημένας ἐννοίας τῆς λογικῆς ἐπροσωποποίησεν
 ὡς οὐσίας πραγματικὰς), κατὰ τὰ πρότυπα τῶν ὁποίων τὸ θεῖον

ἔδημιούργησεν ὕστερον τὸν ὑλικὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, εἶναι τὰ παραδείγματα (ἀρχέτυπα), κατ' ἀπομίμησιν τῶν ὁποίων ἔπλασε τὰ αἰσθητά, τὰ ὁποῖα εἶναι ὠχρὰ εἶδωλα (ἀντίτυπα) αὐτῶν (π. χ. κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ ἔπλασε τοὺς ὠραίους ἀνθρώπους, τὰ ὠραῖα πτηνὰ κλπ.), τέλειαι (πρβλ. *ἰδεώδης, ἰδανικός* κλπ.), ἀκατάληπτοι διὰ τῶν αἰσθήσεων, διὰ μόνου τοῦ νοῦ νοηταί, τὸ μόνον ἀσφαλές τῆς ἐπιστήμης ὑποκείμενον. Ἐντεῦθεν πρὸς τὴν πολλαπλότητα τῶν ὑλικῶν πραγμάτων ἀντίκειται τὸ ἐνιαῖον τῆς ἰδέας (π. χ. πολλὰ τὰ ὠραῖα ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ, ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ καλοῦ μία), πρὸς τὸ γίγνεσθαι ἐκείνων τὸ εἶναι ταύτης, πρὸς τὴν ῥοὴν καὶ ἀέναον μεταβολὴν τὸ ἀναλλοίωτον, πρὸς τὸ σωματικὸν τὸ ἀσώματον, πρὸς τὰς δόξας ἢ ἐπιστήμη. Τὰ ὑλικά ὅμως ὡς εἶδωλα τῶν ἀρχετύπων (ἔχοντα ὁμοιότητά τινα πρὸς ἐκεῖνα) ὑποβοηθοῦσιν ἡμᾶς νὰ κατανοήσωμεν τὰς ἰδέας, αἱ γενικαὶ ἔννοιαι, ἅς κτώμεθα δι' ἀφαιρέσεως, εἶναι οἱ τύποι (τὰ εἶδη αἱ μορφαί), δι' ὧν γινώσκομεν αὐτάς.—Αὕτη εἶναι ἡ πολύκροτος Πλατωνικὴ ἰδεολογία (ὄντολογία). Ἡ πρώτη καὶ τελειοτάτη τῶν ἰδεῶν εἶναι ἡ τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, αὐταρκες καὶ παντοδύναμον, αὐτὸς ὁ θεός, ὁ σκοπός, πρὸς ὃν τείνουσιν νὰ ὁμοιωθῶσι πάντα· διότι ἐντὸς πάντων ἡμῶν τῶν ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ ἐγείρεται ἀδάμαστος ὁ πόθος νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ὑπεργυεῖον ἐκεῖνον κόσμον, τὸν τέλειον, οὗ εἶμεθα ἄθλια ἀντίτυπα, τρέφοντες ἔρωτα πρὸς τὴν τελείαν ἐκείνου καλλονήν, ἣν διαισθανόμεθα διὰ τῆς ὠχρᾶς ἐπιγείου καλλονῆς, ὁ πόθος δὲ οὗτος ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ ἔρωτος τῆς γνώσεως (φιλοσοφίας). Ἡ ἀκατανίκητος αὕτη ἔλξις ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ πρὸς τὸ ὑπεραισθητὸν εἶναι ὁ πολυθρόλητος Πλατωνικὸς ἔρωσ πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ, δευτέραν μετὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ. Αἱ ἰδέαι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Πλ. τὰ ὄντα, τὸ ὄν, ἢ οὐσία, τὸ ἀληθέστατον, τὰ εἶδη, αὐτὸ τὸ δίκαιον κλπ., ἢ οὐσία, ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὄν, ἢ οὐσία ἢ ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἔστι (τοῦ ὄντος) κλπ.—25 δίκαιον αὐτὸ ἐν τῇ Λογικῇ τὰς ἐννοίας ταύτας καλοῦμεν ἀφηρημένας, διότι ἀναφέρονται εἰς ἰδιότητος (π. χ. τὴν δικαιοσύνην, ἀνδρείαν, εὐσέβειαν κλπ.), αἵτινες αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς δὲν ἀπαντῶσιν ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ, ἀλλὰ συνδεδεμένα μετ' ἄλλων (προσώπων, πραγμάτων, πράξεων, κρίσεων κλπ.), ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁ νοῦς ἀφαιρεῖ αὐτάς καὶ φαντάζεται καθ' ἑαυτάς· ὅθεν δίκαιον αὐτὸ εἶναι ἢ δικαιοσύνη καθ' ἑαυτήν, οὐχὶ συνδεδεμένη, ὡς συνήθως βλέπομεν αὐτήν, μετ' ἄλλων (π. χ. ὁ δίκαιος Ἀριστείδης, ἢ δικαία πρᾶξις κλπ.).

XI. 1-8 παρίσταται δόξα II 22 ἐπέροχεται ἰδέα. κινδυνεύει IX 1. ὥσπερ ἀτραπός τις ὡς εἶδος ἀτραποῦ νοεῖται ἢ συλλογιστικὴ ἄλυσις, ἣτις δίκην ἀτραποῦ... ἐκφέρει φέρει ἔξω ἐκ τῶν δυσκολιῶν καὶ τῆς ἀβεβαιότητος εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου, εἰς τὸ ὅτι, ἕως ἀν... μετὰ τοῦ λόγου (λογισμοῦ, λογίζεσθαι) μετὰ τῆς καθαρᾶς διανοητικῆς ἐνεργείας. ἐν τῇ σκέψει ἐν τῇ ἐρευνῇ. συμφύρομαι ζυμώνομαι μαζί, συνενοῦμαι. τσιούτου κακοῦ τοιαύτης πληγῆς, τοῦ σώματος. οὐ μὴ + ἄορ. ὑπκ. ἰσχυρὰ ἄρνησις.—8-15 ἀσχολία περισπασμοί. προσπίπτω ἐνσκήπτω. εἶδωλα πλάσματα τῆς φαντασίας. φλυαρία ἀνοησίαι, κουραφέξαλα. τὸ λεγόμενον καθὼς λέγει ὁ κόσμος, προεξαγγ. παράθ. τοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἐγγίγνεται δὲν καθίσταται δυνατόν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν γνῶσιν οὐδεμιᾶς ἰδέας. ὑπ' αὐτοῦ αἴτ. ὡς ἀληθῶς τῶ ὄντι πλεον. πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς βεβαιώσεως.—15-21 ἀσχολίαν ἄγω δὲν ἔχω καιρὸν νὰσχοληθῶ εἰς. ἐκ τούτου-διὰ πάντα ταῦτα πλεον. πρὸς ἔμφ. δήλωσιν τοῦ αἰτίου.—21-35 τὸ ἔσχατον τὸ χεῖριστον. παραπίπτω παρεμβαίνω. ἐκπλήττει ζαλίζει τὴν ψυχὴν. μέλλω προτίθεμαι. ἀπαλλανκτέον ἐκ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι. ἔσται (τοῦτο) οὐ. φρονήσεως ἔλξ. ἀντιφρόνησις ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. ἐπειδὴν τ. ἐπεξ. τοῦ τότε. ὁ λόγος ἢ συλλογιστικὴ σειρά.—35-44 οὕτως τότε. ὁμιλῶ ἔχω σχέσιν καὶ ἐπιμειξίαν. ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη IX 36 ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἀπόλυτος ἀνάγκη. ἀναπίμπλαμαι μολύνομαι ἐκ. ἀφροσύνη ἢ ἀνικανότης τοῦ σώματος νὰ ἐπικοινωνήσῃ πρὸς τὰς ἰδέας. μετὰ τοιούτων μετ' ἄλλων καθαρῶν, ὡς τῶν ἰδεῶν. δι' ἡμῶν αὐτῶν διὰ μόνης τῆς ψυχῆς ἡμῶν. τὸ εἰλικρινές ἢ καθαρὰ πραγματικότης. ἴσως λιτ. περὶ πράγματος, ὅπου οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ. (φοβοῦμαι) μὴ οὐ θ. ἦ.—44-7 παντός μᾶλλον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο.

15 πολέμους ὄντως πολλοὶ πόλεμοι ὀφείλονται εἰς οἰκονομικὰ συμφέροντα.—37 ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη ἀπόλυτος χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἐν τῇ ζωῇ δὲν εἶναι δυνατός, διότι ἢ ἀνάγκη τῆς πληρώσεως τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν, ὧν ἢ τελεία παραμέλησις θά ἔφερε τὸν θάνατον, προκαλεῖ προσωρινόν τι ἐνδιαφέρον τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ, προσωρινὴν τινα κοινωνίαν.—Μὲ μείζονα προκειμένην ὁ θάνατος εἶναι χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἄς συμπληρωθῇ ἐκ τῶν κ. X κ. XI ἢ ἐλάσσων προκειμένη πρὸς σχηματισμὸν ἑτέρου δευτεροσχῆμονος κατηγορικῶ συλλογισμοῦ, καταλήγοντος εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, εἰς ὃ καὶ ὁ ἐν IX.

XII. 1-8 ἀφικομένῳ τινι (ἐκεῖσε) οἷ. τοῦτο τὴν φρόνησιν. Δ. Ν. Γουδῆ.—Πλάτωνος Φαίδων. Ἔκδ. Β'.

οὐ ἕνεκα τελ. αἴτ. ἡ πολλὴ πραγματεία ἢ μακρὰ καὶ ἐπίπονος σπουδὴ. καὶ ἄλλω ἀνδρὶ καὶ ὑπὸ παντὸς ἄλλου ἀνδρός· ἐπίσης οἷ ποιητ. αἴτ. ἡ διάνοια ἢ ψυχὴ. ὥσπερ κεκαθαρμένη καθαρὰ τροπον τινά.—8-18 συναγείρομαι συγκεντρώνομαι. κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὸ ἐν τῷ νῦν παρόντι. ἐκλυομένην ἐκ τοῦ σώματος ὥσπερ ἐκ δεσμῶν.—18-35 παρασκευάζοντα ἑαυτὸν ζῆν. οὕτως ἀναφέρ. εἰς τὸ ὅτι ἐγγυιάτω ὄντα τοῦ τεθνήσκειν. διαβάλλομαι περιερόχομαι εἰς ἕριν, ἔχθραν. πανταχῆ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. τούτου γιγνομένου καθ' ἣν στιγμήν πληροῦται τὸ ὄνειρόν των, τοὺς ἐπισκέπτεται ὁ θάνατος. πολλὴ ἀλογία χονδροειδῆς παραλογισμός. ἐλπὶς ἐστὶ τυχεῖν οὐ ἤρων (ἐρώω-ω) ἀπηλλάχθαι τε τούτου, ᾧ διεβέβληντο.—35-48 παιδικὰ τὸ ὑποκείμενον ἔρωτος (ἐρωμένη, ἐρώμενος). ἀνθρώπινα π. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ θεῖα π. τὴν φρόνησιν, τὴν φιλοσοφίαν. πολλοὶ δὴ ὡς γνωστόν, ἦδη. τὴν αὐτὴν ἐλπίδα, ἣν ἔσχον καὶ οἱ καταβάντες εἰς Ἄϊδου, ὅτι θὰ ἴδουν ἐκεῖ τὰ ἀγαπητὰ πρόσωπα· τὸ ἄρα ἐν τῷ β' μέλει τῆς ἐρωτ. δίδει εἶρων. ἔννοιαν, ἀποκλείουσαν τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ: αὐτὸ δὲ ἔλειπε! ἴδου λογικὴ. ἐντεῦξασθαι ἐπέξ. τοῦ ταῦτα. ὅπερ ὅπως ἀκριβῶς. μέντοι βέβαια.

12 τὸ χωρίζειν... καὶ ὄντως ὁ Σ. ὑφίστατο τοιαύτας φιλοσοφικὰς συγκεντρώσεις εἰς τὸ πνεῦμα, ὅτε τὸ σῶμα μετὰ τῶν αἰσθήσεων παρέμενεν ἐν τελείᾳ ἀδρανείᾳ· οὕτω π. γ. ἐν Ποτειδαίᾳ, ὡς ἱστορεῖται ἐν Πλάτ. Συμπ. XXXVI, συγκεντρωθεὶς εἰς φιλοσοφικόν τι ζήτημα ἴστατο ἀπὸ πρωίας ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει βασιάνίζων τὸ πρᾶγμα καί, ἐπειδὴ δὲν εὐδοοῦτο ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, ἐξηκολούθει παραμένων ἀκίνητος καὶ βεβυθισμένος εἰς τὴν μελέτην, προκαλῶν διὰ τοῦτο τὴν περιέργειαν πολλῶν. Ἦδη εἶχεν ἔλθει ἡ νύξ καὶ τινες τῶν στρατιωτῶν δειπνήσαντες κατεκλίθησαν παρὰ τὸ ψῆγος ἐν ὑπαίθρῳ, κινούμενοι ὑπὸ τῆς περιεργείας νὰ ἴδωσιν ἐὰν θὰ παρέμενε καὶ τὴν νύκτα οὕτω. Ἄλλ' ὁ Σ. παρέμεινε μέχρι τῆς πρωίας, ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ τότε προσευχηθεὶς εἰς τὸν θεὸν ἀπήλθε! Ἐπίσης αὐτόθι κ. II κ. III.—35 ἀνθρωπίνων παιδικῶν οὕτως ὁ Ὀρφεὺς κατῆλθεν εἰς τὸν ἄδην χάριν τῆς Εὐρουδίκης· ἀνάλογον εἶναι καὶ τὸ παράδειγμα τῆς Ἀλκίσιτιδος, ἣτις ἐξ ὑπερβολικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν σύζυγον Ἄδμητον ἐδέχθη νάποθάνῃ αὐτὴ ἀντὶ τοῦ συζύγου, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν φίλον Πάτροκλον, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, προσέκρινε τὸν πρόωρον θάνατον, ἵνα μὴ χωρισθῆ τοῦ φίλου.—ἡ ἀνθρωπί-

νων μὲν παιδικῶν..... φρονήσεως δὲ..... πῶς λέγεται ὁ συλλογισμὸς ὁ βαίνων ἀπὸ ἐπουσιώδους εἰς οὐσιῶδες ;

XIII. 1-6 οὐκοῦν τοῦτο (δὴ ἂν ἴδῃς ἕαν τινα ἴδῃς) ἐστὶ σοικανὸν τεκμήριον ἀνδρὸς οὐκ ἄρ' ἦν ὁ πρῶτ. μετὰ τοῦ ἄρα δηλοῖ ὅτι νῦν μόλις μανθάνομεν ἀλήθειαν, ἦν τέως ἠγνοοῦμεν. φιλοσωμάτων τις εἶδος φιλοζώου. φιλότιμος φιλόδοξος. ἦτοι-ἦ ἦ-ἦ.— 6-14 ὀνομαζομένη ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὸ πολὺ κοινὸν ὀνομάζει ἀνδρείαν. προσήκει ἀνήκει. οἱ οὕτω διακειμένοι οἱ ἔχοντες τούτῃς ἀρχάς, θεωρίας (ἐνταῦθα οἱ ἀληθῶς φιλόσοφοι). σωφροσύνη ἐγκράτεια. πτοοῦμαι περὶ τι κυριεύομαι ὑπὸ ταραχῆς, ὑπὸ πάθους, τρέχουν τὰ σάλια μου ἀπέναντι ἑνὸς πράγματος. ὀλιγῶρος (ὄρα φροντίς) ἀμελής, ὀλιγῶρος ἔχω ὀλιγῶρῶ, ἀδιαφορῶ. κόσμιος ἡρεμος, ἀτάραχος, ἐγκρατής.— 14-23 τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν, τῶν φοβουμένων τὸν θάνατον. ἄτοπος III 31. μειζόνων κακῶν αἰχμηλωσίας, δουλείας, ἀτιμώσεως. οἱ ἀνδρεῖοι αὐτῶν.— 23-33 ταῦτὸν ὡς καὶ οἱ ἀνδρεῖοι. ἀκολασία... ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. εὐήθης μαρός : τὸ πάθος τὸ περὶ τὴν εὐήθη ταύτην σωφροσύνην συμβαίνει (εἶναι) ὁμοιον τούτῳ. σεσωφρόνισμαι εἶμαι ἐγκρατής. ἔοικε γὰρ ναί, φαίνεται.— 34-50 μακάριε καλότυχε. (φοβοῦμαι) μὴ. γὰρ ἀληθῶς. αὕτη (ὑποκ.) ἔλξ. πρὸς τὸ κτηρ. ἢ ὀρθὴ ἀλλαγὴ ἢ συναλλαγὴ. πρὸς ἀρετὴν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς. καταλλάττομαι ἀνταλλάσσω. ἡδονὰς (τὰς ὁποίας ἔχω). πρὸς ἡδονὰς (τὰς ὁποίας λαμβάνω) τὸ ἀπρμφ. ἐπεξ. τοῦ αὕτη. καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω καὶ μεγαλύτερα κακὰ (δουλείαν, ἀτιμώσιν) ἀντὶ μικροτέρων (θανάτου). ἀλλὰ (φοβοῦμαι) μὴ ἦ. ὀρθὸν γνήσιον. ταῦτα καταλλάττεσθαι παθ. τούτου γεν. τιμ. ἐπεξ. διὰ τοῦ μετὰ φρονήσεως, ἣτις θεωρεῖται ὡς νόμισμα. ὠνούμενα παθ. ἀγοραζόμενα. πιπράσκω πωλῶ (μεταπράτης, πρῆξιον, δημοπρασία). συλλήβδην γενικῶς, διὰ μιᾶς λέξεως. πάντα ὑποκ., ἀνδρεία κτηρ. προσγίγνομαι προστίθεμαι. ἀπογίγνομαι ἀποχωρίζομαι : εἴτε πρόκειται νὰ προσλάβωμεν εἴτε πρόκειται νὰποβάλωμεν ἢ δημῶδης ἀρετὴ μεταχειρίζεται ὡς γνώμονα τῶν πράξεων τῆς ἐγωιστικῆς, συμφεροντολογικῆς ὑπολογισμῶν, προτιμῶσα ἐκ δύο κακῶν τὸ ἔλαττον καὶ ἐκ δύο ἀγαθῶν τὸ μείζον· ἢ ἀληθῆς ἀρετὴ δὲν εἶναι ἐμπόρευμα, γνώμονα δ' ἔχει τὴν φρόνησιν, τὴν κατανόησιν τῆς ἰδίας ἀξίας, καὶ ἀσχεῖται οὐκὶ κατὰ συμφεροντολογικῶς ὑπολογισμούς. χωριζόμενα ὑποκ. πάντα τὰ τιαῦτα (ἀνδρεία, σωφροσύνη κλπ.), ἢ μτχ. ὑποθ., ὄνομ. ἀπόλ. σφιαγραφία σκιάς εἰκῶν, ἀπατηλὴ εἰκῶν (τῆς ἀρετῆς). ἀνδραποδώδης δουλοπρεπής. τὸ ἀλη-

θές ἢ ἀληθῆς ἀρετή. *καὶ ἡ σωφροσύνη.* ἐπεξ. *κάθαρσις* ἀποκάθαρσις ἀπὸ τῶν τοιούτων, ἡδονῶν, λυπῶν, φόβων.—50-63 *καθίστημι* ἰδρῶν. *τελεταί* μυστήρια. *οὔτοι* οἱ γνωστοὶ ἐκείνοι. *φαῦλοι* τυχαῖοι, ἄσοφοι. *αἰνίττομαι* αἰνιγματωδῶς, συμβολικῶς ὑποδηλῶ. *ἀτέλεστος* ἀμυσταγωγῆτος, ἀκατήχητος. *τετελεσμένος* μεμνημένος (πρβλ. *τελετή*). *νάρθηξ* εἶδος καλάμου, ἐνταῦθα: θύρσος. *ναρθηκοφόρος* ὁ φέρων θύρσον ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ Βάκχου ὡς ἐνθουσιώδης θιασώτης αὐτοῦ. *βάκχοι* οἱ βακχεύοντες, οἱ μετέχοντες τῶν μυστηρίων τοῦ Βάκχου, ἐνταῦθα: οἱ ἀληθῶς ἐνθεοὶ, θεόπνευστοι. *παῦρος* ὀλίγος· ἢ ἀληθῆς εὐσέβεια δείκνυται οὐχὶ διὰ τῶν ἔξωτερ. τύπων, διότι τότε πάντες οἱ ναρθηκοφόροι θὰ ἦσαν πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ διὰ καθαρῆς καρδίας. *οὐδὲν ἀπέλιπον* οὐδὲν παρέλειψα, οὐδόλως ἔπαυσα. *γενέσθαι* (εἰς) ὧν. *ὀρθῶς προουθυμήθην* σφιστὰ ἔκαμα καί. *ἀνύτω* κατορθῶνω. *τὸ σαφές* τὴν ἀλήθειαν. *ὡς ἐμοὶ δοκεῖ* λιτ.—63-70 *εἰκότως* πρὸς τὸ οὐ χαλεπῶς φέρω καλὰ κάμνω καὶ δέν. *παρέχει* τοῦτο, τὸ πρᾶγμα: τὸ πολὺ κοινὸν δυσκολεύεται νὰ πιστεύσῃ τὸ τοιοῦτον.

50 *καθαρός* ἐν τοῖς μυστηρίοις ἢ κάθαρσις ἦτο ὄρος τῆς μυσσεως· ἐν Ἀθήναις τὴν τρίτην ἡμέραν τῶν Ἐλευσινίων ὁ κήρουξ ἐκήρυττεν ἀνὰ τὴν πόλιν: *Ἄλαδε, μύσταί* καὶ οἱ μέλλοντες νὰ μνηθῶσι τὰ μυστήρια κατέβαινον εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἐλούοντο (πρβλ. τὸ *Ἄγιον Βάπτισμα*), ἔλουον δὲ καὶ δέλφακα, τον ὁποῖον κατόπιν ἔθνον· τὴν δὲ δευτέραν ἡμέραν τῶν μυστηρίων ὁ Ἱερὸς Κήρουξ προηγόρευεν: *Ὅστις τὰς χεῖρας μὴ καθαρὸς, ὅστις τὴν φωνὴν ἀξύνητος* δὲν ἐδικαιούτο νὰ μετάσχῃ τῶν μυστηρίων. Πρβλ. περὶ πάντων τούτων τὰ ἡμέτερα *Μυστήρια τῆς Ἐλευσίνος* ἐν σ. 28, 41 κέ., 106 κέ.—*ἀμύητος* πρβλ. Ὁμ. Ὀδ. Δῆμ. 480... περὶ τῶν μνηθέντων καὶ μὴ τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσίνος: *Ὀλβιος δὲ τὰδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων*· Ὅς δ' ἀτελής ἱερῶν ὅς τ' ἄμμορος οὐποθ' ὁμοίως Αἴσαν ἔχει φθίμενός περ ὑπὸ ζῶφω εὐρώεντι καὶ τὰ ἡμέτερα *Μυστήρια* ἐν σ. 95 κέ. Ἐν Πολιτ. κ. VI ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ὁ Μουσαῖος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εὐμόλπος τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλὸν τινα κατορύττονται ἐν Αἴδου καὶ κοσκίνω ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν.—56 *ναρθηκοφόροι* ὁ θύρσος ἦτο ῥάβδος φέρουσα ἐν τῇ κορυφῇ κῶνον πίτυος καὶ ἑστεμμένη διὰ κισσοῦ καὶ φύλλων ἀμπέλου.—*ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ τε παῦροι* ἢ φράσις αὕτη εἶναι παλαιὸς ὄρφικὸς στίχος εἰλημμένος ἐκ τῆς ὄρφικῆς διδασκαλίας, πρβλ. VI 17, ἐξ ἧς καθόλου εἶναι εἰλημμένα τὰ 50-7.—*Ποῖον* τὸ

ἰδεῶδες τοῦ ἐπιγείου βίου κατὰ τὸν Χριστιανισμόν ; Ἔχει πρὸς τοῦτο σχέσις τὸ φιλοσοφικὸν ἰδεῶδες, ὡς διαγράφεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ; Διὰ τί ὁ Πλάτων πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἐπιστημον. διδασκαλίαν του συνάπτει καὶ ἠθικὰς θεωρίας ; Διὰ τί τὰς θεωρίας αὐτοῦ κυροῖ καὶ διὰ μύθων καὶ παραδόσεων ;

XIV. 1-16 εὐθύς ἀσύνδ. ἐπεξ. πνεῦμα φύσημα, ἄνεμος. διαπέτομαι πετῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἔξαφανίζομαι. *συνηθροισμένη* XII 13, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ διασκεδασθεῖσα. *τοῦτο* ὁ ἄκριβως. *παραμυθία* παρηγορία, στυλωτικόν, ἀποδεικτικὴ συζήτησις. *πίστις* πειθῶ. *δύναμις* ζωικὴ δύναμις. *φρόνησις* ἡ δύναμις τοῦ διανοεῖσθαι.—**16-24** *διαμυθολογῶ* συζητῶ. *ἀδολέσχης* (ἄδος, ἄδην (ἱκανῶς) λέγειν) φλύαρος,

Ὡσπερ καπνὸς ἢ ὁμοίωσις ἐξ Ὁμ. Ψ 100. *ψυχὴ* δὲ κατὰ χρονοὺς ἢ τε καπνὸς Ὡλιστο τετριγυῖα. Καὶ ὁ Ἐπίκουρος ἔλεγεν ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀπολυθεῖσαι τῶν σωμάτων καπνοῦ δίκην σκίδναι.— *πνεῦμα* κατὰ τὰς παλαιοτάτας ἀντιλήψεις ἡ ψυχὴ ὄντως ἐξελαμβάνετο ὅ,τι ἐσήμενεν ἢ λ., ἦτοι ὡς πνοή, πνεῦμα (λατ. anima, ἀημι...)· τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν εἶχον οἱ φιλόσοφοι Ἄναξιμανδρος, Ἄναξιμένης καὶ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης.— *καὶ τινα δύνάμιν* ἔχει καὶ *φρόνησιν* καὶ ὁ Ὅμηρος ἐπίστευε τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ἀλλ' αἱ ψυχαὶ τοῦ Ὁμ. οὔτε ζωικὴν οὔτε διανοητικὴν δύναμιν εἶχον, ἀλλ' ἦσαν σκιδώδη εἶδωλα τοῦ ἀποθανόντος, ἀμενηγὰ κάρηνα, τότε μόνον λαμβάνουσαι τὴν δύναμιν τῆς διανοήσεως, ἐὰν ἔπινον αἷμα· ἐντεῦθεν ὁ βίος τῶν ψυχῶν ἐν Ἄιδου ἦτο οἰκτρός.— *κωμωδιοποιὸς* ὑπαινίσσεται τὸν Ἀριστοφάνην, ὅστις ἐν ταῖς Νεφέλαις ἐγελοιοποεῖ τὸν Σ. ὡς μωρολογοῦντα καὶ φλυαροῦντα, τὸν Εὐπολιν, ὅστις ἐν τινι σωθέντι ἀπ. λέγει : *μισῶ δ' ἐγὼ καὶ Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην, ὅστις τᾶλλα μὲν πεφρόντικεν, ὀπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχει τούτου κατημέληκεν, καὶ ἄλλους κωμικούς, οἵτινες εἶχον ἀναβιβάσει τὸν Σ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς.—* *Τίς ἢ ἀποδεικτεία* ἐφεξῆς θέσις ; εἶναι ἀπαραίτητον ἡ ψυχὴ γὰ ἔχη δύνάμιν *τινα* καὶ *φρόνησιν* ;

XV. 1-13 αὐτὸ ἀναφέρ. εἰς τὰ ἠγούμενα : ὡς ἔστι τε ἡ ψυχὴ ἀποθανόντος... *τῆ δὲ πη* ἀναφέρ. εἰς τὰ ἐπόμενα : ἀπὸ τῆς ἐξῆς περιόπου ἀπόψεως, ἐὰν δηλ. εὐρίσκονται, πλ. ἐρ. ἄρα εἰσάγει γνώμην ἄλλων : ὡς συνήθως πιστεύουν. *λόγος* (δοξασία) θρόλος. *μεμνήμεθα* διατηροῦμεν ἐν τῇ μνήμῃ μας. ὡς εἰσὶν ἐκεῖ, ἀφικόμεθα ἐνθένδε. *πάλιν γίγνεσθαι* παλιγγενεσία, ἀναγέννησις, ἐπεξ. τοῦ

τοῦτο. ἄλλο τι (ἔστι) ἢ εἶεν ἂν ἄλλο τι συμβαίνει ἢ., δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι..; τότε κατ' ἀνάγκην ἠθέλον ὑπάρχει ἐκεῖ... (ἐννοεῖται, ἔχουσαι ζῶην καὶ φρόνησιν, οὐχὶ ὡς ἀμενηνὰ κάρηνα). τοῦ ταῦτ' εἶναι τοῦ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅτι δηλ. ὁ παλαιὸς θρῦλος εἶναι ὀρθός, ὅτι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν εἶναι ἐκεῖ. εἰ τῷ ὄντι ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. εἰ δὲ μὴ ἔστι τοῦτο ἂν δὲ δὲν εἶναι δυνατὸν τοῦτο (δηλ. νὰ ἀποδειχθῇ...). λόγος ἐπιχείρημα, ἀποδεικτικὸς συλλογισμὸς.—13-32 μὴ σκόπει τοῦτο κατ' ἀνθρώπων μόνον μὴ ἐρεῦνα τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποβλέπων μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. οὐκ ἄλλοθεν... ἐπεξ. τοῦ οὕτως. ἀισχρὸς ἄσχημος. ἔχω 30 γινώσκω.—32-43 ἀμφοτέρων τῶν μελῶν. τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντων τῶν ζευγῶν τῶν ἐναντίων· ἐναλλαγὴ πληθ. κ. δυϊκ. ἀπὸ μὲν τοῦ ἐτέρου ἢ μὲν μία ἀπὸ τοῦ ἐνός. ἀπὸ δ' αὖ... ἢ δὲ ἄλλη ἀπό. μεταξὺ μείζονος καὶ ἐλάσσονος. τὸ μὲν τὴν μὲν μίαν γένεσιν. διακρίνω χωρίζω. συγκρίνω ἐνώνω· αἱ δύο αὐταὶ γενέσεις μεταξὺ συνθέτων ἀπλῶν· τὸ φύχσθαι-θερμαίνεσθαι μεταξὺ θερμῶν-ψυχρῶν. κἂν καὶ ἀναγκαῖον ἂν εἶναι οὕτως ἔχειν (λέγομεν, κατ' ἀναλογίαν ἐκ τοῦ καλοῦμεν).

Ὁ γίνονται ἐκ τῶν τεθνεώτων. Ἡ μετεμψύχωσις ἢ μετενσωμάτωσις (τὸ πρῶτον αὐτῆς ὄνομα θὰ ἦτο ἴσως παλιγγενεσία, πρβλ. 6· πάλιν γίνεσθαι) ἦτο ἀσφαλῶς διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρου V 18· ἢ ψυχὴ συζεύγνυται πρὸς τὸ σῶμα πρὸς τιμωρίαν καὶ εἶναι ἐγκάθειρκτος ἐν αὐτῷ ὡς ἐν εἰρκτῇ, ὡς ἐν τάφῳ VI 17. Καὶ ἂν μὲν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ αὐτῆς ταύτῃ δειχθῇ ἀξία τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς καταγωγῆς, ἀνέρχεται μετὰ θάνατον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παραμένει ἐκεῖ ὡς θεὸς ἀθάνατος· ἄλλως ἐξακολουθεῖ πλανωμένη ὡς ψυχὴ ζῶων καὶ φυτῶν μέχρι τῆς τελείας αὐτῆς καθάρσεως ἢ βασανίζεται ἐν τῷ Ταρτάρῳ. Ἐπίσης ὁ φιλόσοφος Ἐμπεδοκλῆς (ε' αἰὼν π. Χ.) ἐφφώνει ὅτι ἡ ψυχὴ, ἣτις τὸ πρῶτον κατοίκει ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐξέπεσεν ἐκεῖθεν δι' ἁμαρτίαν εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦτο ἄντρον (τὴν γῆν) καὶ ἔκτοτε πλανᾶται τρισμυρίους ἐνιαυτοὺς ἐνδυομένη ποικίλα εἶδη ζῶων καὶ φυτῶν (εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Ἐμπ. ἀπονέμει οὐ μόνον ζῶην, ἀλλὰ καὶ ψυχὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν ζῶων καὶ ἀνθρώπων) καὶ διαρκῶς μεταλλάσσουσα θλιβεροὺς δρόμους τοῦ βίου· οὕτω λέγει περὶ ἑαυτοῦ: "Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμεν κοῦρός τε κόρη τε Θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ ἐξ ἄλλος ἔλλοπος ἰχθύς. Αἱ ἄρισταὶ ψυχαί, αἴτινες ἐν τῇ μακρῇ διαδρομῇ θὰ καθαρῶσι, θὰ ἐπιστρέψωσι τέλος εἰς τὸ ἀξίωμα τῶν μάντεων, ποιητῶν, ἰατρῶν καὶ ἡγεμόνων. Ἐντεῦθεν ἀπαγορεύει τὴν κρεοφαγίαν καὶ τὸν φόνον

τῶν ζώων, ὃν χαρακτηρίζει ὡς ἀδελφοκτονίαν καὶ ἀνθρωποφαγίαν, συνιστᾷ δὲ τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῶν κυμάτων καὶ τῆς δάφνης ἐκ τῶν φυτῶν. Ὅσα δὲ λέγει ὁ Ἡρόδοτος II 123 δὲν εἶναι ὀρθά: *Πρῶτοι δὲ καὶ τότε τὸν λόγον Αἰγύπτιοι εἶσιν οἱ εἰπόντες ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι, τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος εἰς ἄλλο ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται, ἐπεὶ δὲ περιέλθῃ πάντα τὰ χερσαῖα καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πετεινά, αὐτὶς ἐς ἀνθρώπου γινόμενον ἐσδύει τὴν περιήλυσιν δὲ αὐτῇ γίνεσθαι ἐν τρισχιλίοισι ἔτεσι. Τούτῳ τῷ λόγῳ εἰσὶ οἱ Ἕλληνων ἐχρήσαντο, οἱ μὲν πρότερον (Ὀρφικοί καὶ Πυθαγόρας), οἱ δὲ ὕστερον (Ἐμπεδοκλῆς) ὡς ἰδίῳ ἑωυτῶν ἔοντι τῶν ἐγὼ εἰδώς τὰ ὀνόματα οὐ γράφω, διότι οἱ Αἰγύπτιοι οὐδέποτε ἐπίστευσαν τὴν μετεμψύχωσιν. Ἡ διδασκαλία αὕτη ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἰνδοῖς, ἀλλ' οὔτε οὔτοι οὔτε οἱ Ἕλληνες παρέλαβον αὐτὴν ἐξ ἀλλήλων· φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶναι περαιτέρω ἐξέλιξις καὶ διαρρύθμισις τῆς ἀρχεγόνου πίστεως τῶν παλαιωτάτων ἀνθρώπων, ὅτι ἄνθρωποι, ζῶα καὶ φυτὰ εἶναι ὄντα συγγενῆ, ἰσότημα τέκνα τῆς γῆς, καὶ τῆς ἀποχῆς παλαιωτάτων ἀνθρώπων ἀπὸ τινῶν εἰδῶν τροφῆς, ζωικῶν καὶ φυτικῶν.—17 οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει ἀπόλυτος γένεσις καὶ φθορὰ (de nihilo nihil fit), ἀλλὰ κρατεῖ ὁ φυσικὸς νόμος τῆς κυκλικῆς τροχίᾳς τοῦ γίνεσθαι, ὅστις λαμβάνεται ὡς προϋπόθεσις (λήμμα) τῆς ἀ. ἀποδείξεως τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.—Διὰ τὸν σχήματος δύναται νὰ παρασταθῶσιν αἱ δύο ἀντίστοιχοι γενέσεις μεταξὺ τοῦ μείζονος-ἐλάττονος;*

XVI. 1-5 αἱ γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν δύο μεταξὺ δυοῖν ὄντων.—
6-13 *συζυγία* ζεύγος. τὰς γενέσεις τὴν μὲν τὴν δὲ ἐπιμερ. *καταδαρθάνω* (δογμιο) κατακλίνομαι. *ικανῶς σοι...* σὲ ἀρκεῖ.—
21-31 *ἀνταποδίδωμι* δίδω (δέχομαι) τὴν ἀντίθετον γένεσιν. *ταύτῃ ἐνταῦθα. ἀναβιώσκειμαι* ἀναζῶ, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν.—
31-7 *ἡμῖν ποιητ. αἰτ. καὶ ταύτῃ* καὶ οὕτω. *τούτου δὲ ὄντος* ἐὰν δὲ τοῦτο εἶναι ἀληθές· ἢ γεν. ἀπόλ. ἀντὶ ὀνομ. ὑποκ. τοῦ ἐδόκει· ὁ πρτκ. διότι ὁ λέγων ἀποβλέπει εἰς XV 6.

1. Ἡ ἀ Πλατων. ἀποδείξεις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἐρεῖται ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἡρακλείτου ἀπ. ταῦτό τ' ἐν ζῶν καὶ τεθνηκός καὶ τὸ ἐργηγορός καὶ τὸ καθεῦδον καὶ νέον καὶ γηραιόν· τάδε γὰρ μεταπεσόντα ἐκεῖνά ἐστι κἀκεῖνα πάλιν μεταπεσόντα ταῦτα.—
Διὰ τί ὁ Σ. πρὸ τοῦ κρίσιμου σημείου τῆς ἀποδείξεως μετεχειρίσθη τὸ ζεύγος τῶν ἐναντίων ζῆν-τεθνάναι;

XVII. 1-8 ἀδίκως ἀνευ λόγου VII 30. ἀνταποδίδωμι ἀμτβτ. ἀντιστοιχῶ. τὰ ἕτερα τοῖς ἐτέροις γ. ἡ μία γένεσις μὲ τὴν ἄλλην. ὡσπερὶ κ. περιμόντα τρόπον τινὰ διαγοράφοντα κυκλικὴν τροχιάν. ἀνακάμπτω πάλιν πλεον. τελευτῶντα ἐν τέλει.—9-17 οἶον X 3. τὸν Ἐνδυμίωνα τὸν περὶ Ἐνδυμίωνος θροῦλον. λῆρος ἄ. (ληρέω-ῶ, παραλήρημα) φιλανγία, ἀνοησία, κολοκῦθια. οὐδαμοῦ φαίνομαι δὲν τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ (πρὸς σύγκρισιν), οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχω ὑποκ. ὁ Ἐνδ. ὁμοῦ πάντα χρήματα ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν φύρδην μείγδην, ἐπεξ. εἰς τὸ τοῦ Ἀναξ.—17-26 ἐκ τῶν ἄλλων ἐκ πάσης ἄλλης σηγῆς πλὴν τῆς τοῦ θανάτου, ἐκτὸς τῶν νεκρῶν. τίς μηχανή... πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ. παντὸς μᾶλλον XI 47.

13 Ἐνδυμίον, νεαρὸς ποιμὴν ἢ κυνηγός, κατάκοπος ἐκ μακρῆς πορείας κοιμᾶται ὑπνόν βαθὺν ἐντὸς σπηλαίου τοῦ ὄρους τῆς Καρίας Λάτμου, ὅπου ἰδοῦσα αὐτὸν κοιμώμενον ἡ Σελήνη καὶ γοητευθεῖσα ἐκ τῶν θεληγῆτων του κατέρχεται, διὰ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῆ καὶ ἀναπαυθῆ παρὰ τὸ πλευρόν του. Ἄλλ' ὁ Πλάτων εἶχεν ὑπ' ὄψει ἄλλην παραλλαγὴν τοῦ μύθου, καθ' ἣν ὁ ὕπνος τοῦ Ἐνδ. παρίσταται ὡς αἰώνιος. Ὁ Ἐνδ. κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ ἐκλέξῃ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον προτιμᾷ, ἐζήτησε νὰ εἶναι ἀθάνατος, μὴ γηράσκων ποτέ, βεβυθισμένος εἰς αἰώνιον ὕπνον. Ἐκάστην νύκτα ἐπισκέπτεται αὐτὸν κοιμώμενον ἡ θεία φίλη, ἡ ὁποία θωπεύει αὐτὸν θαυμάζουσα τὴν θεῖαν καλλονὴν του.—17 τὸ τοῦ Ἀ. Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 500 π. Χ., ἦτο πολυμαθέστατος φιλόσοφος, ἔξοχος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, ὁ πρῶτος φιλόσοφος ὁ ἐγκατασταθεὶς τῷ 462 ἐν Ἀθήναις, ὅπου συνεδέθη στενωτάτα καὶ μετὰ τοῦ Περικλέους. Ὅτε οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἤρχισαν κατὰ τὰς παραμονὰς ἡ ἀρχῆς τοῦ Πελοπον. πολέμου νὰ καταδιώκωσι τοὺς φίλους αὐτοῦ (Φειδίαν, Ἀσπασίαν), κατηγορήθη ὡς ἄθεος, ὡς διδάσκων ὅτι ὁ ἥλιος ἦτο λίθος διάπυρος καὶ ἡ σελήνη γῆ, καὶ ἠναγκάσθη (τῷ 432) νὰ φύγῃ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Λάμφακον, ἐνθα καὶ ἀπέθανε τῷ 428. Οὗτος ἐπρόσβευεν ὅτι ἐν ἀρχῇ ὁ κόσμος ἀπετελεῖτο ἐξ ἀπείρων κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸν ὑλικῶν μορίων, τῶν σπερμάτων ἢ χρημάτων, π.χ. μορίων ὀστέων, μυῶν, νεύρων, αἵματος..., φύρδην μείγδην αἰωρουμένων, τὰ ὁποῖα ἔθηκεν εἰς περιστροφικὴν κίνησιν (περιχώρησιν) ὁ ἀσώματος Νοῦς (ἐξ οὗ καὶ ἀπεκαλεῖτο σκωπτικῶς Ἀναξαγόρας ὁ Νοῦς), διάφορος τῆς ὕλης, ἐκ τῆς πανσπερμίας δ'

ἐκείνης τῆς ἐν τῷ παντί ἐπηκολούθει τὸ μὲν σύμμειξίς τῶν μορίων πρὸς ἄλληλα (γένεσις), τὸ δὲ διάκρισις (φθορὰ) καὶ οὕτω διεμορφώθη ὁ ἐν τάξει καὶ ἁρμονίᾳ παμποίκιλος οὗτος κόσμος· προβλ. καὶ τὴν κρατοῦσαν σήμερον θεωρίαν τοῦ Laplace· ἐπίσης ἐδέχετο τοὺς ἀστέρων οἰκουμένους ὑπ' ἀνθρώπων κατὰ πόλεις καὶ τὴν σελήνην ἔχουσιν οἰκῆσεις καὶ λόφους καὶ φάραγγας.—*Ἡ ἀ. ἀπόδειξις ἀπέδειξε καθ' ὅλον τὸ πλάτος τὴν τεθείσαν ἀποδεικτέαν θεσίαν; Τίνα μειονεκνήματα ἔχει ἡ ἀπόδειξις τοῦ Πλάτωνος; Τίνος συμπληρώματος ἔχει ἀνάγκη;* Ἡ νεωτέρα Φισικὴ ἐπιστήμη τί ἔχει ἀποδείξει περὶ τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως;

XVIII. 1-9 καὶ μὴν καὶ πρὸς τούτοις. **λόγος** διδασκαλία. **θαμὰ** (θαμὸς β) συγνά, προβλ. **θαμίζω**, **θαμιστικά**, **θαμών**. **ἀνθρώπινον εἶδος** τὸ σχῆμα, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου: πρὶν κατασκηνώσῃ ἐντός, ἐνανθρωπήσῃ. **ταύτη** διὰ τὸν λόγον τούτον.—**9-18** **λόγος** ἀπόδειξις, ἐπιχείρημα. **ἐνὶ λόγῳ** (ὑπομνήσω σε). **ἐάν τις ἐρωτᾷ** ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐρωτᾷ τις. **αὐτοὶ μόνου**. **ὄρθος λόγος** ὄρθαι ἔννοιαι. **ἔπειτα** ἀντὶ δὲ μετὰ τὸ γενικὸν μὲν 12 ὡς εἶδ. **ἐφαρμογή**. **ἄγῃ** τοὺς διδασκομένους. **διαγράμματα** γεωμετρικὰ σχήματα. **κατηγορεῖ** (ὁ ἄγων) ἀποδεικνύει.—**18-29** **ἂν συνδόξη σοι σκοπούμενον τῆδέ πη. μαθεῖν** νὰ ἀκούσω, νὰ διδαχθῶ τοὺς λόγους, δι' οὗς ἡ μάθησις εἶναι ἀνάμνησις, ὥστε καταλλήλως βοηθούμενος νὰ ἀμνησθῶ καὶ ἐγώ. **ἐπεχείρησας λέγειν** 16. **ἔγωγε** (ἐπεχείρησα). **γὰρ** ἐπεξ. **ἐπίστασθαι** ὅτι εἶχε τὴν παράστασιν.—**29-53** **ὅταν ἐπιστήμη παραγίγνηται** ὅταν αἱ παραστάσεις σχηματίζονται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. **ἢ τίνα ἄλλην αἰσθησιν λαβὼν** ἢ ἀντιληφθεὶς δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως. **μὴ μόνον ἐκεῖνο γνῶ** δὲν ἀναπλάσῃ μόνον τὴν παράστασιν ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ τὴν παράστασιν ἄλλου, ἥτις δὲν εἶναι ἡ αὐτή, ἀλλὰ διάφορος ἐκείνης. **οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβε** ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἐσημάτισεν (ἔσχε) ποτὲ τὴν παράστασιν. **οἷον τὰ τοιάδε** X β. **τὰ παιδικὰ** XII βδ. **πάσχουσι** τοῦτο τὸ ψυχολ. φαινόμενον. **ἔγνωσαν, ἔλαβον** γνωμ. **ἔγνωσαν τὸ εἶδος** ἀναπλάττουσι τὴν μορφήν. **μέντοι βέβαια. ὑπὸ χρόνου** ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. **γράφω** ζαγραφῶ. **αὐτοῦ Σ.** τοῦ πρωτοτύπου ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν εἰκόνα.

12 ἐνὶ λόγῳ... πράγματι ἐν τῷ Πλάτων. διαλόγῳ **Μένωνι** XV-XXI δούλος τοῦ Μένωνος ἐρωτώμενος καταλλήλως ὑπὸ τοῦ Σωκράτους περὶ τοῦ ἔμβραδοῦ τῶν τετραγώνων δίδει εὐστόχους ἀποκρίσεις καὶ εὐρίσκει ἀληθείας ὡς ἐὰν ἤδη εἶχε διδαχθῆ γεωμετρίαν,

π. γ. κατασκευάζει τετράγωνον διπλάσιον δοθέντος.—Πόσα εἶδη ἀναπλάσεως τῶν παραστάσεων δέχεται ὁ Σ. ;

XIX. 1-7 συμβαίνει ἐξάγεται ὡς συμπέρασμα. **προσπάχειν** νά πάσχη καὶ τὸ ἐξῆς ψυχολ. φαινόμενον. **τοῦτο** ἡ νέα παράστασις. **ἐλλείπω κ.** ἐνδέω ὑπολείπομαι. **ἐκείνου** τῆς παλαιότερας, τοῦ πρωτοτύπου.—**7-31 ἴσον** ἢ ἔννοια (ιδέα) τῆς ἰσότητος. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἴσα πράγματα. **ὁ ἔστι** τὸ ὄν, τὸ ὄντως ὄν (τὴν ιδέαν τῆς ἰσότητος). ἕτερον ὄν ἐνδ. **μτχ.** ἐπίσης ταῦτά ὄντα. **αὐτὰ τὰ ἴσα** ὁ πληθ. κατὰ τὰ ἴσα πράγματα. **οὐκοῦν ἢ-ἢ** λοιπὸν εἶναι ἀδιάφορον εἶτε εἶτε. **ἕως ἂν ἀρκεῖμόνον** νά. **ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως** διὰ τῆς ὀπτικῆς ταύτης εἰκόνας.—**31-67 ἐνδεῖ ὑποκ.** τὰ ἴσα. **ἐκείνου** τῆς ιδέας τῆς ἰσότητος. **τῶ εἶναι** ὡς πρὸς τὸ νά εἶναι. **ἄλλο τι τῶν ὄντων** μία τις ἄλλη ιδέα (γενικεύει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς ιδέας τῆς ἰσότητος). **φαιδότερον X 8. ὁ ἐννοῶν** ὁ κάμνων τὴν σκέψιν ταύτην (ὅταν τίς τι ἰδῶν ἐννοήσῃ 36). **ἐκείνο** τὴν ιδέαν. **αὐτὸ** τὸ αἰσθητὸν πρᾶγμα. **προσέοικα** προσομοιάζω, προσφέρω. **καὶ ἡμεῖς** ὡς ὁ ἐννοήσας. **τὰ ἴσα** πράγματα. **ἄλλοθεν** δι' ἄλλης πηγῆς. **ταῦτὸν δὲ πάντα** δὲν ὑπάρχει δὲ διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν, διότι πᾶσαι αἱ αἰσθήσεις ἔχουν τὸν αὐτὸν μηχανισμόν τοῦλάχιστον ὡς πρὸς ὅ,τι θέλει νάποδείξῃ ἢ συζήτησις. **τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι** ὅσα ἀντιλαμβάνομεθα διὰ τῶν αἰσθήσεων, τὰ αἰσθητά. **πάντα** τὰ ἴσα. **ἔδει τυχεῖν** που εἰληφότας. **εἰ ἐμέλλομεν** εἰάν ἐπρόκειτο, ἔπρεπε. **ἐκεῖσε ἀνοίσειν** νά συσχετίσωμεν, νά συγκρίνωμεν πρὸς ἐκεῖνο (τὸ ἴσον), βραχυλ. ἀντι: **ἀναφέροντες ἐννοήσειν.** **γενόμενοι εὐθύς** εὐθύς ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμῶν. **πρὸ τούτων** πρὸ τοῦ ὄραν καὶ ἀκούειν...—**Διὰ τί** ὁ Σ. προκρίνει ὡς παράδειγμα ἐκ πασῶν τῶν ιδεῶν τὴν ιδέαν τῆς ἰσότητος; **Διὰ τί, ἐν ᾧ ἐν X** ἐδίδαξεν ὅτι ὁ φιλόσοφος ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τὰς ιδέας (ἐν τῇ φρονήσει) πρέπει τελείως νά νεκρώσῃ τὰς αἰσθήσεις, ἐνταῦθα 53 διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνον διὰ τῶν αἰσθήσεων φθάνει εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ιδεῶν; **Ἐὰν** τὰ αἰσθητά ἀναπλάττωσι τὰς ἀντιστοιχοῦσας ιδέας, τίς ἢ χρονικὴ σχέσις μεταξὺ τῆς γνώσεως τῶν ιδεῶν καὶ τῆς αἰσθήσεως τῶν αἰσθητῶν; **Ἐὰν** δὲ ἡ λειτουργία τῶν αἰσθήσεων ἄρχεται ἀπὸ τῆς γεννήσεως, πότε ἢ ψυχὴ ἐγνώρισε τὰς ιδέας;

XX. 1-17 λαβόντες πρὸ τοῦ γενέσθαι. **εγενόμεθα** ἔχοντες (αὐτήν). **τὸ μεῖζον** καὶ τὸ ἔλασσον τὸ ἄνισον. **ἐπισφραγίζομαι** ἐπιτυπώνω ἐπὶ τινος πράγματος σφραγίδα (σῆμα, μάρκαν): ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ ὀνόματα ἀποδίδομεν εἰς τὰ πράγματα πρὸς διάκρισιν τοῦ

ένος ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἐντεῦθεν ἐπισφραγίζομαι δίδω ὄνομα. τοῦτο δ' ἔστι τὸ ὄνομα τοῦ ὄντος, τῆς ἰδέας. καὶ... ἀποκρινόμενοι ἐν τοῖς διαλόγοις ἡμῶν. ἐπιλελήσμεθα (πόχη.) ἐκάστοτε εἰς ἐκάστην γέννησιν, εἰς τὴν γέννησίν του ἐκαστος. (ἀνάγκη) γίνεσθαι. ἀπόλυμι λησμονῶ, πρβλ. παρ' ἡμῖν χάνω, ξεχάνω.— 17-32 εἰ δέ γε λαβόντες ἀντίθ. εἰς 12. χρώμενοι ταῖς αἰσθήσεσι περὶ αὐτά, τὰ αἰσθητά. ἀναλαμβάνω ἀνακτῶ. δυνατὸν γὰρ δὴ τοῦτο XIX 40... ἀπὸ τούτου διὰ τῆς παραστάσεως ταύτης. ἕτερόν τι ἰδέαν τινά. ἐπλησίαζεν ἦτο συνδεδεμένον. ἀνόμοιον δὲν XIX 3, 27. οὐδὲν ἀλλ' ἢ οὐδὲν ἄλλο (ποιοῦσιν) ἢ.

XXI. 4-14 ἐπιστάμενος ὑποθ. δίδωμι λόγον δίδω τὸν λόγον (τὸ διὰ τί), δικαιολογῶ τὰς γνώσεις μου, διὰ τί τοῦτο οὕτως ἔχει καὶ ἐκεῖνο ἄλλως' ἐκ τούτου τὸ περὶ ὧν ἐπίσταται. πολὺ μᾶλλον πολὺ τοῦναντίον. τηνικάδε (περὶ ὥρας) αὐτὴν ἔδω τὴν ὥραν. αὐτὰ περὶ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, τὴν ἰδέαν τοῦ ἴσου, τοῦ καλοῦ... ποιεῖ πρότερόν ποτε.— 14-26 ἀφ' οὗ ἀφ' ἧς στιγμῆς. εἰμί ἐν ἀνθρώπου εἶδει λαμβάνω τὴν μορφήν τοῦ ἀνθρώπου. φρόνησιν εἶχον XIV 16, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ γνωρίσωσι τὰς ἰδέας. εἰ μὴ ἄρα ἐκτὸς ἐὰν ἴσως. ἅμα γινόμενοι συγχρόνως κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως. ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ ἢ ἐν τῷ γίνεσθαι. οὐ δὴ ἔχοντες αὐτὰς χωρὶς βέβαια νὰ εἴμεθα κάτοχοι αὐτῶν. ἀκρι XIX 46.

XXII. 1-19 ἀναφέρω XIX 60. ἀπεικάζω παρομοιάζω, συγκρίνω. ταῦτα τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων. καὶ ταῦτα 7 κ. 8 αἱ ἰδέαι. ἄλλως μάτην. ἄρα ἀντὶ ἀρ' οὐ...; οὐδὲ τὰδε οὐδὲ ἢ προὔραξις τῆς ψυχῆς. ὑπερφυῶς X 47 ὑπερβολικά. εἰς καλὸν καταφεύγει ὁ λόγος ἢ συζήτησις (ἢ ἀποδείξις) καταλήγει εἰς ὠραῖον συμπέρασμα. εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι... ἐπεξ. ὡς οἶόν τε μάλιστα ἐν τῇ πλήρει σημασίᾳ τῆς λέξεως, εἰς τὸ εἶναι.— 19-24 καρτερώτατος ἰσχυρογνωμονέστατος.— Τί λαμβάνεται ὡς προϋπόθεσις (λήμμα) τῆς β'. ἀποδείξεως τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς; "H : τίς ἢ σχέσις τῆς διδασκαλίας τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν τῶν ἰδεῶν; Αἱ δύο ἀποδείξεις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς εἶναι ἀδοτελεῖς; "As διατυπωθῆ ὀλοκληρωτικῶς τὸ πόρισμα τῶν δύο ἀποδείξεων.

XXIII. 1-15 μέντοι ἢ ἀντίθ. πρὸς τὴν προὔραξιν τῆς ψυχῆς. αὐτῷ μοι εἰς τὸ δοκεῖ. ἐνέστηκεν... ὑφίσταται ὡς κώλυμα ὁ φόβος μήπως. διασκεδαννῆται (-νύηται) ὑπκτ. τοῦτο ὁ διασκεδασμός. ἢ αὐτῇ τέλος τοῦ εἶναι (τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς). ἄλλοθὲν πα-

θεν ἐκ στοιχείων τινῶν διαφορετικῶν ἐκείνων, ἐξ ὧν συνίσταται τὸ σῶμα. ὡσπερ ἡμῖσιν τρόπον τινὰ τὸ ἡμῖσιν ἐκείνου... εἰ μέλλει τέλος ἔχειν ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τελεία ἢ ἀπόδειξις. — 15-24 καὶ νῦν εἰς τὸ ἀποδέδεικται. συντίθῃμι εἰς ταῦτόν συνδέω, συνενώνω. τοῦτον τὸν λόγον τὴν τελευταίαν ἀπόδειξιν. πρότερον πρὸ τῆς γεννήσεως. αὐθις γίγνεσθαι νὰ εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν ζωὴν. ὅπερ λέγετε ὅτι ἀκριβῶς ζητεῖτε. — Ὑπὸ τίνα μορφήν δυνάμεθα νὰ συνδέσωμεν τὰς δύο πρώτας ἀποδείξεις;

XXIV. 1-13 διαπραγματεύομαι συζητῶ, ἐξετάζω, βασανίζω. ἔτι μᾶλλον ἢ ὅσον μέχρι τοῦδε ἠρευνήσαμεν. τὸ τῶν παιδῶν ὅ,τι φοβοῦνται οἱ παῖδες. ἄλλως τε καὶ καὶ μάλιστα. πνεῦμα ἄνεμος. τινὶ ἐπιτ. τὸ μεγάλῳ. ἐπιγελάσας γελάσας ἐπὶ τούτῳ. ἀναπειθῶ μεταπειθῶ. δεδιότων ἀντὶ γεν. ἀπολ. τίνα πῶσιν ἀνεμένομεν; μᾶλλον δὲ τοῦναντίον δὲ οὐχὶ διότι ἡμεῖς φοβοῦμεθα. ἐνι ἔνεστι. ἀλλ' ἐνι μετὰ τὸ δεδιότων τί ἀνεμένομεν; ἐν ἡμῖν νοοῦνται πάντες οἱ παρόντες. μορμολύκειον (κυρ. προσωπεῖον, δι' οὗ ἐφόβιζον τοὺς παῖδας) φόβητρον. ἐπωδαὶ ἄσματα μαγικά ἢ λόγοι μαγικοί, ἀποδιδόμενοι εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, δι' ὧν ἐθεραπεύοντο τραύματα ἢ οἰαδήποτε νόσος (πρβλ. παρ' ἡμῖν: ἐξορκισμός, ἐξορκια, γητεύω, γήτευμα), μτφρ. οἱ (φιλοσοφικοὶ) λόγοι οἱ χρησιμοποιούμενοι πρὸς κατευνασμόν τῶν παθῶν, πρὸς θεραπείαν νοσοῦσης ψυχῆς, ἰατροσόφια. ἐξεπάδω δι' ἐπωδῶν ἀπαλλάσσω ῥιζικῶς τοῦ νοσήματος, ἐξορκίζω τὸ νόσημα. — 13-23 ἐπωδὸς ἰατροφιλόσοφος πολλὴ εὐρύχωρος, ἀπέραντος, οὗς πάντας... ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὅλων πρέπει νὰ ἀναζητῶμεν. τοιοῦτον δυνάμενον νὰπαλλάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ φόβου. ζητεῖν τὴν ζήτησιν τοῦ πράγματος ποιεῖσθαι. ταῦτα ὑπάρξει αὐτὰ θὰ γίνουν. — 23-6 ὅθεν ἀπελίπομεν ἐκεῖ ὅπου διεκόψαμεν. εἰ σοι ἡδομένῳ ἐστὶν εἰ ἦδει. πῶς γὰρ οὐ μέλλει (μοι ἡδομένῳ εἶναι) καὶ διὰ τί ὄχι; — Μετὰ τὸ τέλος καὶ τῆς β' ἀποδείξεως τί ἀποτελεῖ τὸ z. XXIV; Διὰ τί ὁ Πλάτων δέχεται τὴν ὑπαρξίν ἐπιστήμης καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις;

XXV. 1-8 ὁ δ Σ. οὗτος ὁ Σ., πῖσον. τυπικῶς ἐν τῷ ὑπκμ. ὡς παρ' ἡμῖν ἐν τῷ ἀντικμ. : τὸν γνωρίζω τὸν Σ. ἑαυτοὺς ἡμᾶς αὐτοὺς. τῷ ποῖω τινὶ προσήκει ποῖα περίπου πράγματα φυσικὸν εἶναι, ἔχουσι τὴν φυσ. ιδιότητα. αὐτὸ τὸ διασκεδάννυσθαι. πότερον ψυχὴ ἐστὶν ἢ ψυχὴ εἰς ποίαν ἐκ τῶν δύο κατηγοριῶν ἀνήκει, εἰς τὰ διασκεδαννύμενα ἢ εἰς τὰ μὴ διασκεδαννύμενα. ἐκ τούτων μετὰ τὸ πόρισμα τοῦτο. — 8-16 φύσει προσήκει. διαιρεθῆναι ἐπεξ. τοῦ

τοῦτο. ταύτη ἤπερ καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον, νὰ διαλυθῆ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. εἶπερ τῷ ἄλλῳ II 23. κατὰ ταῦτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει εἶναι ἀναλλοίωτα. ταῦτα κτγρ. τὰ δὲ ἄλλοι' ἄλλως (ἔχοντα). ταῦτα δὲ ἐπαναλ. ὁ δὲ πρὸς ἕξαρσιν τῆς ἀντιθέσεως.—16-26 ἴωμεν ἐπανίωμεν. ἐφ' ἅπερ (ἤλθομεν). ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ X 18... ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι ἧς ὡς ὄρισμὸν δίδομεν τὸν τοῦ εἶναι, ἦν ἐξηγοῦμεν ὡς τὸ εἶναι, τὸ ὄν. ἐρωτῶντες καὶ ἐρωτῶμενοι XX 9 10. αὐτὸ ἕκαστον... ἐν γένει ἢ ἰδέα παντὸς πράγματος ὄντως ὄντος. ἐνδέχομαι ἐπιδέχομαι. ἦ ἢ β' ἐρώτ. ἐπαναλαμβάνει τὴν πρώτην ὑπ' ἄλλην μορφήν. αὐτῶν ἕκαστον ὁ ἔστι ἐκάστη τῶν ἰδεῶν τούτων. μονοειδὲς ἀπλοῦν, ἀσύνθετον, οὐδαμῆ οὐδαμῶς πλεον.—26-32 τὰ πολλὰ τὸ πλῆθος τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων. τί (οἶει) τῶν πολλῶν τί φρονεῖς περὶ.. ὁμώνυμα διότι τὰ αἰσθητὰ πράγματα ἔχουσι τὸ ὄνομα τῆς ἰδέας, τὰ ἴσα, τὰ κατὰ.. ἐκείνοις ταῖς ἰδέαις. πᾶν τοῦναντίον ὅλως ἀντιθέτως πρὸς...—32-7 τούτων τῶν συνθέτων. οὐκ ἔστι (ἄλλο τι), ὅτι ὄργ. ἐπιλαμβάνομαι ἄπτομαι, αἰσθάνομαι. ἀειδῆς ἀόρατος.—Τίς ἢ νέα ἀποδεικτέα θέσις;

XXVI. 1-4 τίθημι ὑποθέτω, παραδέχομαι. (θῶμεν) ἔχον.—4-16 ἄλλο τι (ἔστιν) ἢ ἄλλα τινὰ συστατικὰ ἡμῶν ὑπάρχουν ἢ ἐντεῦθεν ἢ φράσις σημ.: δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι...; τὸ μὲν ἡμῶν αὐτῶν (οὐχὶ αὐτοπαθ.) ἔστι σῶμα ἐν μὲν μέρος τῆς προσωπικότητος ἡμῶν... ποτέρῳ τῷ εἶδει τὸ ἄρθρ. διότι ἢ λ. προεμνημονεύθη 1. οὐχ (ὄρατόν) ὑπ' ἀνθρώπων γε, ὑπ' ἄλλων ὅμως ἴσως εἶναι ὄρατή. ἐλέγομεν διεκρίνομεν ἐν τῇ συζητήσει. τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἀναφ. ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπ. φύσιν, ἀποβλέποντες εἰς τὴν... ἢ ἄλλη τινὶ ἢ φαντάζεσαι ὅτι ἐκάμομεν τὴν διάκρισιν ἀποβλέποντες εἰς ἄλλην τινὰ φύσιν.—Τίς ἢ προϋπὸθεσις (λῆμμα) τῆς νέας θέσεως; Ὁ Πλάτων δεχόμενος σῶμα καὶ ψυχὴν κατὰ τίνων θεωριῶν ἀντιτάσσεται ἐμφαντικῶς;

XXVII. 1-9 πάλαι ἐν κ.Χ. προσσχρῶμαι χρησιμοποιῶ καί, πρόσ-ἔτι. διὰ τοῦ ὄραν εἰς τὸ σκοπεῖν. τὸ διὰ τοῦ σώματος (σκοπεῖν). ἔστι σημαίνει. τὸ δι' αἰσθήσεως... ἐπέξ. τοῦ διὰ τοῦ σώματος. εἰλιγγιάω-ῶ (εἰλιγγος ἄ.) ζαλίζομαι. τοιούτων πλανωμένων καὶ ταραττομένων.—9-17 ὁ πλάνος ἢ περιπλάνησις, καὶ περὶ ἐκεῖνα καὶ ἀσχολουμένη περὶ τὰς ἰδέας. κατὰ ταῦτὰ-ὡσαύτως πλεον.—17-24 ἐκ τῶν ἔμπροσθεν εἰς τὸ δοκεῖ. συγχωρῶ συμφωνῶ. ὄλω καὶ παντὶ καὶ εἰς τὸ σύνολον καὶ εἰς ἕκαστον μέρος, καθ'

ὄλην τὴν γραμμὴν. *μᾶλλον* ἀνανεώνει τὸ συγκρ. *ὁμοίωτερον*.
XXVIII. 1-9 ὅρα καὶ τῆδε πρόσεχε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς. *ὅτι* ἐπεξ.
δοκεῖ τὸ θεῖον πεφυκέναι (τοιοῦτον) οἶον... ὅτι φύσει εἶναι τοιοῦ-
 τον ὅστε νὰ ἄρξη· ἐπίσης τὸ δὲ θνητὸν (*οἶον*) ἄρχεσθαι... *δῆλα* ἀντὶ
 δῆλον (ἐστίν). — **10-7** *συμβαίνει* ἐξάγεται ἀναγκαίως ὡς συμπέρα-
 σμα. *νοητὸν* ἐνεργ. τὸ νοῦν, νοητικόν, πρβλ. *ἀνόητος* ὁ μὴ νοῶν.
ἐαυτῷ ἐκ τοῦ κατὰ ταῦτα, οὐχὶ ἐκ τοῦ ὁμοίωτατον. *ἄλλο τι παρὰ*
ταῦτα διάφορον τούτων. *ἦ...* πῶς δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρῶγμα.

XXIX. 1-15 τὸ *παράπαν* ἐπίρ. παντελῶς. *ἢ ἐγγύς τι τούτου*
 ἢ σχεδόν, κατὰ προσέγγισιν ἀδιάλυτος. *ἐν ὄρατῷ (τόπῳ)* ἐν τῇ νε-
 κρικῇ κλίνῃ ἢ ἐν τῷ τάφῳ. *διαπίπτω* διαλυόμενος καταρρέω,
 διαρρέω. *διαπνέομαι* διαλύομαι ὡς καπνός, ἀφανίζομαι. *τούτων*
 τοῦ διαλύεσθαι, *διαπίπτειν*, *διαπνεῖσθαι*. *ἐπιμένω* διατηροῦμαι.
ἐπιεικῶς ἀρκετά, ὀπωσδήποτε. *ἐάν τις καὶ καὶ ἐάν τις*. *χαριέντως*
ἔχων τὸ σῶμα ἔχων ἀνθηρὸν καὶ χαριτωμένον τὸ σῶμα (νέος).
ῶρα ἢ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, ἢ νεανικὴ καλλονή. *πάνυ μάλα* ἐπιτ. τὸ
 συγκρὸν *ἐπιμένει χρόνον*: διατηρεῖται ἀρκετὰ καὶ πολὺν, πάρα πολ-
 λὸν καιρὸν. *συμπίπτω* συμμαζεύομαι, συρρικνοῦμαι, μαρμίνομαι,
 γίνομαι κατεσκληκῶς. *ὀλίγου (δεῖν)* σχεδόν. *ὄλον (τὸ σῶμα)*. *ἀμή-
 χανον ὅσον* ἀμέτρητον· ὁ γὰρ αἰτιολ. διὰ τί ὁ Σ. ὁμιλεῖ περὶ δια-
 τηρήσεως τοῦ νεανικοῦ σώματος· διότι περὶ γηραλέων σωμάτων καὶ
 τεταρχειυμένων περιττός ὁ λόγος· διότι ταῦτα διατηροῦνται πολὺ
 μακρότερον χρόνον. *ἂν σαπῆ* (τὸ ἄλλο σῶμα). *ὡς ἔπος εἰπεῖν*
 σχεδόν. — **15-38** δὲ ἄρα XII 39. *τοιοῦτον ἕτερον* II 15 εἰς ἄλλον
 τόπον ἀνάλογον πρὸς αὐτήν, δηλ. ἄνλον καὶ ἀόρατον. *γενναῖος*
 ἐξάιρετος. *εἰς Ἄιδου ὡς ἀληθῶς* εἰς τὸν πραγματικὸν ἕδην, οὐχὶ
 τὴν γελοιογραφίαν τοῦ ἕδου τῶν ποιητῶν. *λίον (λέναι)*. *αὕτη δὲ*
δὴ ἐπαναλ. ὁ δὲ μετὰ τὸ ἦ δὲ *ψυχῆ*. *τοιαύτη πεφυκυῖα* ἀπλή καὶ
 ἀδιάλυτος. ἄρα XII 39. *διαπεφύσθηται...* οἱ πρkm. ἐκ τῆς μεγάλης
 βεβαιότητος παριστῶσι τὴν πρᾶξιν ἤδη τετελεσμένην. *πολλοῦ γε*
δεῖ πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ πάθῃ τοιοῦτόν τι, ὅπως ἀντιθέτως.
ἐάν μὲν ἀσύνδ. ἐπεξ. *μηδὲν τοῦ σ.* *ξυνεφέλκουσα* ἐπεξ. τοῦ
καθαρά. *ἐκοῦσα εἶναι* κατὰ τὸ ἐκὼν εἶναι ἐκουσίως. *τοῦτο* τὸ
 φεύγειν τὸ σῶμα καὶ μὴ κοινωνεῖν αὐτῷ. *τῷ ὄντι μελετῶσα* ὀραδῶς
 (εὐχαρίστως) *τεθνάται*. *οὕτω μὲν ἔχουσα* διὰ τούτου ἀναλαμβάνει
 τὸν διακοπέντα λόγον *ἐάν μὲν καθαρά ἀπαλλάττηται*. *ὑπάρχει*
αὕτῃ ἔχει ὅλα τὰ μέσα. *ἄγριοι ἔρωτες* οἱ παρὰ φύσιν. *κατὰ τῶν*
μεμνημένων περὶ τῶν μ. *διάγουσα* ἀνακολ. ἀντὶ *διαγούση*, διότι

ὁ συγγραφεὺς τὸ ὑπάρχει αὐτῆ εἶναι ἐφαντάζετο ὡς δύναται εἶναι.

11 ταριχευθὲν περὶ τῆς ταριχεύσεως τῶν πτωμάτων πρβλ. Ὁμ. Τ. 38 Πραγμ. ἡμετ. ἐκδ.—*Πῶς λέγεται ὁ συλλογισμὸς περὶ τῆς τύχης τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον;*

XXX. 1-16 εἰάν δέ... ἢ ἀντίθ. εἰς εἰάν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάτῃται **XXIX 24. ἐρῶσα** (αὐτοῦ). γοητεύω μαγεύω. ὑπ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, πρβλ. XI 17 τὸ σῶμα καὶ αἱ τοῦτον ἐπιθυμίαι. δοκεῖν (αὐτῆ). τὸ σωματοειδές τὸ σῶμα καὶ καθόλου ἢ ὕλη. σκοτώδης ζοφερός, μισητηρώδης. αἰρετὸν καταληπτόν. τοῦτο δὲ ἐπαναί. ὁ δὲ τοῦ τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι... οὕτω δὴ οἶει ἢ ἀπόδ. τοῦ εἰάν δέ γε... ἐν ἀρχῇ τοῦ κ. οἶει ἀπαλλάξεσθαι ἐλλικρινῆ αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ψυχὴν οὕτως ἔχουσαν φαντάζεσαι ὅτι θὰ κατορθώσῃ νῦν ἀπαλλαγῆ τοῦ σώματος ἐν ὅλῃ τῆς τῆ καθαρότητι ψυχῆ διατελοῦσα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας. οὐδ' ὅπωςιοῦν οὐδαμῶς. **διαλαμβάνω** (ἕρος παλαιστικός) πιάνω τινὰ ἀπὸ τὴν μέσῃν, τὸν κρατῶ σφιγκτὰ ἀπὸ τὴν μέσῃν. ἀλλὰ διελημμένην ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀποκρίσει οὐδ' ὅπωςιοῦν νοοῦμενον ἐλλικρινῆ αὐτὴν καθ' αὐτὴν. ὁμίλια ἢ συναναστροφή. **συνουσία** ἢ ἀχώριστος συμβίσις. διὰ τὸ **ξυνεῖναι** (αὐτῶ) ὑποκ. τὴν ψυχὴν. μελέτη ἢ μέριμνα, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ψυχῆς ὑπὲρ τοῦ σώματος. **ἐμποιῶ σύμφυτον** συγχωνεύω.—**16-31** **ἐμβριθῆς** βαρὺς, βαρύνων πρὸς τὰ κάτω. **εἰς τὸν ὄρατὸν τόπον** τὴν γῆν. **κυλινδοῦμαι** κυλίσσομαι, περιφέρομαι, ἀλητεύω. **μνήματα** γενικώτερον τῶν τάφων, ἀναμνηστικαὶ στήλαι κλπ., πᾶν ὅτι ὑπενθυμίζει τὸν νεκρὸν. ὥσπερ λέγεται εἰς τὸ περὶ τὰ μνήματα. **παρέχομαι** παρουσιάζω. εἶδωλα ὁμοιώματα. **αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι** αἱ μὴ τελείως ἀποχωρισθεῖσαι. **μέντοι** βέβαια. **εἶναι** (εἰκός ἐστι). **τίνω**, **τείσω**, **ἔτεισα**, πληρώνω, **τίνω δίκην** δίδωμι δίκην, τιμωροῦμαι. **τροφή** ὁ τρόπος τοῦ βίου, ἀγωγή, ἢ γεν. αἷτ. **ἐνδεθῶσιν** ἐγκαθειρχθῶσιν, ἐνσαρκωθῶσιν. **ἐπιθυμία** αἷτ. τοῦ **ξυνεπακολουθοῦντος** γεν ἀντικμ.

22 σκιοειδῆ φαντάσματα ὁ Σ. ἀναφέρεται εἰς τὰς δημόδεις δοξασίας περὶ ἐμφανίσεως τῶν ψυχῶν μετὰ θάνατον' πρβλ. καὶ τὰ περὶ βροκολάκων.—*Διὰ τί αἱ ψυχαὶ τῶν ὕλιστων φοβοῦνται τὸν Ἄιδην;*

XXXI. 1-14 **εἰς τοιαῦτα ἦθη** εἰς ζῶα τοιούτοις ἦθεσι χωόμενα. **γαστρομαργία** ἀδηφαγία. **ὑβρις** ἢ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια. **εὐλαβοῦμαι** προσφυλάττομαι, φοβοῦμαι. **καὶ μὴ διηλαβημένους** καὶ μάλιστα ἀναιδῶς. **γένη** εἶδη. **ἐνδύεσθαι** ἐνδεῖσθαι. **πάνν μὲν οὖν εἰκός** ὀρθότατα, λογικώτατα. **ἰκτίνος** εἶδος ἰέρακος, τὸ περδικο-

γέρακον. ἀμέλει κυρ. προστιτ. μὴ σὲ μέλη, μὴ ἀμφιβάλλης: βεβαίως. **τᾶλλα** αἱ ψυχαὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων: εἶναι προφανὲς ποῦ (εἰς ποῖον ζῶον) ἐκάστη αὐτῶν ἤθελε μεταβῆ συμφώνως πρὸς τὰ διαφέροντα (τὰς κλίσεις), τὰ ὅποια ἀνέπτυξεν ἐν τῇ ζωῇ; — **14-23 καὶ τούτων** τῶν προμνημονευθέντων καὶ τῶν ἄλλων (τὰ ἄλλα 12), ἐκ τῶν οὕτω διὰ μετεμψυχώσεως τιμωρουμένων ψυχῶν. **ἐπιτηδεύω** μετέρομαι, ἀσκῶ. **δημοτικὸς** λαϊκός, κοινός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν φιλοσοφικόν. **σωφροσύνη** φρόνησις, περίσκεψις. **γεγονυῖαν...** ἤτις ἀποκτάται ἐκ συνηθείας καὶ ἐμπειρικῆς ἀσκήσεως ἄνευ φιλοσοφικῆς μελέτης καὶ διανοητικῆς ἐργασίας. **πῆ** πῶς, διὰ τί; **εἰς τοιοῦτον** ἔπεξ. ὑπὸ τῶν: **πολιτικὸν καὶ ἡμερον. πολιτικὸν** ὄργανωμένον κοινωνικῶς, εἰς ταῦτόν **γε** ναί, μάλιστα. **μέτριος** μεμετροημένος. **χρηστός.**

XXXII. 1-18 **θέμις** ἐπιτετραμμένος. **θ.** (τινί) μὴ φιλοσοφῶσαντι ὑποθετ. **καὶ (μὴ) παντελῶς φιλομαθῆς** φιλόσοφος. **τούτων ἔνεκα** τούτου ἔνεκα: ὁ πλῆθ. διότι πολλάκις ἤδη ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ. **καριερῶ** ἀντέχω (εἰς στέρησεις), σκληραγωγοῦμαι. **οἰκοφθορία** φθορὰ τοῦ οἴκου, τῆς περιουσίας. **ἀτιμία** ἔλλειψις τιμῶν, ἀφάνεια. **μοχθηρία** ταπεινὴ κοινων. θέσις, **ἀ. καὶ ἀδοξία** ἀσημότης κοιν. θέσεως. **ἔπειτα** μετὰ τὴν **μτχ. τοιγάρτοι** διὰ τοῦτο **λοιπόν. ἐκεῖνοι, οἷς μ. τῆς ἑαυτῶν ψ.** οἱ φιλόσοφοι. **πλάττω σώματα** προσπαθῶ νὰ δημιουργήσω καλὰ σώματα (διὰ τῆς χλιδῆς). **τούτοις** τοῖς φιλοχρημάτοις καὶ φιλάρχοις... **λύσις** ἢ διάλυσις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. **ταύτην τρέπονται...** λαμβάνουσι τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, ἣν ὑποδεικνύει ἐκεῖνη.

XXXIII. 1-22 **παραλαβοῦσα** ὡς παιδαγωγός. **διαδεδεμένος** ἰσχυρῶς δεδεμένος. **ἀτεχνῶς** II 28. **εἰργμός** τὸ δεσμωτήριον: διὰ τούτου ὡσπερ δι' εἰργμοῦ, ὡς διὰ τοῦ κικλιδοφράκτου παραθύρου εἰργκῆς. **κατιδοῦσα τὴν δεινότητα** πρόλ. ἀντι: ὅτι ἡ δεινότης τοῦ εἰργμοῦ, τὰ φοβερὰ δεσμά. **δι' ἐπιθυμίας ἐστὶν** παθ. ἐπιθυμεῖται (ὑπὸ τῆς φιλοσωμάτου ψυχῆς). **ὡς ἀν...** συμπερ. ὁ **δεδεμένος** ἢ δεδεμένη ψυχὴ. **ξυλλήπτωρ** συμβοηθός, συνεργός: ὥστε αὐτὴ κυρίως ἢ ἐγκάθειρκτος ψυχὴ νὰ εἶναι συνεργὸς τῆς ἐγκαθειρξέως. **δπερ οἶν λέγω** ἀναλαμβάνει τὸ ἐν ἀρχῇ λεχθὲν **γινώσκουσι γάρ. οὕτως ἔχουσαν. παραμυθῶμαι**, προβλ. **παραμυθία** XIV 14, παραινῶ. **ἐνδεικνυμαι** καταδεικνύω. **σκέψις** παρατήρησις. **ἀπάτη** ἀπατηλαὶ εἰκόνες. **ἀναχωρῶ** παλινδρομῶ. **ἐκ τούτων** τῶν αἰσθητηρίων τοῦ σώματος. **ὅσον μῆ...** ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἀιάγκη

τῆς χρησιμοποίησεως αὐτῶν (διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς). *ὅτι τῶν ὄντων δι' ἄλλων διὰ τῶν αἰσθητηρίων, ἀντίθ. εἰς αὐτὴ καθ' αὐτήν. ἐν ἄλλοις ἄλλο ὄν τὸ ὅποιον εἰς διάφορα πρόσωπα φαίνεται διαφορετικόν, ἀντίθ. εἰς αὐτὸ καθ' αὐτό. ἠγεῖσθαι ἐκ τοῦ παρακελευομένη.*—23-50 *λύσις; οὕτω μετὰ τὴν μετ.,* πρβλ. V 13. *ἐπαθὲν γνωμ. τοσοῦτον κακὸν τόσον μέγα. ἀπ' αὐτῶν ἠδονῶν ἢ λυπῶν ἢ φόβων ἢ ἐπιθυμιῶν. ὦν ἂν τις οἰηθείη* ἐξ ὅσων ἠθελε φαντασθῆ τις. *οἶον ἢ-ἢ* ἐπεξ. τοῦ *τοσοῦτον κακόν. καὶ οὐ λογίζεται αὐτὸ* καὶ ὅμως δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται. *ἅμα τε καὶ τὸ σύγχρονον. τοῦτο εἶναι...* περὶ ὃ ἂν πάσχη τὸ ὅποιον προκαλεῖ κυρίως τὸ συναίσθημα τοῦτο τῆς χαρᾶς ἢ λύπης. *οὐχ οὕτως ἔχον αἰτιατ.,* ἐν ᾧ δὲν ἔχει οὕτω, δὲν εἶναι ἐναργέστατον. *ταῦτα δὲ...* τοιαῦτα δὲ (προκαλοῦντα ἠδονὴν...) κυρίως εἶναι τὰ ὑλικά. *καταδεῖται* καρφώνεται ἐπὶ τοῦ παθήματός της τούτου. *ὅτι καθ' ὅσον. προσηλοῦ* καθηλώνει. *προσπερονῶ* καρφώνω. *δοξάζω* νομίζω. *ὀμοδοξῶ* ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην. *ἐκ τοῦ...* αἴτ. *ὀμότροπος* ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρόπους, ἔξεις. *ὀμότροφος* ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν. *οἶα ἀφικέσθαι* XXVIII 6 *τοιαύτη οἶα* (ὥστε) ἄ. *καθαρῶς* καθαρὰ (ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ). *ἀνάπλεως τινος* μεμολυσμένος ἐκ τινος. *ἀεὶ* ἐκάστοτε, μετὰ τὴν ἐν τῇ γῆ σταδιοδρομίαν της, εἰς τὸ ἐξίναί (τοῦ σώματος). *πίπτειν* ὡς βεβαρωμένη ἐκ τῶν ὑλικῶν στοιχείων. *ἄμοιρος* ἀμέτοχος. *συνουσία* XXX 14 *κοινωνία* ἐκ τῆς λ. αἰ γεν. τοῦ θεῖου...

XXXIV. 1-15 *οἱ δικαίως φιλομαθεῖς οἱ ὀρθῶς φιλοσοφῶντες* XXXI 4. *κόσμοι* XIII 23 *οἱ ἥρεμοι ἀπὸ τῶν παθῶν. οὐ γὰρ ὄχι βέβαια. ἐαυτήν* τὴν ψυχὴν, πλ. ἀντανάκλασις. *αὐτὴν ἐκ τοῦ λουούσης·* (χοῖραι) *παραδιδόναι ἐαυτήν ταῖς...* ἐγκαταδεῖν διὰ τὰ τὴν καρφώσουν. *πάλιν αὖ* πλεον. *ἀνήγνυτος* (ἀνύ(τ)ω) ἀτελείωτος. *ἰστόν τινα* ἰστόν οὕτως εἰπεῖν. *ἐναντίως* II. κατ' ἀντίστροφον τρόπον πρὸς τὴν II. *γαλήνην τούτων* ἀταραξίαν ἀπὸ τῶν ἠδονῶν... *ἐπομένη τῷ λογισμῷ* πειθαρχοῦσα εἰς τὴν καθαρὰν διανόησιν τῆς ψυχῆς. *ἐν τούτῳ εἰμι* ἀσχολοῦμαι περὶ τοῦτο. *τὸ ἀληθές-τροφομένη* ἐπεξ. τοῦ ἐν τούτῳ. *ἐπομένη καὶ οὕσα* ἐπεξ. τοῦ παρασκευάζουσα. *ἀδόξαστον* τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς δόξαν, τὸ ὑπὲρ πᾶσαν δόξαν· αἱ ἕρυσται δόξαι ἀναφέρονται εἰς τὰ αἰσθητά, ἢ γινῶσις, ἢ ἐπιστήμη ἀναφέρεται εἰς τὰς ιδέας καὶ τὸ θεῖον. οὕτως ὡς ἄρι περιέγραψε. (οἶεται) *ἀπηλλάχθαι.*—15-20 *ἐκ τῆς τοιαύτης τροφῆς* συνεπεία τῆς τοιαύτης ἐπιμελείας τοῦ φιλοσόφου ὑπὲρ τῆς Δ. Ν. Γουδῆ.—Πλάτωνος Φαίδων, *Εκδ. Β'

ψυχῆς του, ἀγωγῆς, διαπαιδαγωγήσεως. οὐδὲν δεινὸν οὐδεις φόβος ὑφίσταται. ταυτὰ γ' ἐπιτηδεύουσα κατόπιν τοῦλάχιστον τῆς τοιαύτης κατευθύνσεως, ἣν ἔλαβε. ὅπως μὴ μήπως. ἀπαλλαγῆ (ἀπαλλάττεσθαι) ἀποχωρισμός. οἴχηται διαφρηθεῖσα καὶ διαπιόμενη. διασπασθεῖσα διορίζει τὰς δύο μυθ.

8 Πηνελόπης ἱστοὺς ἡ Π. εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τοὺς μνηστῆρας ὅτι μετὰ τὸν βέβαιον πλέον θάνατον τοῦ Ὀδ. θὰ ἦρχετο εἰς δεύτερον γάμον, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρφ νὰ ὑφάνη πρῶτον σάβανον διὰ τὸν γέροντα Λαέρτην. Ἐπὶ τρία ὅμως ὅλα ἔτη κατόρθωνε νάπατᾶ τοὺς μνηστῆρας, διότι ὅ,τι ὑφαίνε τὴν ἡμέραν ἀνέλυε τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φῶς δάδων, ἕως θεραπευαίνις τις ἐπρόδωκε τοῦτο κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος εἰς τοὺς μνηστῆρας' ἐντεῦθεν εἶχεν ἀποβῆ παροιμιώδης ὁ Πηνελόπης ἱστοὺς ὡς ἀνήνυτον ἔργον. ἐναντίως διότι, ἐν ᾧ ἡ Πην. τὴν ἡμέραν ὑφαίνε (συνέδεε) καὶ τὴν νύκτα ἐξύφαίνε (διέλυε), ἡ ψυχὴ τοῦ ἀφιλοσόφου ὅ,τι ἡ φιλοσοφία λύει (χωρίζουσι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος) συνδέει πάλιν πρὸς τὴν ὕλην.—Τίς ἡ προῦπόθεσις τῆς γ' ἀποδείξεως (λήμμα); Τίνα τὰ τρωτὰ τῆς γ' ἀποδείξεως;

LXIV. 1-13 εἶεν διὰ τούτου ὁ λέγων δηλοῖ συγκατάθεσιν εἰς τὰ εἰρημένα, ἵνα μεταβῆ εἰς ἄλλο τι: ἔστω. ἐπιστέλλω ἀφήνω τὰς τελευταίως παραγγελίας, ὅ,τι ποιοῦντες. ἐν χάριτι ποιῶ τινα χαρίζομαι τινα, εὐχαριστῶ τινα. (ἐπιστέλλω) ἀπερ ἀεὶ λέγω. καινότερον νέον, διάφορον. ὑμῶν αὐτῶν τῆς ψυχῆς ὑμῶν. τὰ ἐμὰ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, οἱ παῖδες μου... ὁμολογῶ συμφωνῶ (εἰς τὰς περὶ ψυχῆς θεωρίας), κατ' ἄλλους: ὑπισχνοῦμαι. ὥσπερ κατ' ἴχνη προεξαγγ. παρὰθ. τρόπον τινὰ κατὰ τὸν ὑπογραμμὸν αὐτῶν. οὐδὲν πλέον ποιῶ οὐδὲν κερδαίνω.—13-39 ἡσυχῆ ἑλαφρά. διατάττω ἕκαστον τῶν λ. διευθύνω τὰς λεπτομερείας τῆς συζητήσεως. ἐρωτᾶ δὴ μετ' ἑλαφρᾶς εἰρων. εἰς εὐδαιμονίας τινὰς μ. εἰς τόπους εὐτυχημένους, ὅπου μόνον μάκαρες κατοικοῦν. ἄλλως XXII 8. παρὰθυμοῦμαι παρηγορῶ. ἐγγυῶμαι τινα δίδω ὑπὲρ τινος ἐγγύησιν. ἡγγυᾶτο ἦτο πρόθυμος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν. οὗτος μὲν γὰρ (ἡγγυᾶτο). ἡ μὴν ἀληθῶς. παραμενεῖν με. ῥᾶον φέρω ὑποφέρω εὐκολώτερον. προτιθεμαι τὸν νεκρὸν ἐκθέτω τὸν ν. (ἐν τῇ οἰκίᾳ του εὐτρεπισμένου, προβλ. καὶ πρόθεσις). ἐκφέρω κ. ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ. καλῶς ὀρθῶς (ἀτυχῆς ἔκφρασις εἶναι τὸ λέγειν: θάπτειν τὸν Σ. ἀντὶ θάπτειν τὸ πῶμα τοῦ Σ.). εἰς αὐτὸ τοῦτο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ (εἰς τὴν ἀτυχῆ ἔκφρασιν). ἐμποιεῖ κακὸν ταῖς ψυχαῖς γεννᾷ κακὰς παραστάσεις ἐν τῇ ψυχῇ διὰ τῆς ἀτυχοῦς ὀνομασίας

πραγματός τινος (λ.χ. αναγκάζει νὰ φανταζώμεθα πένθιμον τὴν σκηνὴν τοῦ θανάτου καὶ νὰ κλαίωμεν, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος μακαρία ἀπέροχεται εἰς τὰ Ἥλύσια). καὶ θάπτειν ἐκ τοῦ χρόθ.

3 *περὶ τῶν παίδων* III 22.—13 θ. *τίνα τρόπον* ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ ταφὴ ἐγένετο διττῶς, ἢ διὰ καύσεως ἢ διὰ κατορύξεως.—17 *ἐγὼ* κατὰ τὸν Σ. τὸ *ἐγὼ* εἶναι ἡ ψυχὴ, οὐχὶ τὸ σῶμα, ὅπως πιστεύουν οἱ ἀφιλόσοφοι, οἵτινες θρηνοῦσι καὶ ὀδύρονται περὶ τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ καὶ προσφωνοῦσιν αὐτὸ νομίζοντες ὅτι αὐτὸ εἶναι ὁ ἀποθανών.—23 *εἰς μ. δὴ τινας εὐδαιμονίας* VIII 13.—27 *πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγυᾶτο* ἐν τῇ δίκῃ τοῦ Σ. ὁ Κρίτων μετ' ἄλλων μαθητῶν παρεκάλεσαν τὸν διδάσκαλον νὰ ὀρίσῃ δι' ἑαυτὸν τὴν ποινὴν τῶν 30 μῶν, δηλοῦντες ὅτι αὐτοὶ γίνονται ἐγγυηταὶ τοῦ ποσοῦ τούτου, οὕτω δὲ ἠγγυῶντο ἅμα καὶ ὅτι ὁ Σ. δὲν θὰ ἀποδράσῃ ἐκ τῆς εἰρκτῆς.—*Ποία τις φαίνεται ἡ φιλοσοφικὴ μόρφωσις τοῦ Κρ.*; Ὁ Σ. διὰ τί ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ σῶμα; *Διὰ τί ὁμως συνιστᾷ ταφὴν κατὰ τὰ νόμιμα;*

LXV. 1-15 *ἀνίστατο εἰς οἴκημα* βραχυλ. *ἀναστὰς ἦει εἰς,* πρβλ. I 8 *ἐπιχωριάζει Ἀθήναις. ἀνασκοπῶ ἀναθεωρῶ. τότε δ' αὖ* ὡς εἰ προηγεῖτο *τοτε μὲν ἀνασκοποῦντες. ἀτεχνῶς* II 28, εἰς τὸ ὄρφανοί. *τὰ παιδία* ὁ Σωφρονίσκος καὶ ὁ Μενέξενος, ἐν ᾧ ὁ Λαμπροκλῆς ἦτο ἔφηβος. *αἱ οἰκεῖται* ἡ Ξανθίππη καὶ αἱ συγγενεῖς γυναῖκες. *ἐναντίον τοῦ Κ.* ἐνώπιον τοῦ Κ.—15-34 *καταγιγνώσκω τινός τι* ἀποδίδω εἰς τινὰ μομφήν: δὲν θὰ πάθω μὲ σέ ὅ,τι παθαίνω μὲ ἄλλους. *τῶν ἀρχόντων* τῶν ἔνδεκα. *καὶ ἄλλως* καὶ ἐξ ἄλλων προηγουμένων ἀφορμῶν, περιπτώσεων. *ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ* τῆς μηνιαίας ἐγκαθειρύξεως ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ. *τοὺς αἰτίους* ἔννοεῖ τοὺς κατηγοροῦς. *χαῖρε* ὑγίαινε (ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμός). *τὰ ἀναγκαῖα* τὸ ἀναπότρεπτον, VI 31 *ἀνάγκη. ἀστεῖος* εὐγενῆς τοὺς τρόπους (ὡς εἶναι οἱ ἀστοὶ ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἀγροίκους), λεπτός. *προσῆει* μὲ ἐπεσκέπτετο (αὐθορμητῶς). *λῶστος* ἄριστος, χρυσὸς ἄνθρωπος. *γενναῖος* εὐγενῆς. *τριψάτω ὁ ἄνθρωπος* ὁ μέλλων διδόναι τὸ φάρμακον.—34-45 *ἐπειδὴν...* ἀφ' ἧς στιγμῆς δοθῆ ἡ διαταγή. *ἐγχωρεῖ* εἶναι δυνατὸν: ἔχομεν ἀκόμη καιρόν. *ὀφλισκάνω γέλωτα* θεωροῦμαι γελοῖος: θὰ γελῶ εἰς βῆρος τοῦ ἑαυτοῦ μου. *γλίχομαί τινος* ἐπιθυμῶ σφόδρα. *οὐδενός ἐτι ἐνόητος* ἐν ᾧ οὐδὲν πλεόν στοιχεῖον τῆς ζωῆς ὑφίσταται.

2 *ὡς λουσόμενος* ὁ νεκρὸς πρὶν εὐτρεπισθῆ καὶ προτεθῆ ἔλουετο (ὡς παρ' ἡμῖν πλύνεται δι' οἴνου): ἀλλ' ὁ Σ. λούεται ζῶν,

ἵνα ἀπαλλάξῃ τὰς γυναῖκας ἐνοχλήσεων.—16 ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπηρέτης διάφορος τοῦ μέλλοντος δώσειν τὸ φάρμακον VIII 22, LXVI 3.—34 τὸ φάρμακον τὸ κώνειον, φυτὸν φυόμενον ἐν Ἑλλάδι (κιρκούτα, μαγκούτα, βρωμόχορτον, Κορητ. ἀσκοτισάρα, Ἄλβ. καρμπούσσα), οὐχὶ ἡ δρακοντία (κολχικόν), ἐνέχον τὴν κωνεΐνην, τὸ δρασιμώτατον τῶν φυτικῶν δηλητηρίων μετὰ τὸ ὑδροκύανιον καὶ τὴν νικοτίνην. Τὰ σπέρματ' αὐτοῦ ξηραίνόμενα καὶ τριβόμενα διελύοντο ἐντὸς ὕδατος. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς θανατικῆς ποινῆς εἰσήχθη εἰς Ἀθήνας ἴσως ἐπὶ τῶν τριάκοντα ὑπὸ τοῦ Θηραμένους (ὑποστάντος καὶ αὐτοῦ μετ' ὀλίγον τὸν θάνατον τοῦτον) ἀπὸ τῆς (πατρίδος αὐτοῦ) νήσου Κέας, ὅπου ἦτο ἐν χορῆσει ὑπὸ τῆς πολιτείας.—36 ἔτι ἤλιον εἶναι V 24.—Διὰ τί ὁ Σ. ἀποφεύγει τὴν παράτασιν τοῦ βίου;

LXVI. 1-20 παῖς ὑπηρέτης (τοῦ Κρίτωνος) III 28. κύλιξ ποτήριον εὐρὺ δίωτον, Λυρ. Ἄνθ. Πίν. Ε'. 3. ἡμετ. ἐκδ. εἶεν LXIV 1 πολὺ ὄραϊα. ᾧ βέλτιστε καλέ. σὺ γὰρ αἰτιολ. τὸ τί χορῆ ποιεῖν. περιμέναι νὰ περιπατῆς γύρω εἰς τὸ δωμάτιον. αὐτὸ ποιήσει μόνον του θὰ ἐνεργήσῃ. ὀρέγω ἐκτείνω (πρβλ. ὄργυιά), προσφέρω. ἴλεως φαιδρός. διαφθείρας (οὐδέν) τοῦ προσώπου χωρὶς νὰ παραμορφώσῃ (νὰ ἀλλάξῃ) ποσῶς τὴν φυσιογνωμίαν του. ταυρηθὸν μὲ βλέμμα ἀτενές (ὡς τὸ τοῦ ταύρου). πῶμα τὸ ποτόν. ἀποσπένδω τινὶ προσφέρω σπονδὴν πρὸς τιμὴν τινος. τοσοῦτον τόσον μόνον. μέτριος ἀρκετός' ἐκ τούτου τὸ πιεῖν. μανθάνω ἐννοῶ. ἀλλ' εὐχεσθαι.. ἀλλ' ἐὰν δὲν ἐπιτρέπεται σπονδῆ, ἐπιτρέπεται ὁμως τοῦλάχιστον εὐχή. χρῆ (εὐχεσθαι). ἐπισχόμενος ἀφ' οὗ ἔφερε καὶ ἐκράτησεν ἀκίνητον τὴν κύλικα εἰς τὰ χεῖλη. εὐκόλως ἀταράχως, φαιδρῶς.—20-37 τέως μέχρι τινός. ἐπιεικῶς μόλις. οὐκ-έτι (οἷοί τ' ἤμεν). ἀλλὰ γε βία καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ τὰ δάκρυα ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδικά μου δάκρυα παρὰ τὴν ἐσωτερικὴν μου ἀντίστασιν. ἀστακτὶ (οὐχὶ στάγδην, οὐχὶ κατὰ σταγόνας) κροουνηθόν. ἐγκαλυφάμενος διὰ τοῦ ἱματίου. οἶου ἐπιφ. ὅτι τοιοῦτου. ἀναβρυχῶμαι ἐκβάλλω γοερὸν βουχηθμόν. κατακλάω-ᾧ συντριβῶ, ῥαγίζω τὴν καρδίαν. κλάων (κλαίων) καὶ ἀγανακτῶν τροπ. μὲ τοὺς θρήνους του... οὐδένα ὄντινα οὐ ἔλεξ. αὐδεῖς ἦν, ὄντιν' οὐ, πάντας. θαυμάσιοι περιεργοί, παράξενοι. πλημμελῶ (κυρ. κάμνω παραφωνίας) κάμνω ἀνόητα πράγματα, ἀνοησίας. εὐφημία τὸ λέγειν καλὰς λέξεις (ἐν θυσίᾳ...)' ἐπειδὴ ὁμως ὑπῆρχε φόβος μὴ ἀκουσίως ἐκφυγῇ ἐκ τοῦ στόματος κακὴ λέξις, προτιμότερον ἦτο πάντες οἱ παριστά-

μενοι εἰς τὴν ἱερὰν τελετὴν νὰ σιωπῶσιν· ἐντεῦθεν: εὐλαβῆς, θρησκευτικὴ σιωπή.—**37-56 διαλιπὼν χρόνον** μετὰ πάροδον χρόνου. ἐπανιῶν προχωρῶν μὲ τὴν χεῖρά του ἐπάνω, περαιτέρω· εἰς τοῦτο τὸ οὕτως. **πηγνύτο** πηγνύοιτο, πρβλ. διασκεδαννῦται XXIII δ. **καὶ αὐτὸς καὶ μόνος** του αὐτοῦ (ὁ ὑπηρετής). **γένηται** (ἡ ψῦξις). **ἤτρον** ἡ βουβωνικὴ χώρα. **ἐκινήθη** κατελήφθη ὑπὸ σπασμοῦ. **καὶ ὁ Σ. ἔστησεν** ἐκράτησεν ἀκίνητα. **συνέλαβε** ἔπιασε συγχρόνως τὰ δύο χεῖλη καὶ τὰ δύο βλέφαρα, ἔκλεισε.

14 πρὸς τὸ ἀποσπεῖσαι οἱ ἀρχαῖοι πρὶν ἀρχίσωσι τὸν πότον ἔκαμνον σπονδὰς ἀγαθῶ δαίμονι, Διὶ σωτήρι.—**36 ἐν εὐφημίᾳ** ἐπειδὴ καὶ ὁ θάνατος κατὰ τοὺς Πυθαγορείους εἶναι ἱερὰ τελετὴ, ὡς φέρων τὴν ψυχὴν εἰς ἀναστροφὴν πρὸς τὸ θεῖον, ἤξιον οὗτοι **ἐν εὐφημίᾳ τελευτᾶν**.—**44** Τὸ κώνειον ἦτο ψυκτικὸν τοῦ αἵματος, ἡ δὲ ψῦξις ἤρχετο ἀπὸ τῶν κάτω ἄκρων. Ὁ θάνατος ἐπῆρχετο ἐκ παραλύσεως τῶν ἀναπνευστικῶν μυῶν.—**49 ἐνεκεκάλυπτο** κατὰ τὰς ἐπιθανατίους στιγμὰς οἱ ἀρχαῖοι συνήθιζον νὰ καλύπτωσι τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκπνέοντος· ὁ Σ. ἀποκαλύπτεται, ἵνα δώσῃ τὴν ὑστάτην ἐντολὴν εἰς τὸν Κρίτωνα, καὶ μετὰ τοῦτο καλύπτεται πάλιν, ὡς δηλοῖ τὸ **καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψεν αὐτὸν 56**.—**51 ἀλέκτρονα** οἱ θεραπευόμενοι ἀπὸ νόσου ἔθνον εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν ἀλέκτορα· τοῦτο θὰ κάμῃ καὶ ὁ Σ. διὰ τοῦ Κρ. ὡς ἀπαλαττόμενος τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου, ὃν ἐθεώρει νόσον τῆς ψυχῆς. Ὁ ἀλέκτωρ ἐνομιζέτο ὡς τὸ σύμβολον τῆς ὑγείας καὶ διὰ τοῦτο καὶ σήμερον ἐπὶ τοῦ κατατιθεμένου πρώτου θεμελίου λίθου σφάζεται πολλάκις ἀλέκτωρ.—**Τίνας γραμμαὶ τοῦ ἥθους τοῦ Σ. ἐκλάμπουσι ἐν τοῖς τελευταίοις κεφαλαίοις; Οἱ τελευταῖοι λόγοι του Ἀπόδοτε ἀλέκτορα τῷ Ἀσκληπιῷ τί ἀποτελοῦσι τῆς ὅλης διδασκαλίας του; Ἡ ἐκθεσις τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Σ. τίνα μεγάλην ἀρετὴν ἔχει;**

LXVII. 1-4 τῶν τότε τῶν συγχρόνων του. ἐπειράθημεν ἐκ πείρας ἐγνωρίσαμεν. **καὶ ἄλλως** καὶ ἄνευ τοῦ περιορισμοῦ τῶν τότε, καὶ ἐν γένει.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Διὰ τί ὁ Πλάτων ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ μεταχειρίζεται τὴν μορφήν τοῦ διαλόγου; Ἡ ἀφηγηματικὴ μορφή τοῦ διαλόγου τίνας ἀρετὰς καὶ τίνας δυσχερείας παρουσιάζει; Καὶ διὰ τί ἄλλο προεκοίθη αὐτῇ ἐνταῦθα; Διὰ τί ὁ διάλογος ἐπεγράφη Φαίδων; Διὰ τί προεκοίθη ὁ Φαί-

δων νάρηγηθῆ τὰ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ Σ.; Τις σκοπὸς τοῦ διαλόγου; Τι προεκάλεσε τὴν διδασκαλίαν τοῦ θέματος; Ἡ μετάνοια τῆς σκηρῆς εἰς Φλειοῦντα πόθεν προήλθε καὶ τί καταδεικνύει; Ποῖον τῶν προσώπων εἶναι τὸ κέντρον τοῦ διαλόγου; Τίνες αἱ μεγάλαι ἀρεταὶ τοῦ Σ. καὶ ποῦ αὐταὶ καταφαίνονται; Διὰ τί ἐν τῇ πρὸς τὸν Σ. συζητήσῃ πρωτεῦον πρόσωπον παίζουσι οἱ Θηβαῖοι Σιμίαι καὶ Κέβηρις; Χαρακτηρισμὸς τούτων καὶ τῶν ἄλλων προσώπων τοῦ διαλόγου. Εἰς τί ἐγκεῖται ἡ ὑψίστη ἀξία τοῦ διαλόγου; Εἰς πόσα τμήματα ὑποδιαιρεῖται οὗτος; Πόσαι καὶ τίνες αἱ ἀποδείξεις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τίνες αἱ προϋποθέσεις (λήμματα) αὐτῶν; Τίνες αἱ ἀτέλειαι αὐτῶν; Ὁ Πλάτων ἀποδεικνύει τὴν προσωπικὴν ἀθανασίαν; Ποῖον φιλοσοφικὸν σύστημα ἔχει ἀσκήσει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸν Πλάτωνα ὡς πρὸς τὸ θέμα; ἐκ τίνων χωρίων συνάρεται τοῦτο; Ποῖον τὸ Πλατωνικὸν ἰδεῶδες τοῦ βίου; Τὰ ἐκπιθέμενα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ὡς γενόμενα τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶναι πραγματικότης ἢ μὴ εἶναι πλάσματα φαντασίας ποιητικῆς; εἰς πόσας κατηγορίας δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ταῦτα; Πότε ὑποτίθεται γενόμενος ὁ διάλογος; Περὶ ἰδεῶν ὁ Πλάτων ἔχει γράψει καὶ ἐν ἄλλοις διαλόγοις, ἀλλ' ἐν τῷ Φαίδωνι ἢ περὶ αὐτῶν διδασκαλῆα ἐμφανίζεται τελεία; πότε ἄρα θὰ ἐγράφη ὁ διάλογος; Ἐκθεσις τῶν μαθητῶν θέμα ἔχουσα τὴν ἐλευθέραν περιγραφὴν τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Σ.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Οἱ μαθηταὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες
νὰ ὀμιλῶσιν ὡς ῥήτορες εἰς τὰς
μεγάλας ἑορτὰς τοῦ Σχολείου
των ἃς προμηθεύονται πάντα
μὲν τὰ Τεύχη τῶν Ἐκθέσεων,
πρὸ πάντων δὲ τὰ Τεύχη Β', Γ',
Θ', Ι', ΙΒ', ΙΓ', ΙΔ', ΙΕ'-ΙΗ', ΙΘ'-Κ',
ΛΕ'-ΛΣΤ', Μ'-ΜΑ', ΜΒ'-ΜΓ'.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΜΟΥ

ΠΑΣΧΑ ΙΘ' - Κ'

Περιεχόμενα :

Ο ὄβελιαις—Τὸ Πάσχα τοῦ 1915—Χριστὸς ἀνέστη—Τὸ Πάσχα—'Ανάστασις ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως — Μεγάλῃ Παρασκευῇ — Εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν—Τὸ Θεῖον δράμα—Τὰ κόκκινα αὐγά—'Η Μ. Ἑβδομάς ἐν Κεφαλληνίᾳ—Τὸ Πάσχα εἰς τὴν νεοελλ. ποίησιν—Περὶ ἐκλογὴν Πασχαλινῶν Θέματος—Μεγάλαι ἀναμνήσεις—'Ανάστασις—Θεέ μου, Θεέ μου, ἕνα τί με ἐγκατέλιπες ;—'Υπερτάτη θυσία—'Η νίκη τοῦ Θεανθρώπου—Τραγωδία μητρὸς—'Αλλαι μὲν βουλαὶ Ἄθηναγόρου—Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ—'Ο Γολγοθᾶς—Κριτίας—Φιλοῦνται οἱ βραγιάδες—'Η ἔρημος μαρτυρικὴ ὁδὸς—Καὶ ἔτρεχε... ἔτρεχε διαρκῶς—Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς—Πίστις ἀμειβομένη—'Ανάστασις εἰς τὸν Λυκαθηττὸν—'Αγάπη—'Εξομολόγησις—'Η θεία τραγωδία—'Απὸ τὸ δράμα τῆς Ἰουδαίας—'Ο θάνατος τῆς ἀθανασίας—Μεγάλῃ Πέμπτη—'Απροσκύνημα τοῦ Ἐσταυρωμένου—'Ατενίζων πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον—Διψῶ! Τετέλεσται!—Εἰς τὸν τόπον τῆς ἀγωνίας—'Ο ὑπόδικος—'Ο Μυστικὸς δεῖπνος—'Η Θεία ἀγωνία—'Ενα βλέμμα πρὸς τὸν Γολγοθᾶν—Τετέλεσται—Οὐκ ἔστιν ὧδε—Τὸ Πάσχα εἰς τὸ Μέτωπον—'Η πανήγυρις τῆς Κλεισοῦρας—Πασχαλινὸν διήγημα—Σήμερον κρεμάται—Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ κλπ. κλπ.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΜΟΥ
 ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 Τὸ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΝ, ἀλλὰ καὶ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΝ

δῶρον τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα

εἶναι

μία πλήρης σειρά Ἐκθέσεων.

Οἱ μαθηταὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ποικιλήσῃσι τὸ πολύτιμον καὶ ζηλευτόν ὄργανον γὰρ γράψωσιν ὅραται· ἐκθέσεις δὲ προμηθεύονται πάντα τὰ τεύχη τοῦ μοναχικοῦ τούτου ἐν τῷ κόσμῳ βιβλίου.

A.	Τεῦχος	Εὐθυμογραφήματα (*Ἐκδ. Β' ἐπισημασμένη)	Δραχ. 10
B'		Περὶ τὴν πατριδα	10
Γ'		Λεύκωμα Σχολικῶν ἐρωτῶν (*Ἐκδ. Β')	10
Δ-Ε'		Διαφορεταὶ (*Ἐκδ. Β' μετερρυθμισμένη)	20
ΣΤ'		Διηγήματα (*Ἐκδ. Β')	10
Z'		Εὐθυμογραφήματα	10
H'		Ἀποφθέγματα (*Ἐκδ. Β')	10
Θ'		Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι	10
Γ'		Τὸ Βιβλίον	10
ΙΑ		Περιγραφαὶ	10
ΙΒ'		Πόντοι, ὄνειρα, στοχασμοὶ	10
ΙΓ'		Χριστοῦ γεννα (*Ἐκδοσις Β')	10
ΙΔ'		Ἅγιος Βασίλειος	10
ΙΕ'-ΙΗ'		Πανηγυρικοὶ (82 ἐν ὄλῳ, σελ. 320)	40
ΙΘ'-Κ'		Πάσχα	20
ΚΑ'-ΚΒ'		Ἐπιστολαὶ	20
ΚΙ'-ΚΔ'		Ἔπαινος εὐτυχίας	20
ΚΕ'-ΚΖ'		Ἐκδρομαὶ { (Μυκῆναι, Ἄργος, Ναύπλιον, Τί- ρονι, Ἐπίδαυρος, Δελφοί, Μ. Σπή- λαιον, Καλάβρυτα, Ἄγ. Λαύρα) . . .	25
ΚΗ'-ΚΘ'		Χρυσὰ λόγια { (Ἡ Πειθαρχία—Τὸ χεῖμα—Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίβισι—Ἐπι- σημῆ καὶ Ἡθικῆ κ. λ. π.) . . .	20
Λ'-ΛΒ'		Χαρακτηρισμοὶ (σελ. 240, Ἐκθέσεις 120).	30
ΛΓ'-ΛΔ'		Εἰσὴνη - Πόλεμος.	20
ΛΕ'-ΛΣΤ'		Ἐθνικὴ Ἐξοργεῖται (καὶ ἐπιμνημόσυνοι λόγοι)	20
ΛΖ'-ΛΘ		Μαθητικὸν Ἰαζμοὶ (*Ἐκθέσεις 110)	30
Μ'-ΜΑ'		Μεγαλεῖα τῆς ἡθίσεως.	25
ΜΒ'-ΜΓ'		Πραγματεῖαι	20

Ὀλόκληρος ἡ σειρά δραχ. 400.

Διὰ τὸ ἔξωτερικόν ἕκαστον Τεῦχ. δραχ. 15

(ἀπληλαγμένα ταχυδρομικῶν τελῶν ἀποστολῆς)

Ἀκουοῦνται πᾶν προηγουμένον Τιμολόγιον.

Τὰ ὑπάρχοντα τεύχη ἀποστέλλονται παρ' ἡμῶν εἰς πάντα αἰτοῦντα μαθητὴν ἐπὶ προαποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς, ὁποσθεν τῆς ὁποίας ἀναγράφονται τὰ παραγγελόμενα βιβλία. Ἡ παραγγελία ἀνάγκη νὰ περιλαμβάνῃ τρία τοῦλάχιστον βιβλία καὶ ἡ Διεύθυνσις τοῦ μαθητοῦ νὰ εἶναι πλήρης καὶ εὐανάγνωστος. Διὰ δέματος ἐπὶ ἀντικαταβολῇ ἀποστέλλονται βιβλία ἀξίας τοῦλάχιστον 100 δραχ. Τὸ τέλος ἀντικαταβολῆς, δραχ. 5, βαρύνει τὸν ἀγοραστήν.

Συνιοτάτα τὰ καλὰ βιβλία εἰς πάντα τοῖς μαθηταῖς.

Ἡ Διεύθυνσις : Κύριον Δ. Γουδῆν

Ἀθῆνας. Ὅδὸς Σφακιῶν 3.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΜΟΥ
ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Τὸ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΝ, ἀλλὰ καὶ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΝ

δῶρον τῶν γονέων πρὸς τὸ τέκνα

εἶναι
μία πλήρης σειρά Ἐκθέσεων.

Οἱ μαθηταὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ποικιλήσωσι τὸ πολυτίμον καὶ ζηλευτόν ὄργανον
 νὰ γράψωσιν ὥρατα· ἐκθέσεις αὖ· προμηθεύωσιν πάντα τὰ τεύχη τοῦ μοναδικοῦ
 τούτου ἐν τῇ κόσμῳ βιβλίῳ.

A.	Τεύχος	Εὐθυμογραφήματα (*Ἐκδ. Β', ἐπινηξημένη)	Δραχ.	10
B'.		Περὶ τὴν πατριίδα		10
Γ'.		Λεύκωμα Σχολικῶν ἐφορτῶν (*Ἐκδ. Β')		10
Δ-Ε'.		Διατριβαὶ (*Ἐκδ. Β' μετερορυθμισμένη)		20
ΣΤ'		Διηγήματα (*Ἐκδ. Β')		10
Z'.		Εὐθυμογραφήματα		10
H'.		Ἀποφθέγματα (*Ἐκδ. Β')		10
Θ'.		Οἱ Ἰερεῖς Ἱεράρχαι		10
I'.		Τὸ Βιβλίον		10
ΙΑ'.		Περίγραφαί		10
ΙΒ'.		Πόντοι, ὄνειρα, στοιχαδομί		10
ΙΓ'.		Χριστοῦγεννα (*Ἐκδοσις Β')		10
ΙΔ'.		Ἅγιος Βασίλειος		10
ΙΕ'-ΙΗ'		Πανηγυρικοὶ (82 ἐν ὄλῳ, σελ. 220)		40
ΙΘ'-Κ'		Πάσχα		20
ΚΑ'-ΚΒ'		Ἐπιστολαί		20
ΚΓ'-ΚΔ'		Ἐπάρχει εὐτυχία :		20
ΚΕ'-ΚΖ'		Ἐκδρομαί	(Μυκήνησι, Ἄργεσι, Ναύπλιον, Τί- ρωνε, Ἐπίσκυροσι, Δελφοί, Μ. Σπή- λιον, Καλιόβρυτα, Ἄγ. Λαύρα)	25
ΚΗ'-ΚΘ'		Χρυσὰ λόγια		
Λ'-ΛΒ'		Χαρακτηρισμοὶ (σελ. 240, Ἐκθέσεις 120)		30
ΛΓ'-ΛΔ'		Εὐθύνη - Πόλεμος.		20
ΛΕ'-ΑΣΤ'		Ἑθνικὰ Ἐνεργεταὶ (καὶ ἐπιμνημόσυνοι λόγοι)		20
ΛΖ'-ΛΘ'		Μαθητικὸν Παῦλον (*Ἐκθέσεις 110)		30
Μ'-ΜΑ'		Μεγαλεῖο τῆς φύσεως		25
ΜΒ'-ΜΓ'		Πραγματεῖαι		20

Ὀλόκληρος ἡ σειρά δραχ. 400.

Διὰ τὸ ἔξωτερικὸν ἕκαστον Τεύχ. δραχ. 15

(ἀλληλλαγμένα ταχυδρομικῶν τελῶν ἀποστολῆς)

Ἀκροῦσθαι πᾶν προηγούμενον Τιμολόγιον.

Τὰ ὑπάρχοντα τεύχη ἀποστέλλονται παρ' ἡμῶν εἰς πάντα αἰτοῦντα
 μαθητὴν ἐπὶ προαποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς, πισθῆν
 τῆς ὁποίας ἀναγράφονται τὰ παραγγελόμενα βιβλία. Ἡ παραγγελία
 ἀνάγκη νὰ περιλαμβάνη τρία τοῦλάχιστον βιβλία καὶ ἡ Διεύθυνσις τοῦ
 μαθητοῦ νὰ εἶναι πλήρης καὶ εὐανάγνωστος. Διὰ δέματος ἐπὶ ἀντικατα-
 εβολῇ ἀποστέλλονται βιβλία ἀξίας τοῦλάχιστον 100 δραχ. Τὸ τέλος ἀντικα-
 ταβολῆς, δραχ. 5, βαρύνει τὸν ἀγοραστὴν.

Συνιδεῖσθε τὰ καλὰ βιβλία εἰς πάντας τοὺς μαθητάς.

Ἡ Διεύθυνσις : Κύριον Δ. Γουδῆν

Ἀθῆνας. Ὅδὸς Σφακίων 3.